

Giới thiệu Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối

Truyện Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối của tác giả Darlene_C thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, mạt thế, trùng sinh. Kiếp trước bị bạn bè phản bội, ca ca vì chính mình mà chết, lại không thể báo thù, chỉ có thể nhận lấy cái kết tự bạo mà chết.

Sống lại trước mạt thế, lại có không gian bảo bối, Cổ Viên Đường điên cuồng mà thu thập vật tư, để có thể cùng ca ca ở trong mạt thế có cơ hội sống sót.

Những người phản bội, cùng hại chết nàng, nàng sẽ không bỏ qua cho một người nào. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: Sống lại

Trong cơ thể từng đoàn năng lượng đang ra sức chen ép lấy một điểm làm trung tâm, rồi từ một điểm đó mà khuếch tán dần ra tứ phía.

Cổ Đường Viên thật sâu nhắm mắt lại, rốt cục cũng kết thúc...

Trên giường một người đang nhắm mắt lại chậm rãi mở mắt ra, ngậy người vài giây, con ngươi to tròn mới chuyển động vài cái.

Cổ Đường Viên nghi hoặc nhìn cái căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ, đây là nơi mà trước mạt thế nàng từng ở, vì sao nàng lại xuất hiện ở đây, nhớ lại lúc đó nàng đang tự bạo...

Cổ Đường Viên nháy mắt ngồi dậy thật nhanh, cảnh giác nhìn mọi phía, phát hiện không có bất kì nguy hiểm gì, di chuyển đầu nhìn về một phía thì đột nhiên sững sờ.

Trên bàn là đồng hồ báo thức điện tử hiện lên thời gian là ba năm trước, mà mạt thế là một tháng sau sẽ tới.

Hắn là ba năm trước đi, Cổ Đường Viên chính là đã không nhớ rõ thời gian cụ thể, nhưng mà có sao đâu a!

Tựa hồ như muốn xác định lại mọi chuyện, Cổ Đường Viên cấp tốc dùng lực lớn mở rèm cửa sổ, ánh nắng mặt trời chiếu vào, nhìn ngã tư đường nhộn nhịp, dù bình tĩnh như thế nào cũng có điểm sợ hãi hoảng loạn.

Cổ Đường Viên cúi đầu xem bàn tay của chính mình, nắm chặt lại buông ra, thật sự là trùng sinh quay về thời điểm cái gì cũng chưa phát sinh.

Bàn tay đột nhiên nắm chặt lại, chặt đến mức xương ngón tay đều trắng bệch, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên một cách rõ ràng, móng tay tron nhẵn ở lòng bàn tay lưu lại những hồng ấn như được khắc sâu.

Mạt thế đến, nàng đã mất đi rất nhiều thứ, lúc sắp chết cũng già dặn muốn sống sót, nhưng cuối cùng vẫn trốn không thoát khỏi số mệnh.

Nghĩ đến một khắc trước khi chết kia, ánh mắt Cổ Đường Viên tối sầm lại.

Khi đó chỉ có tuyệt vọng với tuyệt vọng, đan xen một phần thoải mái vì được giải thoát.

Nhưng hiện tại nàng được trùng sinh, mặc kệ nguyên nhân gì, nàng tuyệt không muốn giống như kiếp trước chết một cách thật bi ai, kiếp này nàng muốn sống thật tốt.

Nhớ đến kiếp trước mất đi người thân, thân mình Cổ Đường Viên chấn động nhẹ, ở trên giường tìm chiếc di động thật lâu không thấy, một chiếc điện thoại màu bạc quen thuộc, hít một hơi thật sâu, ngón tay tìm kiếm trên danh bạ.

Cổ Đường Viên! Là người thân duy nhất trên đời của Cổ Đường Viên, người anh trai lớn hơn nàng ba tuổi.

Khi Cổ Đường Viên hiểu biết được ít chuyện, cha mẹ đều mất, chỉ để lại một số tài sản không đáng kể, về phần những người thân khác, nàng chưa từng nghe qua, càng không thể nào biết đến.

Từ khi cha mẹ qua đời, Cổ Đường Viên liền luôn mang theo em gái cùng nhau sống, lúc đó hai cái hài tử chưa đến mười tuổi cùng nhau sống có không biết bao khó khăn, nhưng Cổ Đường Viên tuổi còn nhỏ nhưng tâm trí lại như người trưởng thành, kiên quyết không đi cô nhi viện, sau đó không biết dùng biện pháp gì, anh em hai người liền cùng nhau sống.

Có lẽ là người thân duy nhất, nên từ nhỏ Cổ Đường Viên rất thương em gái này, mặc kệ chuyện gì cũng tự mình làm, cũng vì vậy mà Cổ Đường Viên mới có khả năng như một đứa nhỏ bình thường mà lớn lên.

Thẳng đến khi Cổ Đường Hiền bắt buộc phải đi lính, hai người mới tách ra, hai năm đó cơ hồ là không có chút tin tức của Cổ Đường Hiền, Cổ Đường Viên cũng lặng lẽ mà đoán được anh hai đang làm gì, bằng không cũng không vì tuổi còn trẻ mà đã làm thượng cấp. (#Love: Cái này tác giả ghi “như thượng doanh trưởng” Love không hiểu nên dịch thành thượng cấp)

Cổ Đường Viên cảm di động, nghe thấy bên trong là thanh âm “đô đô”, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, bộ đội kỷ luật vô cùng nghiêm khắc, không biết anh có nghe được điện thoại không nữa.

Nghĩ đến lúc người anh trai vì mình mà chết thảm, tâm Cổ Đường Viên như bị dao cắt.

Sẽ không, lần này sẽ không, nếu nàng đã sống lại vậy tuyệt đối sẽ không cho chuyện này phát sinh một lần nữa!

“Viên Viên” Tựa hồ đối với Cổ Đường Viên chủ động gọi điện thoại có chút kinh ngạc, Cổ Đường Hiền chần chờ kêu một tiếng, nhưng ngay sau đó liền thao quán tính mà nói “Viên Viên được nghỉ phép sao, chính mình phải tự chăm sóc tốt sức khỏe, chờ...”

Nghe được thanh âm đã lâu không nghe, Cổ Đường Viên cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, ánh mắt cũng chưa sót không thôi.

“Anh”

“Àn?”

“Người đang ở đâu?”

“Ở nhà a” thanh âm kinh ngạc của Cổ Đường Hiền truyền đến “Anh hai vừa khéo cũng được nghỉ ngơi, không phải đã nói rồi sao, chờ thêm vài ngày nữa anh sẽ đến gặp em”

Ở nhà a, có bao lâu không về nhà, Cổ Đường Viên đột nhiên xúc động muốn trở về nhà ngay lập tức, với lại anh cũng đang ở nhà.

“Không cần đến” Ta muốn trở về, Cổ Đường Viên há miệng thở dốc, phát hiện cổ họng không phát ra được âm thanh, liền trực tiếp để treo điện thoại.

Đứng một hồi lâu, Cổ Đường Viên cuối cùng cũng bình tĩnh được, nhớ vừa rồi nhìn lịch là ngày 22 tháng 7 mà tận thế bắt đầu là ngày 1 tháng 9 rạng sáng, vậy là còn thời gian hơn một tháng nữa.

Cổ Đường Viên lẳng lặng xem ngã tư đường đang nhộn nhịp, nàng phải thừa dịp trong khoảng thời gian này mà làm chút gì đó để kiếp này nàng và anh hai có thể háo hức sống thật tốt.

Không gian! Đúng rồi, nàng có không gian, không giống với người thức tỉnh dị năng không gian, của nàng là không gian trữ vật, đó là ngọc bội gia truyền luôn mang theo bên người.

Tuy là ngọc bội, nhưng cũng không giống với những ngọc bội khác, chất ngọc xanh biếc nhưng lại phủ một lớp bụi bẩn khiến cho nó trông rất xấu xí.

Có lẽ cũng chính vì vậy mà trong thời mạt thế dù Cổ Đường Viên luôn mang ngọc bội bên người nhưng vẫn không bị cướp đoạt, phải biết rằng ở mạt thế ngọc bội mà có thể trữ vật được xem là báu vật vô giá .

Thẳng đến sau này lúc bị thương, máu không cẩn thận nhỏ vài giọt lên ngọc bội, Cổ Đường Viên mới biết được không gian tồn tại trong ngọc bội.

Bởi vì có không gian nghịch thiên này, anh hai mới vì cứu nàng mà chết ở trong tay tang thi và vì bạn bè phản bội mà nàng bị đưa đến nơi khủng bố kia.

Nghĩ đến kiếp trước, Cổ Đường Viên nhắm chặt mắt, áp chế lửa giận trong lòng, hiện tại kiếp này mới chỉ là bắt đầu, cho nên vẫn còn kịp, nàng sẽ sống thật tốt để còn bảo hộ người thân duy nhất.

Ổn định xong tâm trạng, Cổ Đường Viên sờ lên chiếc ngọc bội luôn mang theo bên người, lại phát hiện không thấy.

Ánh mắt hơi phiến lệ, ngọc bội không thể mất được, đó là đồ để nàng sống sót ở mạt thế a!

Tâm vừa động, chỉ thấy tay phải đang sờ bỗng nóng lên, tiếp theo nháy mắt, trong đầu nàng xuất hiện một mảnh đất rộng rãi, trên mặt đất còn có một lớp cỏ xanh mướt. Bên cạnh còn có một ngọn núi, mà ở chân núi cự nhiên còn có một dòng suối chảy xuống tạo thành cái sông nhỏ, nước sông trong vắt.

Hấp dẫn nhất ánh mắt của nàng là bên cạnh chân núi có một cây thụ lá xanh biếc. Cây không cao, chỉ tầm ba thước, nhưng phá lệ hấp dẫn người, Cổ Đường Viên nghĩ tới gần nó, ý niệm liền đến gần, như cảm thấy chính mình đang đứng dưới tầng lá ngoài đời thực. Ý niệm đi vòng quanh cây một vòng, không phát hiện gì, không khỏi có chút thất vọng. Trừ cái đó ra, không gian không có vật khác, bất quá so với kiếp trước chỉ có một mảnh không gian thì bây giờ tốt hơn rất nhiều rồi. Tuy rằng không biết không gian có thể tiến hóa không, nhưng có không gian này là chuyện vô cùng tốt.

Xem trước mắt có con sông nhỏ, ánh mắt Cổ Đường Viên lóe lên tia sáng. Ở mạt thế, nước cùng đồ ăn đều vô cùng trân quý, đã có người chứng minh động vật biến dị có thể ăn được.

Cổ Đường Viên nghĩ muốn vào thử một chút, ý niệm vừa động, nhưng thân thể tựa hồ không có biện pháp tiến vào. Có cảm giác vô cùng kỳ lạ, Cổ Đường Viên vẫn ở bên ngoài, hoạt động không có gì bị ảnh hưởng, nhưng lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của không gian. Cầm một chiếc cốc, tâm

vừa niệm, muốn nước suối đi ra, tiếp theo nhảy mắt, cốc nặng hơn chút, cự nhiên trong đó xuất hiện nửa cốc nước.

Trong lòng Cổ Đường Viên thật vui vẻ, nhìn nước suối trong tay, nghĩ muốn rời khỏi không gian. Thử uống một ngụm nước suối, đợi một lát, không có phản ứng gì, bất quá cảm thấy mơ hồ tinh thần như được rót đầy. Thấy không có vấn đề gì, cũng không còn cố kỵ nữa, hai ba ngụm uống hết nước trong cốc, uống xong thấy có vị ngọt ngọt ở đầu lưỡi.

Quả nhiên uống hết cốc nước, tinh thần Cổ Đường Viên rất tốt, ngũ quan cũng sâu sắc không ít, tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng có thể chứng minh nước suối rất tốt.

Nâng tay phải lên, lòng bàn tay không xuất hiện dị trạng gì, nàng có thể cảm giác được không gian ở trong này, nhưng lại không biết vì sao đây, nhớ lại kiếp trước lúc nàng phát hiện ra không gian thì ngọc bội cũng bị người mang đi.

Bất quá mặc kệ thế nào, như vậy càng tốt không phải sao, với lại nó cũng không đối với thân thể có tổn hại vậy liền thuận theo tự nhiên đi.

Đã biết không gian không có vấn đề gì, nàng có thể chuẩn bị cho mặt thể rồi.

Cổ Đường Viên thử một chút, chiếc cốc dễ dàng thu vào không gian, lấy ra cũng như vậy. Thấy vậy, Cổ Đường Viên không chút do dự đem đồ vật trong phòng thu hết vào không gian, chỉ để lại chiếc giường, dù sao cũng muốn trả phòng, như vậy sẽ bớt việc đi, để giường lại vì muốn ngủ lại đêm nay nữa thôi.

Lấy ra laptop, ở trên mạng mua vé máy bay sáng mai về nhà, Cổ Đường Viên cầm thẻ ngân hàng ra cửa, phải nhanh chóng thu thập vật tư mới được!

Cổ Đường Viên vừa ra tới liền đi thẳng tới các siêu thị lớn, cơ hồ là thấy gì mua đó, ăn mặc dùng không thiếu thứ gì, mua xong liền chạy đến địa phương không người vùng trộm thu hết vào không gian, sau đó lại chạy đến siêu thị kế tiếp.

Không đủ, vẫn không đủ.

Cổ Đường Viên chạy hết mấy siêu thị lớn, phát hiện chính mình mua vẫn còn rất ít, căn bản không đủ thỏa mãn nhưng lại sợ có người biết nàng mua nhiều. Lặng lẽ xem bảng gỗ nhỏ trước siêu thị một hồi, nhân tình đột nhiên sáng lên, vận chuyển trực tiếp, bất quá chờ ngày mai về nhà lại nói.

Đã có chủ ý lại phát hiện thời gian muốn không còn sớm nữa, nguyên ngày hôm nay nàng còn chưa có ăn cơm đâu, cự nhiên không có đói, chẳng lẽ có liên quan đến nước suối trong không gian?

Vừa khéo hiện tại nàng đang đứng ở địa phương gần đó có một con phố bán đồ ăn vặt,

Cổ Đường Viên đi thẳng đến đó, ở mặt thể cơm cũng không có mà ăn nữa huống chi là đồ ăn vặt, khó tránh khỏi có chút hoài niệm.

Thật lâu chưa có ăn mấy thứ này, không để ý đến ánh mắt của người khác, mua thật nhiều đồ ăn vặt, hơn nữa thừa dịp người ta không chú ý đến, liền ném vào không gian, nói đến không biết không gian có thể giữ tươi không, vừa khéo thử xem, nếu không thể phải buông tha rất nhiều đồ ăn a!

Bất quá thật vui sướng khi mà đồ ăn Cổ Đường Viên bỏ vào thật nóng hổi lấy ra vẫn y chang như thế, mặc dù địa phương kia có chút quái dị có núi, có nước, có cây, nhưng đó không phải rất tốt sao.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Người thân

Edit: LoveBabyCute

Buổi sáng ngày thứ hai, lúc Cổ Đường Viên mở cửa ra liền trông thấy vẻ mặt vô cảm của Cổ Đường Viên đứng bên ngoài, thật sững sốt như thể không tin vào mắt mình:“Viên Viên?”

Cổ Đường Viên liếc nhìn anh trai một cái, tự động kéo hành lý vào nhà. Ở đằng sau thấy rương hành lý của em gái, biểu cảm của Cổ Đường Viên càng thêm kỳ quái, nhưng vẫn chưa nói gì, tiện tay đóng cửa lại, vừa quay đầu liền bị cái ôm bất thành linh ôm lấy.

Ôm lấy rồi cảm nhận nhiệt độ trên người, Cổ Đường Viên bây giờ mới có cảm giác được độ chân thật.

Anh hai còn sống, thật tốt.

Lúc này Cổ Đường Viên thật sự phát hoảng, hẳn chưa bao giờ gặp cô bị kích động như vậy.

“Tiểu Viên?” Đột ngột một giọng nói khỏe khoắn vang lên cắt ngang suy nghĩ của hai anh em:“Tiểu Viên nhanh như vậy đã trở về, chắc chắn, có phải bị ai

ăn hiếp rồi không, nói cho anh nghe, anh giúp em đi hà giận.”

Đối với bạn tốt thích trêu chọc em gái, Cổ Đường Hiền nhủ lòng mày, thật là, mỗi lần đều bị Viên Viên cho ăn quả bơ vẫn chưa chừa cái thói hư này sao? Nhưng hành động tiếp theo của Cổ Đường Viên làm hai người thêm mở rộng tầm mắt, chỉ thấy cô liếc nhìn Trịnh Phi một cái, rồi tự nhiên đem người ôm lấy như ôm anh trai mình.

Trịnh Phi thật sự là thụ sùng nhược kinh, khẩn trương không biết phải làm như thế nào. Mà Cổ Đường Hiền sau khi lờm Trịnh Phi một cái, lại nhìn về phía em gái với ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Cổ Đường Viên không quản hai người có vì hành động khác thường của mình mà có phản ứng gì, cô vì gặp người quen đã rất lâu không thấy lại xuất hiện trước mặt mình, nên một hồi khó tránh khỏi kích động.

Trịnh Phi là người cùng nhau lớn lên của hai người, quan hệ tự nhiên không bình thường, hơn nữa sau này lại cùng vào bộ đội với Cổ Đường Hiền, hiện tại lại làm chiến hữu, mà anh em hai người còn chịu ơn dưỡng dục của cha mẹ Trịnh gia nữa. Chính là sau mặt thế, Cổ Đường Viên vẫn chưa từng thấy Trịnh Phi cùng người nhà Trịnh gia, cũng không biết họ sống như thế nào.

Bất quá Cổ Đường Viên ôm một chút liền tự động buông ra, xoay người lạnh nhạt đến bên sofa ngồi xuống.

“Ách, Tiểu Vân chắc còn chưa ăn sáng đi, muốn ăn gì nói Phi ca mua cho”

Trịnh Phi tay chân luống cuống chạy đi, lại bị Cổ Đường Hiền gọi lại: “Không cần đâu, Viên Viên mua rồi”

Trịnh Phi lúc này mới phát hiện người em gái chơi từ nhỏ này có chỗ khác thường, lại nhìn rưng rưng hành lý to đùng dưới chân kia nhủ nhủ mày.

“Nói đi, Viên Viên, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Thấy bạn tốt đã hỏi, Trịnh Phi cũng đem ánh mắt chuyển đến bên người Cổ Đường Viên.

Cổ Đường Viên không chần chờ, liền nói ngay kế hoạch của mình: “Em muốn mở siêu thị.” Không đợi xem hai người phản ứng như thế nào, tiếp tục nói: “Siêu thị phải thật lớn, ăn mặc ở đi lại phải có đầy đủ, những thứ gì cần cho sinh hoạt đều phải có, nhất là thực phẩm, bên cạnh còn có đồ ăn vặt, gia vị nấu cơm, các loại hạt giống, quần áo thì tốt nhất là trang phục leo thật rắn chắc, đồ của trẻ em có thể thiếu, những cái khác các anh tự làm, em muốn một tháng hoàn thành hết tất cả, các anh chỉ cần tìm đồ rồi để trong kho hàng, còn mọi việc em sẽ làm bao gồm mặt bằng siêu thị.”

Cổ Đường Viên nói một hơi xong liền lạnh nhạt tiếp tục ăn bữa sáng, để lại hai người còn chưa tiêu hóa hết lời nói của cô qua một bên.

Trịnh Phi vẻ mặt hoảng sợ nhìn Cổ Đường Viên, há miệng thở dốc, cuối cùng đột nhiên nói một câu: “Hóa ra Tiểu Viên có thể nói một hơi nhiều như vậy.”

Nghe Trịnh Phi nói, Cổ Đường Hiền lúc này mới thoát ra khỏi tình trạng hóa đá, nhủ mày nhìn về phía cô em gái: “Vì sao muốn mở siêu thị, nếu cần cái gì có thể nói với anh.”

Kỳ thật em còn muốn mở thương trường, cô cúi đầu suy nghĩ.

Mặt thế sẽ đến, nhưng không thể nói ra, chỉ có thể dùng phương pháp này.

“Bởi vì, em muốn.” Cô biết anh hai sẽ không cự tuyệt cô.

Quả nhiên, Cổ Đường Hiền liếc nhìn cô em gái vài giây, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Vay mở đi.”

“Yên tâm đi em gái, nếu anh hai em không đủ tiền, Phi ca sẽ tài trợ thêm cho người.”

Thấy hai người đã tiếp nhận chuyện vừa rồi, Cổ Đường Viên tiếp tục ném bom: “Thừa dịp trong khoảng thời gian này em muốn đi du lịch.” Thuận tiện đến một số địa phương thu thập thêm nông sản.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

“Em rốt cục cũng thông suốt, nên sớm ra ngoài mới đúng, ai lại cứ ru rú trong nhà một mình.”

Cổ Đường Hiền tựa hồ cũng rất vui với ý kiến này của cô: “Kia còn đủ tiền không, muốn anh gửi thêm không?”

“Muốn.” Phải cần rất nhiều tiền mua đồ a! Nghĩ, Cổ Đường Viên liền đem ánh mắt di chuyển về phía Trịnh Phi.

Bị vẻ mặt không biểu cảm của Cổ Đường Viên nhìn nhìn, Trịnh Phi đột nhiên có cảm giác bị tặc nhớ thương, lắc lắc đầu, bàn tay to vung lên: “Đừng nhìn, lần này về đây nghỉ ngơi Phi ca không mang nhiều tiền cho lắm.”

Cổ Đường Viên tiếc nuối cúi đầu, không thể quá tham lam a, nhưng thật sự cần rất nhiều tiền mà!

Bất quá, anh hai hình như có không ít tài sản, đợi tới lúc gần đến mặt thế có thể thu thập thêm chút nào hay chút đó, khi đó mọi người còn chưa hiểu biết gì về dị năng, huống chi không gian của cô là không gian đặc thù, ần, rất tốt a, ánh mắt Cổ Đường Viên như có hào quang chọi lóe.

Đáng tiếc, khối ngọc kia của anh trai cô cũng là gia truyền nhưng không có không gian bên trong. Nhưng bù lại, anh hai thức tỉnh dị năng không gian

trong truyền thuyết, nên đến cấp hai có thể mở ra không gian cho riêng mình, tuy diện tích không lớn, nhưng cũng đủ dùng.

Trừ bỏ mấy thứ này, thuốc cùng vũ khí ở giai đoạn đầu mặt thể cũng vô cùng quan trọng, đến hậu kỳ, mặc dù xuất hiện dị năng trị liệu, nhưng số lượng ít đến thảm thương, năng lực không thể nghi ngờ.

Tuy là nói đến vũ khí, theo dị năng của con người cùng tang thi đều tiến hóa, trừ bỏ vũ khí mang tính sát thương cực lớn, những thứ khác chỉ có tác dụng phụ trợ, nhưng có còn hơn không, và lại lúc dị năng bị hao hết, nó còn có thể bảo mệnh. Nhưng hai thứ này, cô không tính nói cho hai người họ biết, bởi vì nói ra lại không biết giải thích như thế nào, chỉ thêm rắc việc.

Không phải cô không muốn cho họ biết về chuyện mặt thể, lấy năng lực của hai người họ thu thập vật tư sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng bây giờ thế giới đang hòa bình không phải sao, vậy thì lý do gì mà phá hỏng nó để tăng lên một tầng khủng hoảng không cần thiết, loại cảm giác này cô hứng chịu là đủ rồi, và lại cô tin vào chính mình khi thu thập đủ vật tư, là có thể cùng anh trai vượt qua mặt thể một cách bình an.

Chính là không biết nếu mặt thể kết thúc thì mang khung cảnh gì. Bởi chính nàng không thể sống đến lúc đó, kiếp này nàng muốn sống để có thể nhìn nó.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Chuẩn bị

Edit: LoveBabyCute

Trở lại phòng, Cổ Đường Viên lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Cô ần ần có thể cảm giác ở trong thân thể có một cỗ năng lượng, không phải lực lượng đơn thuần mà là lực lượng thuần túy.

Nàng biết đây là cái gì, kiếp trước dị năng giả đều có thể cảm nhận được loại năng lượng này, sau đó gọi là dị năng, trời đất sinh ra năng lượng.

Nhưng là vì sao hiện tại cô có thể cảm giác được, Cổ Đường Viên tâm tư vừa chuyển, chẳng lẽ vì nước tuổi trong không gian, bởi vì những thứ khác trong không gian rất bình thường không có gì dị trạng, hơn nữa không gian cũng rất kỳ quái, bỗng nhiên lại xuất hiện nước tuổi có tác dụng ngoài ý muốn.

Kiếp trước cô thức tỉnh dị năng mộc hệ, nhưng năng lực trị liệu không mạnh, thiên hướng là khống chế thực vật. Cổ Đường Viên có thể cảm giác được tinh thần lực của chính mình rất mỏng.

Quan sát kinh mạch trong cơ thể quả thật rất khác thường, trong lòng Cổ Đường Viên thật vui vẻ, hiện tại lực lượng này quá yếu, nhưng không thể bắt bẻ, nếu không vì cỗ năng lượng này rất quen thuộc với cô, phỏng chừng không thể cảm ứng được.

Nếu mặt thể lại thức tỉnh dị năng này một lần nữa, đây có thể là chuyện tốt, tuy rằng dị năng chỉ có thể khống chế được thực vật, nhưng có còn hơn không. Hơn nữa mặt thể cũng sắp đến mà nước tuổi còn rất nhiều.

Cổ Đường Viên mở to mắt, xem ra về sau phải đem nước tuổi thành nước uống mới được, thuận tiện có thể để anh hai cùng Phi ca uống xem, cho dù không phát hiện được dị năng, cũng rất có ích cho cơ thể.

Cổ Đường Viên tâm niệm vừa động, liền đi vào trong không gian, cảnh tượng đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, liền cảm thấy tâm tình thật vui sướng. Chỉ thấy năng lượng thật dày đặc, thử dùng tinh thần lực để cảm thụ năng lượng trong nước tuổi, tuy rằng cảm nhận không lớn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được, không gian này quả nhiên không hề đơn giản. Chính là, nếu nước tuổi mà lấy ra ngoài, năng lượng trong đó có thể tồn tại trong bao lâu.

Cổ Đường Viên lấy ra một chén nước, tập trung tinh thần cảm thụ năng lượng bên trong đó, tầm một khắc sau thì không còn cảm thụ được nữa. Tuy rằng chỉ có thể tồn tại một khắc, nhưng cũng làm cô vừa lòng, sau đó liền tìm phương pháp đem cho hai người kia uống.

Ở nhà ngày người hai ngày, nhưng Cổ Đường Viên cũng không nhàn rỗi chút nào, thường ra các siêu thị mua thật nhiều đồ, ngoài thực phẩm sống thì thực phẩm chín cô ưu tiên mua. Tiệm thuốc cũng được cô thu thập một đồng về, không để người chú ý, một đồng này chủ yếu toàn là thuốc trị thương.

Súng ống linh tinh thì Cổ Đường Viên thu thập không được, cô tính toán lúc mặt thể mới xảy ra liền đi thu thập, khi đó quốc gia đối với việc quản lý vũ khí không khắc nghiệt, lúc đó chính là thời điểm tốt nhất.

Cổ Đường Viên cùng với Trịnh Phi chỉ có vài ngày nghỉ, sau đó sẽ trở lại B thị, Cổ Đường Viên cũng không tính ngăn cản. Nên biết B thị là cơ quan đầu não của quốc gia, mặc dù thời gian đầu mặt thể có chút hỗn loạn, nhưng càng về sau càng phát triển không ngừng, nếu có một chân ở trong đó thì thật sự rất tốt.

Nói với Cổ Đường Viên khi nào đến B thị thì tiếp tục chuẩn bị thật nhiều lương thực, cuối tháng 8 cô sẽ đến B thị gặp anh và bắt đầu từ đây Cổ Đường Viên chính thức bước lên con đường thu thập vật tư.

Từ Nam đến Bắc, Cổ Đường Viên thu mua rất nhiều hải sản cùng với thịt thà đủ loại với chủ tiêu mua càng nhiều càng tốt. Cô cũng rất muốn mua thêm những vật sống để nuôi, nhưng đáng tiếc không thu vô không gian được, cũng đã thử ở trong không gian trồng cỏ, lấy nước suối tưới cây, nhưng qua vài ngày mà không nảy mầm hạt nào, trăm mặc một hồi, cô liền vứt chuyện đó sang một bên, rồi bắt đầu lên danh sách thu mua rau củ trái cây.

Mỗi lần đến một nơi nào đó, Cổ Đường Viên liền thuê một nhà kho lớn, liên hệ với nguồn cung cấp, bảo họ vận chuyển hàng đến nhà kho, xong lại thừa dịp không ai chú ý mà thu hết vào trong không gian, vì không muốn cho ai phát hiện nên nhà kho đều ở vị hẻo lánh.

Trừ bỏ đồ ăn cùng vật dụng, máy phát điện cùng máy phát năng lượng mặt trời và dầu ma-dút Cổ Đường Viên cũng không buông tha, bởi những thứ đó sau mặt thể đều vô cùng trân quý.

Mỗi ngày Cổ Đường Viên rất chăm chỉ uống nước suối để tăng dị năng, vì vậy đã có thể thúc đẩy một hạt giống nảy mầm.

Đảo mất thời gian hơn một tháng cũng đã qua, lúc này trong không gian của Cổ Đường Viên đã có vài tòa núi nhỏ, nhưng cũng may mọi thứ đều được cô phân loại rõ ràng, như vậy lấy ra cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Một lần nữa về nhà là ngày 20 tháng 8, không kịp nghỉ ngơi, cô thu hết tất cả mọi đồ vật trong nhà vào trong không gian, cầm chìa khóa mà Cổ Đường Viên đã để lại trong nhà, liền vội vàng đến nhà kho.

Xem liên tiếp mười kho hàng đầy ắp được bày trí chỉnh tề, Cổ Đường Viên thực vừa lòng.

Vội trộm đem mọi thứ thu vào không gian, cô tính buổi tối sẽ đến B thị bằng máy bay, cũng đã thông báo cho anh trai biết, lúc này khó có được một khoảng thời gian nhàn rỗi, hiện tại dị năng trong cơ thể cô tràn đầy, dù một hai ngày không nghỉ ngơi cũng không sao, nhưng vẫn có chút mệt mỏi, còn mười ngày nữa là đến mặt thể, cô phải nâng cao toàn bộ tinh thần mới được.

Đương nhiên, việc tất yếu hiện tại là đến B thị gặp anh trai cô.

Kiếp trước vào thời điểm này, không có ai biết nguyên nhân làm bùng nổ mặt thể, chỉ biết ở đầu tháng 9, đột nhiên mọi nơi trên thế giới bộc phát một cỗ năng lượng, không chỉ có các khu điện vệ tinh bị phá hư, mà mọi vật trong không trung đều không may mắn thoát khỏi.

Cổ Đường Viên nhìn vé máy bay trong tay, chỉ còn vài ngày nữa thôi...

Cùng lúc đó, mọi người cũng gặp một nạn lớn, trải qua lễ rửa tội bằng năng lượng, phần lớn mọi người đều hôn mê bất tỉnh, mà sau một ngày, tỉnh lại trừ những người có được dị năng, thì chính là người ăn thịt người-tang thi. Hơn nữa nếu bị cắn hay bị thương thì cũng sẽ bị nhiễm bệnh biến thành tang thi, dị năng giả cũng sẽ bị, chẳng qua thời gian “sống” dài hơn một chút. Mà có một bộ phận không nhiều lắm thức tỉnh dị năng vô cùng mạnh mẽ, so với lần thức tỉnh sau còn mạnh hơn.

Đến sơ kỳ hầu như tất cả mọi nơi đều vậy trong hỗn loạn, thì chính phủ lúc đó mới miễn cưỡng khống chế được tình hình, ở một số thành phố thành lập căn cứ cho người sống sót.

Sau này khi có thức tỉnh dị năng hệ lực lượng, thì trở thành quân chủ lực của quân đội đi tiêu diệt tang thi, nhưng dần dần cùng chính phủ sinh ra mâu thuẫn về lợi ích dẫn đến tranh cãi.

Thật là một thế giới hỗn loạn a! Cổ Đường Viên nghĩ đến trang web trên mạng viết “Mặt thể sắp đến”, nói cho mọi người trong khoảng thời gian này thu thập thật tốt lương thực cùng nước uống, bất quá phỏng chừng không ai tin đi, nếu nàng không phải trùng sinh sống lại chắc cũng sẽ không tin lời nói vô căn cứ đó.

Nhưng cô chỉ là một người, không phải chúa cứu thế, kiếp trước đau khổ mà kết thúc sinh mệnh, kiếp này cô chỉ muốn sống thật tốt mà thôi.

Sân bay truyền đến thanh âm của tiếp viên, cô nhìn thành phố mà mình sống từ nhỏ một lần cuối, rồi xoay người dứt khoát rời đi.

~~~~~ Ta là đường phân cách xinh đẹp ~~~~~

Xi-poi: Chương 4: Mặt thể

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 4: Mặt thể

Edit: LoveBabyCute

Trùng hợp vị trí chỗ ngồi của Cổ Đường Viên ngay bên cạnh cửa sổ, mà hiện tại đúng vào thời điểm khai giảng, nên trên máy bay có rất nhiều học sinh, ngồi bên trái cô là một nam tử cao lớn mặc áo khoát màu đen, không nhìn rõ dung mạo, bởi đối phương dùng một quyển tạp chí che mặt, chắc là đang

ngủ.

Cổ Đường Viên cũng không chú ý cho lắm, nghĩ rồi cũng nhắm mắt lại, tính toán ngủ một giấc, có khi tỉnh lại sẽ đến nơi.

Máy bay chậm rãi cất cánh, rời xa ánh đèn lung linh để đến với bầu trời đêm đen tối mịt mờ.

Bị một cú xóc nảy làm bừng tỉnh khỏi giấc ngủ, bên tai cô truyền đến từng đạo thanh âm hỗn loạn.

“Thình các vị hành khách thắt dây an toàn, trở lại vị trí chỗ ngồi của mình không nên tùy ý đi lại, máy bay đang gặp phải dòng đối lưu khí, sẽ có một ít xóc nảy, chờ một lát sẽ khôi phục bình thường.”

Tiếng phát thanh viên kết thúc liền đi kèm một mảnh yên tĩnh, Cổ Đường Viên xoay người nhìn, đối với trận xóc nảy này cũng không phải hiếm thấy, tuy trong lòng mọi người ai cũng vô cùng khẩn trương, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn rất bình thường.

Khóe mắt cô liếc nhìn nam tử bên cạnh, thời điểm này mà vẫn có thể yên tĩnh ngủ được, tựa hồ tư thế ngủ cũng không có thay đổi qua.

Đã bị đánh thức, Cổ Đường Viên cảm thấy không còn buồn ngủ nữa liền quay đầu nhìn về phía cửa sổ, một mảnh tối đen như mực, nó như đang che giấu một thứ gì đó đang phát ra tiếng động lớn.

Một lát sau, máy bay quả nhiên khôi phục lại bình thường, nhìn thời gian, mới trôi qua có nửa giờ.

Cổ Đường Viên đi đến chỗ có tạp chí mà rất lâu rồi không có nhìn thấy, dùng nó để giết thời gian có lẽ là phương án tốt nhất hiện tại.

“Phách” Tạp chí từ trên tay rơi xuống, thân mình cô theo quán tính hướng về phía trước bắt lấy, nếu không phải có dây an toàn chống đỡ, chi sợ phải té là điều không thể tránh khỏi.

Cổ Đường Viên ngẩng đầu kinh ngạc, xung quanh liền truyền đến âm thanh chửi rủa, ngay cả nam tử bên cạnh nàng, tạp chí trên mặt cũng rơi xuống, lộ ra gương mặt góc cạnh, anh tuấn bức người, mặc dù lúc này trên khuôn mặt không thấy vẻ kinh hoàng, nhưng cũng không được tốt cho lắm, có lẽ vì bị đánh thức nên sinh ra bất mãn.

Không để cho mọi người hiểu rõ việc gì đang diễn ra, máy bay lại xảy ra một trận va chạm kịch liệt, lúc này mọi người mới hiểu rõ hình như có chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng đang xảy ra. Nhất thời bị làm hoảng sợ đứng lên.

“Thình các vị hành khách thắt dây an toàn, thình các vị hành khách thắt dây an toàn, trở lại vị trí chỗ ngồi của mình không nên tùy ý đi lại, hiện tại máy bay đang khẩn cấp rơi xuống.....”

“Phách”

Tiếp thanh viên còn chưa nói xong thì các cửa sổ thủy tinh trên máy bay đột nhiên vỡ vụn, làm gia tăng áp lực lên mọi hành khách, có người ý vào việc nhảy dù tính thoát ra ngoài.

“A!” Đám người trong nháy mắt liền hỗn loạn, nhưng đó mới chỉ là bắt đầu thôi, thủy tinh như một con lốc đi qua nghiền nát mọi thứ đều vỡ vụn.

Cổ Đường Viên ngồi gần ở cửa sổ lên có thể xem là vị trí chịu nhiều thua thiệt nhất, cô chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như muốn nôn hết ra ngoài, hô hấp đã có chút khó khăn, nhưng lại không thể đứng lên ra chỗ khác ngồi, chỉ có thể nắm thật chặt tay người bên cạnh.

Lúc này trong lòng Cổ Đường Viên tất cả đều là sợ hãi, vì sao lại như vậy, từng đợt năng lượng xông vào không khí, đây là hiện tượng bắt đầu mặt thể, nhưng không phải vài ngày nữa sao, lý do gì mà lại xảy ra trước.

Cổ Đường Viên không kịp suy nghĩ nhiều, bởi trong không khí đã mang đến từng đợt áp lực làm hao tổn hết lực lượng của cô, nhanh tay cầm lấy dây an toàn, cố hết sức muốn cởi bỏ nó, ý lại vào việc trùng sinh mà muốn thoát khỏi vận mệnh kiếp trước, nhưng không ngờ mặt thể lại xảy ra trước, không để cô thở một hơi, tay trái bị trượt, nét sợ hãi hiện rõ lên trên mặt của Cổ Đường Viên.

Sẽ chết sao? Không, nàng mới được trùng sinh, còn chưa làm nhiều thứ, vì sao lại phải chết, nàng kiếp này chỉ muốn sống thôi.

Trong mắt Cổ Đường Viên hiện lên tia tuyệt vọng, có một thứ gì đó từ khóe mắt chảy xuống.

“Chặc.”

Một mảnh hỗn loạn, tiếng gió cùng với tiếng la hét thất thanh, trong hoàn cảnh này bên tai Cổ Đường Viên như nghe rõ một thanh âm vô cùng quái lạ, sau đó bị một cánh tay hữu lực bắt lấy.

Lặng lặng ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt là một gương mặt vô cùng anh tuấn, cho dù trong hoàn cảnh này cũng không xuất hiện lấy một tia hoảng loạn.

“Choáng váng rồi sao, đừng có mà phát ngốc ở đây, không bị gì thì ngồi an ổn lại đi, ta không dám cam đoan sẽ không buông tay đâu.” Trên khuôn mặt nam nhân hiện lên tia cười có chút ác liệt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy an tâm một cách kì lạ.

Trong lòng cô một lần nữa dấy lên hi vọng, cũng không quan nam nhân đó có đồng ý hay không, niềm ôm chặt đôi phương không buông.

Đối phương không kiên nhẫn lại “Chặc” một tiếng, nhưng cũng không đẩy ra.

Lúc này Cổ Đường Viên mới có thể nhìn thấy rõ tình hình xung quanh, hơn một nửa người trên máy bay đều chọn lấy dù an toàn nhảy xuống, số còn lại thì bị dọa cho hoảng sợ, lớn tiếng kêu khóc, có người bị mảnh thủy tinh quệt qua mặt đến xuất huyết, mà máy bay thì đã bị hư hỏng nặng nề trong khi rơi xuống.

~~~~ Ta là đường phân cách máy bay rơi xuống cùng tất cả mọi người hôn mê bắt đầu tỉnh dậy~~~~

Áp chế hoảng sợ trong lòng, phỏng chừng lúc trước sử dụng quá nhiều dị năng lên mới sinh ra di chứng, đánh giá bốn phía, nơi này tựa hồ là cái siêu thị lớn, mà ở đằng trước cự nhiên chính là những người ngồi trên máy bay. Rơi xuống siêu thị mà không có bị nổ cho tan xác, cái này cũng thật may mắn đi. Nên biết rất nhiều máy bay mà rơi xuống chỉ có một con đường chết.

Phía trước đột nhiên truyền đến một trận thanh âm ồn ào, trong lòng Cổ Đường Viên kinh hoàng, cũng không biết cô hôn mê đã bao lâu, trong siêu thị cũng không phải là địa phương an toàn, phải nhanh chút khôi phục lại thể lực mới được.

“Dựa vào cái gì mà chúng ta phải đem cho người, nơi này có nhiều người như vậy chẳng lẽ không cần ăn uống hay sao.” Một thanh âm cà lết cà phơ vang lên.

Xuyên qua khe hở của một đám người, cô có thể thấy hai người nam nhân đang giằng co.

“Chúng ta cũng không phải lấy hết, chỉ lấy một nửa mà thôi, hiện tại gặp phải tình huống này, mọi người trải qua ai cũng trải qua đều vô cùng cực khổ, làm gì phải tuyệt tình như vậy.”

“Triệu lão lục, ít lời hay lẽ phải đi, ai chẳng biết tâm tư của người, bên ngoài đồ ăn còn nhiều hơn trong siêu thị gấp ngàn lần, người đi ra đó mà lấy. Đánh không lại tang thi mà còn ở đây khi dễ những người tay không tác sát!”

“Ít nói nhảm đi!” Sắc mặt Triệu lão lục trầm xuống: “Người nói vậy là không cho đúng không?”

“Phanh! Bang bang phanh!”

Tiếng súng đột ngột truyền đến, người trong thương trường có chút kinh dị, không biết là ai đã hô lên: “Quân đội, là quân đội!”

Mọi người đều sững sốt một chút, sau đó chính là vẻ mặt mừng như điên.

“Chúng ta được cứu rồi.”

“Chính phủ phái quân đội đến cứu chúng ta.”

“Bọn họ ở đâu, chúng ta chạy nhanh đến đi.”

“Chạy nhanh đi, mau chút đuổi kịp bọn họ.”

Lúc này không một ai để ý đến vật tư, mạng sống quan trọng hơn, tất cả đều ra thương trường, chạy theo hướng quân đội.

Bên ngoài tang thi tựa hồ đã được thanh lý qua nên mọi người đi không một chút khó khăn, chỉ một lát, thương trường lúc trước còn nhiều người giờ chỉ còn lác đác vài người. Kỳ thật tính cả lúc này cũng chỉ có tám trăm người.

Sau khi máy bay đột nhiên rơi xuống, mọi người tất cả đều rơi vào hôn mê. Nhìn lướt một vòng siêu thị, có lẽ là sắp khai trương nhưng vì mặt thể bùng nổ nên gián đoạn, bởi ở đây có rất nhiều vật tư nhưng không thấy có dấu hiệu bị bán và có lẽ cũng chính vì vậy mà nơi đây trở thành một nơi an toàn nên mấy người đó mới trốn vào đi.

Ồ lại là hai người lúc này đang nói chuyện, nhưng hiện tại vẫn đang tròn mắt lên nhìn nhau, phía sau hai người cũng có vài người, tất cả đều đang nhìn bên ngoài, nếu không phải còn đang xác nhận độ chính xác có phải quân đội đến không, phỏng chừng đã chạy hết ra ngoài rồi đi.

“Nhìn cái gì, muốn ra ngoài luôn đứng không?”

Triệu lão lục cho thanh niên nhìn ra bên ngoài gần đó một cái tát, đối phương liền vội vàng lác đầu phủ nhận.

Cổ Đường Viên vẫn đứng ở chỗ cũ, bởi thể lực của nàng vẫn chưa khôi phục, nên chắc gì đã đuổi kịp quân đội. Hơn nữa nàng biết lúc này quân đội ố còn không mang nổi mình ố, nào có tâm tư mà đi cứu người dân.

Tuy Cổ Đường Viên biết, nhưng cũng không ngu ngốc mà nói ra, ở đây ai cũng đang ôm tia hy vọng to lớn này, đột nhiên nói ra tin tức cực kỳ tàn khốc này, không chỉ không có người tin, mà có khi còn bị mọi người chỉ trích lại.

“Nếu quân đội đến thì chắc không cần lo lắng nữa, xem xem có thể lấy chút thức ăn không đi.” Một thanh niên đưa lưng về phía Cổ Đường Viên cười một cách khó khăn nói.

Bên này của hắc cũng chỉ có năm người, không biết vì chuyện gì mà không chạy theo mọi người, nhưng thanh niên này nói cũng không tính là sai, bởi siêu thị này cũng không nhỏ, đối phương cũng chỉ có năm người, có thể lấy được bao nhiêu, cần bản là rất ít nên làm gì phải tự tìm phiền toái cho chính mình.

Triệu lão lục hừ lạnh một tiếng, hắc dẫn đến đây mười người mà hiện tại chạy hết một nửa, tâm tình tất nhiên sẽ không được tốt.

Khu thực phẩm là dưới một tầng, Triệu lão lục liền đem người mang đi xuống, lại gặp người muốn đi lên, liền tức giận không thôi: “Tránh ra.”

Người nọ cũng không thêm để ý, đi vòng qua đám người, ôm một đồng đồ ăn lên, lại không nhìn thấy người người nào đó, ánh mắt liền dạo một vòng qua siêu thị, thoáng dừng lại chỗ Cổ Đường Viên đứng.

“Người còn sống hả?”

Thấy rõ người lên, Cổ Đường Viên liền ngẩng ra, người này không ai khác chính là nam tử ngồi bên cạnh nàng trên máy bay.

Thấy người nọ còn sống, Cổ Đường Viên thở nhẹ một hơi, dù sao cũng là người cứu mình một mạng, mà tình hình lúc đó, không hoảng sợ đã là tốt lắm rồi, lại còn dư thừa tình lực đi cứu người.

Tiếp được cái bánh mì cùng một bình nước đang hướng chính mình mà bay đến, Cổ Đường Viên nhìn thấy nam tử nọ ngồi ăn uống tự nhiên, còn có một chiếc đuôi nhỏ luôn đi theo phía sau.

Nam hài kia nhìn bộ dáng tầm năm sáu tuổi, quần áo hơi dơ, tuy khuôn mặt có chút bẩn, nhưng vẫn có thể nhìn ra dung mạo rất tinh xảo, biểu cảm lại rất lạnh lùng.

Tiểu nam hài luôn đi sau nam tử, cũng ngồi xuống ăn uống, nhưng nam tử kia hình như cũng không quan tâm lắm nam hài đó.

Không, phải nói trừ lúc đầu gặp lại Cổ Đường Viên còn nói một câu, sau thì không quan tâm ai nữa.

Nhìn chiếc bánh trong tay mình, phát hiện có chút đói, liền bỏ miệng nhai, thuận tiện lo lắng cho hành trình kế tiếp của mình.

Xem tình hình hiện tại, có lẽ mặt thế mới nở ra hai ngày, cũng không biết đây là đâu, nhưng nàng muốn nhanh đến B thị.

Nghĩ đến lúc trước gọi điện cho anh trai nói về chuyến bay, sau đó máy bay liền gặp nạn. Xiết chặt bánh trong tay, có khả năng anh hai nghĩ mình đã chết, nhưng như vậy rất tốt, anh hai sẽ không mạo hiểm mà đi cứu mình, như kiếp trước.....

“Luu ca, kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ?”

Người được gọi là Luu ca nhìn khuôn mặt gồ ghề những miếng thịt thối, nhìn thực ghê sợ.

“Trước đem cửa đóng lại, không tang thi đến lại phiền toái.”

“Nhưng, bọn Triệu lão lục còn chưa đi ra.” Một thiếu niên vẻ mặt rất giống tiểu nhân do dự nói.

“Triệu lão lục?” Luu ca trong mắt hiện lên tia quang tà ám: “Hắn sẽ không thể ra được.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5+6+7: Thu thập

Edit: LoveBabyCute

Thiếu niên thực không hiểu ý tứ của Luu ca, nhưng vẫn đi theo vài người cùng nhau đóng cửa lại, người đóng cửa hình như là dị năng giả hệ lực lượng bởi hắn đóng cửa siêu thị một cách rất nhẹ nhàng.

Tất cả các cửa siêu thị cùng một dạng là thủy tinh trong suốt, nên có thể nhìn xem bên ngoài một cách rõ ràng. Chỉ thấy thị giác tiếp thu những hình ảnh thật ghê sợ. Trên đường chỗ nào cũng có tang thi bị đập nát đầu, huyết nhục tung tóe. Cho dù kiếp trước đã thấy những hình ảnh này nhưng vẫn thấy sợ trắng mặt chứ nói gì đến những người bình thường lúc này.

Cổ Đường Viên có cảm giác kì quái, tại sao tất cả mọi người lại chọn đại sảnh tầng 1 - nơi vô cùng nguy hiểm để trốn tránh tang thi mà không phải những tầng trên lầu, nên biết siêu thị này tổng cộng có ba tầng, nếu đứng ở những tầng trên có thể may mắn ngăn cách được chút ít hơi thở của người sống sót, tránh cho tang thi tấn công, hơn nữa cho dù tang thi đến, cũng không nhất thiết phải mặt đối mặt, bị tang thi ăn thịt.

Nhưng để ý một chút, mới thấy máy bay rơi xuống lại đúng ngay vị trí thang máy siêu thị, mà hai thang máy khác cũng bị đập nát không còn dùng được.

Vì không có nhân viên kiểm tra máy bay xem nó bị hư hỏng nghiêm trọng như thế nào, nên rất có khả năng tùy thời phát nổ mạnh, có lẽ cũng vì lý do đó mà không ai dám tới gần, trách không được vừa nghe thấy quân đội thì hơn nửa già người đã vội vã chạy theo. Lại nói nơi này xem như tương đối an toàn đi, lại có đồ ăn, làm nơi trốn tránh mặt thế cũng không có sai.

Uống xong bình nước suối, cô cảm thấy thể lực đã khôi phục hơi phân nửa, nhưng dị năng lại không có một chút cảm giác được, mà thôi, gấp gáp lo lắng cũng không có ích lợi gì.

Cổ Đường Viên cũng cảm thấy máy bay kia là một cái tai họa ngầm, vốn định trốn trong này một thời gian ngắn, nhưng có ai dám ở nơi nào đặt bom chưa, cô thật vất vả mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nào dám đem mạng cho Tử thần ngấm một lần nữa.

Nghe lời nói của bọn người Lưu ca kia, thì Triệu lão lục thấy siêu thị chứa nhiều đồ ăn, nên luyến tiếc không muốn đi.

Xem cách hành xử của hai người đầy hình như quan hệ không tốt, nên chẳng ai rảnh quan tâm đến đối phương, có khi còn mong đối phương sao không bị tang thi ăn luôn đi.

Thừa dịp mọi người đi lấy đồ ăn cùng nước uống, chính cô cũng tự đi tìm kiếm chút vật tư, cầu thang ở vị trí ngay bên cạnh chỗ máy bay rơi xuống, nên cửa cơ hồ bị hỏng hết, chắc cũng không thể đi được nữa.

Thấy Cổ Đường Viên đi lên lầu, những người khác cũng chỉ liếc mắt một cái, không thêm để ý đến, dù sao cũng chỉ là một cô gái, lấy cũng không nhiều.

Đáng tiếc cho suy nghĩ nông cạn của bọn họ, mà chắc cũng không ai đoán được cô còn có không gian bảo bối.

Tuy rằng cũng có dị năng giả thức tỉnh hệ không gian, nhưng số lượng vô cùng ít ỏi, hơn nữa những người này có được không gian đó thì chẳng ai ngu ngốc mà nói ra, có khi còn tận lực che giấu, cho nên đến khi mọi người biết đến sự tồn tại của không gian dị năng thì thời điểm đã tương đối trễ.

Cổ Đường Viên nhặt được cái tiện nghi, cô cũng không khách khí, nơi này ở lại không lâu, một khi đám người kia ý thức được nạn này không kết thúc sẽ điên cuồng thu thập vật tư, nơi này khẳng định là địa điểm đầu tiên, nếu gặp không gian dị năng giả vậy chẳng còn gì nữa.

Nhưng hiện tại bên ngoài có người, mà trạng thái của cô bây giờ không có khả năng đối phó với đám người bọn họ, cho nên phải làm thật kín đáo, trừ bỏ những thứ đồ hơi ít, còn lại nếu nhiều cô đều thu hơn một nửa vào không gian.

Khi mặt thể bùng nổ, điện cũng bị cắt, đồ ăn đông lạnh đa số đã bị hư, còn lại thì cũng không duy trì được bao lâu, hiện tại cũng không ai muốn ăn đồ ăn của người Tây, nên cô dứt khoát đem toàn bộ đồ ăn sắp bị hư thu hết vào không gian.

Siêu thị này cũng thật lớn đi, cứ như vậy vừa chọn vừa lựa cũng được kha khá đồ.

Tầng một là thực phẩm, vậy chắc tầng hai với ba là trang phục quần áo đi, nhìn cái cây đang quần lấy thân máy bay một cách chặt chẽ kia, có nên đi lên không đây.

Cuối cùng, Cổ Đường Viên vẫn không bỏ được đồ vật tư mê người kia, tính toán vẫn nên đi một lần đi.

Tay nắm lấy cành cây, trong lòng Cổ Đường Viên chấn động, đột nhiên có một cảm giác kì quái, nhưng một lúc sau lại biến mất không tung tích.

Cổ Đường Viên nâng tay nhìn, đây là không gian có trong tay phải, mà cái cây này được bẻ ra từ trong không gian, không biết có sao không nữa. Cổ Đường Viên đem hai tay cùng chạm vào thân cây, nhưng vẫn không thấy có cảm giác kia nữa.

Không suy nghĩ nữa, cô bắt lấy dây mây bắt đầu leo lên trên, nhánh cây này có rất nhiều lại rắn chắc, leo lên cũng dễ dàng hơn.

Rút kinh nghiệm ở tầng một, Cổ Đường Viên chọn bên ít người đi qua.

Thuận lợi leo lên tầng hai, trừ bỏ những nơi gần máy bay bị hủy diệt, cũng còn rất nhiều đồ, cô cũng không xem đồ đó như thế nào, tất cả đều thu hết vào không gian, về phần có thể dùng hay không lần sau mang ra sử dụng sẽ biết.

Có một cửa hàng không tính là lớn bị khóa cửa rất chặt, nếu cương quyết mở ra, người dưới lầu sẽ nghe thấy động tĩnh, Cổ Đường Viên chỉ có thể nhịn đau mà bỏ qua.

Cứ như một con lóc càn quét hết lầu hai lại lên lầu ba, mắt thấy hoàng hôn dần buông xuống, cũng nên trở về thôi.

Buổi tối là thời điểm tang thi hoạt động, cho dù muốn ngủ cũng không chắc được sâu giấc.

Một lần nữa theo nhanh cây mà đi xuống, lúc Cổ Đường Viên trở lại tầng một thấy những chiếc thùng đáng lẽ được sắp xếp ngăn nắp thì hiện tại đang ngổn ngang đầy mặt đất.

Khu thực phẩm này rất lớn, hơn nữa đa số để trên kệ, theo góc độ này nhìn những chiếc thùng bị ngã nghiêng, chắc sẽ nghĩ nơi này không có người, bởi có người thì đã sắp xếp chúng lại rồi.

Đánh giá một chút, nơi này thật sự không phải là nơi có thể làm chỗ nghỉ qua đêm nay, liền theo nhánh dây mây mà leo lại lên tầng hai.

Mặt thể chính là thời điểm giúp con người lộ rõ bản tính chân thật nhất, việc này kiếp trước cô đã thấy rất nhiều, chính là không nghĩ tới hiện tại chính mình cấp đưng phải.

“Triệu lão lục, ** thật quá ghê tởm mà.”

Một thanh niên nên tiếng nói, về mặt ghét bỏ rõ ràng.

Lưu Thư Minh đang ngồi trên chiếc ghế gần đó cũng dùng ánh mắt như nhìn phải đồng rác liếc Triệu lão lục.

“Chuyện của lão tử các người tốt nhất ít quan đi, đừng tưởng rằng.....”

Thanh âm Triệu lão lục đột ngột im lặng, không thể tin nhìn vào đũa hầu rơi trúng mặt rồi từ từ rơi xuống đất, phát ra một tiếng “Phách”.

“Âm ỹ”

Nam tử ném vào đũa hầu vẫn tiếp tục ngủ, một ánh mắt cũng keo kiệt không liếc nhìn.

Triệu lão lục sừng sốt hai giây mới phản ứng lại, nhất thời giận dữ hét lên: “Người muốn chết!” Tiếp đó là một cái hỏa cầu trực tiếp bay đến.

Nam tử xoay người một cái, tránh thoát hỏa cầu, thuận thế đứng lên, thân cao 1m9 nhìn xuống Triệu lão lục, về mặt khó chịu.

Triệu lão lục bị lệ khí trong mắt nam tử bắn ra sợ tới mức lui về phía sau một bước, sau đó phục hồi tinh thần, thấy mình bị mất mặt mũi, không khỏi thẹn quá hóa giận, cũng không lưu thủ, hỏa cầu liên tiếp đánh về phía nam tử.

Trong mắt nam tử hiện lên tia khinh thường, giống như có thể đoán trước được hướng đi của hỏa cầu liên tiếp tránh thoát, nhanh chóng di chuyển tới gần Triệu lão lục, nâng chân lên, một phát đá vào bụng đối phương.

Triệu lão lục cũng không kịp chạy trốn, một cước này liền bị đá bay ra ngoài, làm ngã một cái kệ to lớn, cuộn mình trên mặt đất nửa ngày cũng không dậy nổi.

Tuy đã thức tỉnh dị năng, nhưng thể chất cũng không phải thật tốt, nhìn bộ dạng của Triệu lão lục, một cước này có bao nhiêu ngoạn độc, vốn những người đi theo lão muốn tiến lên cùng đánh nhưng nhất tề đều lùi lại.

“Lưu ca.”

Yết hầu của thiếu niên chuyển động liên tục, nhìn thấy ánh mắt của nam tử không ngừng lóe sáng: “Thực khốc.”

Lưu Thư Minh híp mắt nhìn nam tử, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Phách.” Đầu thiếu niên bị người bên cạnh vỗ một cái, không thềm để ý nói: “Cái đó thì có gì hay, cũng chỉ là lực lượng dị năng giả, Cường tử cũng có.”

Mặt thể đến một cách đột ngột, thiếu niên đó rõ ràng còn chưa thích ứng được, nghe Chu Nghị nói như vậy, cũng không thấy giỏi ở chỗ nào, đầu giống lợi hại như nhóm người Lưu ca.

Hai người cho dù đã đề thấp thanh âm, nhưng ở một nơi đang vô cùng yên tĩnh, thì tất cả mọi người đều nghe thấy được.

Nhưng nam tử cũng chẳng thềm để ý đến, đột nhiên quay đầu nhìn về ngã tư đường, dường như trong bóng đêm hắc ám đang che dấu bóng dáng gì đó.

Vốn mọi người cũng đang chú ý đến nam tử, thấy hắn đột nhiên nhìn về một phía, theo quán tính mọi người cũng nhìn về đó, chỉ thấy một mảnh hỗn loạn, không thấy gì hết.

Cổ Đường Viên rung mình, thông qua tinh thần lực tra xét, cô có cảm giác tang thi đang đến gần, mà số lượng cũng rất đông.

Hiện tại trời đã gần tối, siêu thị bởi vì không cung cấp điện mà có chút u ám, nếu buổi tối tang thi mà tập kích bất ngờ, thì bọn họ tuyệt đối gặp bất lợi.

“Lưu ca, có tang thi đến.” Thiếu niên sợ hãi kêu lên, ngón tay chỉ về phía ngã tư đường.

Nghe thấy có tang thi, mọi người nhin không được khản trương lên tinh thần, lại nhìn theo phương hướng thiếu niên chỉ, quả nhiên thấy mấy cái bóng mờ mờ.

Chỗ này vốn là vị trí trung tâm của một thành phố, nên lượng người đi lại không cần phải nói nhiều như thế nào, nhưng bởi vì sự cố máy bay, không biết khi nào sẽ nổ, nên cũng không ai dám đến đây, cũng vì vậy mà tang thi giảm bớt đi một ít, bằng không lúc trước cũng không dám đến nơi này trốn.

“Tất cả cửa chúng ta đều đã đóng kín, không cần lo lắng, hơn nữa lúc trước chúng ta đã giết không ít tang thi không phải sao.”

Chu Nghị vỗ vai thiếu niên, không biết đang an ủi thiếu niên hay an ủi chính mình nữa.

Cổ Đường Viên lại không nghĩ một cách lạc quan như vậy, tang thi tuy rằng hành động thông thả, nhưng lực lượng lại hơn người bình thường hai ba lần, cho dù có đóng chặt cửa, với số lượng khổng lồ cũng không kéo dài được bao lâu.

Mất thấy tang thi ngày càng tới gần, Cổ Đường Viên cũng không tính toán ngồi chờ chết, trước hết tìm một nơi trốn, đợi đến ngày mai tính tiếp, cho dù lúc đó có khả năng bị tang thi vây quanh, nhưng hiện tại mà lao ra chính là tự tìm đường chết.

Tầm mắt Cổ Đường Viên di chuyển nên dây mây đang quấn trên thân máy bay, tang thi có thể hành động, nhưng không có trí óc, chỉ theo bản năng đối với huyết thịt của nhân loại có khát vọng ăn thịt mà thôi.

Nhưng chúng nó không thể leo cây lên được, vừa khéo cầu thang nơi này đã bị hỏng nặng không đi được, lên lầu thì cơ bản không lo về tang thi nữa.

Cổ Đường Viên mới đi được hai bước, đã có người chặn lại, chính là thủ hạ của Triệu lão lục.

Tất cả mọi người đều thấy nam tử kia cùng với Cổ Đường Viên không có một chút quan hệ, sờ dĩ ra tay là vì Triệu lão lục chọc đến hấn, mà nam tử đó bọn họ không dám chọc đến, nhưng Cổ Đường Viên là đầu sỏ gây ra chuyện này thì chắc chắn không thoát khỏi.

Xem bốn thanh niên đang đứng trước mặt này, âm thầm đánh giá xem nếu mình ra tay giải quyết thì vẫn có thể, nhưng hiện tại sức lực của cô chỉ hơn người thường một chút, cho dù có giải quyết được tất cả, chính mình cũng sẽ kiệt sức, căn bản mất nhiều hơn là được, lúc này đang gấp gáp muốn chết, bởi cô thấy tang thi đã đến cửa.

“Phan!” Mang theo một gương mặt đầy huyết nhục đỏ đen áp lên cửa, thủy tinh ở bên ngoài liền dính vào một mảnh bản.

“Thực *** ghê tởm!”

Tang thi ngày càng nhiều, miệng phát ra tiếng gầm rống, không biết mệt mỏi mà liên tiếp đụng vào cửa, ý đồ muốn xông vào ăn hết một đám người nhân loại. Cửa lớn bị đụng có chút rung chuyển.

“Đi giữ cửa, đừng để cho tang thi vào.”

Lưu Thư Minh dẫn đầu chạy tới, nhện xuống ghê tởm khi cùng tang thi mặt đối mặt, dùng sức giữ chặt cửa, không để cho tang thi vào.

Đi cùng Lưu Minh có bốn người, thấy hấn như vậy liền chạy theo giữ cửa. Nam tử thấy thế, cũng không nói gì, nhưng động tác cũng không có nửa điểm chậm trễ.

Mấy người chặn đường Cổ Đường Viên hiện tại đang do dự, lúc này Triệu lão lục nhìn qua cửa thủy tinh, cổ hết sức đứng lên, nhìn nam tử bằng ánh mắt hiểm độc.

“Đi!” Không quan tâm tang thi ở bên ngoài, liền cùng mấy thủ hạ đi tìm nơi trốn, còn không quên mang theo Cổ Đường Viên.

“Ta thảo, Triệu lão lục nguoi so với tang thi còn ghê tởm hơn!”

Chu Nghị nhất thời chửi ầm lên, bọn họ hi vọng mạng giữ cửa không cho tang thi vào, vậy mà lại còn có người cặn bã mặc kệ tất cả đi kiếm chỗ trốn.

Sắc mặt những người khác cũng rất khó coi, tang thi va chạm vào cửa càng ngày càng mạnh, may mà có hai lực lượng di năng giả, không thì họ đã sớm tan nát rồi.

“Lão tử thật khó chịu!” Nam tử chạy theo đám người Triệu lão lục, trên mặt hiện rõ vẻ mất hứng.

Lưu Thư Minh liếc mắt nhìn tầng tầng tang thi bên ngoài một cái, đột nhiên hô to: “Cường tử cùng ta ở lại giữ cửa, những người khác lui lại, theo máy bay leo lên lầu, động tác nhanh chút.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 8: Xung đột

Edit: LoveBabyCute

“Lư ca?”

“Còn đứng ở đó làm cái gì, ta với bọn Cường tử cũng không chống đỡ được bao lâu nữa, chạy mau đi!”

“Lư ca không đi, ta cũng không đi!” Thiếu niên cắn răng kiên trì nói, mặt có chút trắng bệnh, nhưng nói gì cũng không đi.

Lư Thụ Minh bỗng chốc cảm thấy thật vui vẻ, đáng tiếc hiện tại tay chân đều không cử động được, nếu không chắc hẳn sẽ đánh cho thằng nhãi kia một trận cho thông suốt đầu óc: “Ta cũng chưa muốn chết, một lát nữa cũng sẽ chạy lên, tang thi động tác rất chậm, sẽ không đuổi kịp chúng ta.”

Vừa nghe như vậy, thiếu niên nhất thời ngượng ngùng, đỏ hết cả mặt, nhưng cũng không còn do dự nữa, liền nhanh chân chạy cùng hai người kia.

“Đại ca.....”

“Tiểu tử ngươi cũng không cần giảng bài ca nghĩa khí nữa, không cần xen vào chuyện của ta, lão tử sẽ không chết đâu mà lo.”

Lư Thụ Minh cũng không quản hấn nữa, lúc này đi ba người, áp lực liền tăng lên, mắt thấy rất nhanh liền không kiên trì nổi nữa.

Lư Thụ Minh thấy hô đã chạy xa, quát khẽ nói: “Một, hai, ba, chạy!”

Tiếng nói vừa dứt, ba người liền thả tay chạy, liều mạng chạy về phía máy bay.

Không bị ngăn cản, tang thi nháy mắt phá tan cửa “Rồng!” tuy tay chân có chút cứng ngắc, nhưng vẫn bắt chước chạy về phía con người.

Thời điểm cửa bị phá, Cổ Đường Viên đi theo bốn người Triệu lão lục đã đến máy bay, bởi vì Triệu lão lục bị thương lúc leo cây có chút khó khăn.

“Triệu lão lục, ** đi tìm chết!”

Ba người Chu Nghị vừa chạy gần đến, trong ánh mắt của họ đều ánh lên ngọn lửa cháy rực, liền một cú đâm giáng xuống.

Mấy tên thủ hạ của Triệu lão lục tất nhiên sẽ không để lão bị đánh, chỉ có thể đứng lên chặn lại, cuối cùng bị loạn thành một đoàn.

Triệu lão lục không hổ là một tên cặn bã, tùy ý để cho thủ hạ cùng ba người Chu Nghị đánh nhau, còn mình thì nhân cơ hội leo lên.

Nếu người này mà còn sống thì không biết sẽ còn hại chết bao nhiêu người nữa, nghĩ vậy, Cổ Đường Viên liền nắm lấy ống quần của Triệu lão lục, cố hết sức kéo lão xuống cho bằng được.

“Thứ!”

Nhìn trong tay là một mảnh vải, nhất thời Cổ Đường Viên chỉ biết im lặng, tròn tròn đôi mắt lên, cô không nghĩ quần này dễ rách như vậy.

Nhưng không để cô có thời gian tiếp tục suy nghĩ, Cổ Đường Viên lại tóm lấy Triệu lão lục, nhưng lần này cô trực tiếp bắt lấy chân lão.

Bụng của Triệu lão lục còn ần ần đau đớn, tay vốn không có nhiều khí lực, nhất thời bị cô tóm lấy, mặt tái mét, thực sự bị ngã xuống, bụng càng quặn đau dữ dội.

“Em gái làm tốt lắm!”

Chu Nghị vẫn luôn chú ý đến Triệu lão lục, thấy lão ngã từ trên xuống, liền vui sướng không thôi.

“Đánh cái quái gì ở đây? Mau leo lên!”

Lư Thụ Minh thấy mấy người họ hiện tại còn tâm trạng đánh nhau, nhìn không được liền quát, tuy rằng Triệu lão lục làm cho bọn họ khó chịu, nhưng muốn giáo huấn cũng phải nhìn địa điểm thời gian, không quan tâm mạng sống mà làm như vậy coi đáng giá không.

Mấy người đang đánh nhau nhất tề đều quay đầu lại, tang thi đã vào được bên trong, nhìn thấy từng đàn tang thi nhất thời da đầu người nào người nấy run lên, bắt lấy cành cây leo lên, không quản cái gì thù với không thù nữa.

Triệu lão lục quỳ rạp xuống mặt đất, nhìn thấy thủ hạ mặc kệ lão, nhất thời nóng nảy: “Các người còn không mau kéo ta lên, muốn chết sao!”

Mấy người Tôn Phú liếc nhìn nhau, lại thấy tang thi sắp đến gần, cuối cùng cắn chặt răng một cái coi như không nghe thấy gì tiếp tục leo lên.

“Các ngươi muốn làm phản sao, đồ ranh con!”

Triệu lão lục quát đến đỏ mắt, ném một cái hỏa cầu qua thân máy bay, liền đốt mấy cành cây cùng vài sợi tóc của Tôn Phú, đem hấn sợ đến mức chân nhuyễn ra.

Lư Thụ Minh vốn mặc kệ nhưng thấy như thế mặt liền biến sắc: “Triệu lão lục!”

Máy bay vốn tùy thời sẽ nổ mạnh, lửa là điều tối kỵ nhất, Triệu lão lục là muốn giáo huấn thủ hạ, nhưng cứ ném hỏa cầu lại gần máy bay, đây là muốn cùng bọn họ đồng quy vu tận mà.

“Ha ha, ta mà chết, các ngươi cũng đừng nghĩ muốn sống!”

Biểu cảm Triệu lão lục vận vẹo, hỏa cầu một lần nữa ném vào thân máy bay, sắc mặt mọi người liền trắng bệch.

Trong tay Cổ Đường Viên nắm lấy một cái bàn nhỏ, liền chuẩn bị ném ra ngăn cản đường đi của hỏa cầu, nhưng một trận gió lại đột ngột xuất hiện, gió không lớn, nhưng cũng đủ làm lệch hướng hỏa cầu, rơi xuống cách đó không xa.

“Đứng ở đây làm gì, leo lên đi!”

Cổ Đường Viên liếc nhìn Lưu Thư Minh một cái, đối phương là phong hệ dị năng giả, xem ra có thể ngăn cản được một thời gian, lặng lẽ đem bàn thu vào không gian, xong cũng hướng leo lên lầu.

Thấy Lưu Thư Minh chặn được hỏa cầu của mình, ánh mắt của Triệu lão lục càng đỏ đậm lên, tang thi cách hắn càng ngày càng gần, Biết nếu có phong dị năng giả ở đó, thì kế hoạch của mình sẽ không thành công, không biết thế nào ngay lúc nguy cấp Triệu lão lục lại bộc phát khí lực, cố hết sức đứng lên, nhưng lại đi về phía máy bay.

Lúc Cổ Đường Viên lên đến lầu hai, cũng không có tránh ra, quan sát tình hình thấy Triệu lão lục muốn leo lên, tất nhiên cô sẽ không để một tên cận kề này được sống sót.

“A!” Cho dù Triệu lão lục kích thích tiềm lực, nhưng leo lên cũng không nhanh, nhất thời bị tang thi túm lấy chân, móng tay đen xỉ ở trên đùi lưu lại rất nhiều vết máu.

Mọi người đều biết bị tang thi cào qua chắc chắn sẽ không có đường sống, đám người Chu Nghị hận Triệu lão lục đến nghiêng răng nghiêng lợi, tất nhiên đều sẽ vui cười không màng sống chết của hắn, mấy tên thù hằn của lão thấy chuyện lão vừa làm lúc này liền cũng không muốn cứu.

Triệu lão lục rên lên một tiếng, nhưng đối với chuyện tử vong làm lão không dám buông tay, chỉ có thể cố leo lên phía trước, nếu trốn không thoát thì cũng không thể để mình bị chế giễu được, ít nhất phải kéo thêm vài cái đệm lưng chết cùng!

Trong ánh mắt của Triệu lão lục ánh lên tia điên cuồng, thuận tiện tay liền ôm lấy người gần mình nhất.

Lúc này mọi người đều đã lên được lầu hai, chỉ còn có nam tử và tiểu nam hài trên tay hắn.

Thấy vậy, Lưu Thư Minh liền phóng ra dị năng, muốn đem Triệu lão lục tách bay ra, nhưng đối phương lại sống chết ôm chân nam tử, quyết tâm không buông tay, trên trán chảy xuống lâm lâm mồ hôi, ngẩng đầu đối với mọi người nở một nụ cười ác độc.

Tất cả mọi người đều không có biện pháp, chân của Triệu lão lục đã bị tang thi cào đến mức có thể nhìn thấy xương trắng, nếu nam tử mà bị kéo đi xuống thì chắc chắn khó sống được.

“Bắt lấy!”

Đột nhiên có một bóng đen bay đến, Cổ Đường Viên ở gần nhất liền thuận tay tiếp lấy, nhỏ bé mềm yếu, cự nhiên là tiểu nam hài đó.

Nam tử cúi đầu khinh thường nhìn Triệu lão lục, đột nhiên rút từ bên hông ra một đoản đao, thấy Triệu lão lục vẫn chăm chú nhìn mình, liền không chút do dự chặt tay đối phương.

Trong mắt Triệu lão lục ánh lên tia hoảng sợ, sau lại biến thành điên cuồng, dị năng tụ lại trên tay, muốn đem người này đốt thành tro bụi.

Nhưng sau đó, Triệu lão lục đã hoảng sợ phát hiện, sau khi hỏa cầu đụng vào đối phương, nhưng không có thiêu đốt như trong suy nghĩ, lại biến mất không có tung ảnh, nửa điểm cũng không cảm nhận được.

Triệu lão lục ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt đối phương hiện lên tia trào phúng, cảm thấy sắp có nguy hiểm tới gần.

“A!” Trên tay chợt lạnh! Triệu lão lục không bắt được đối phương, thân hình liền ngã ngửa ra sau, ý thức được mình sắp rơi xuống đàn tang thi phía dưới, Triệu lão lục rốt cục cũng phát ra tiếng kêu hoảng sợ.

Ở phía trên tất cả mọi người đều không biết nam tử đã làm cái gì, nhưng thấy Triệu lão lục đột nhiên rơi xuống, truyền đến tai là tiếng kêu thảm thiết, lại thấy lão ta đang bị tang thi cắn xé ở phía dưới, rốt cục nhìn không nổi, ai cũng quay mặt đi không muốn nhìn.

Không có tiểu nam hài gây trở ngại, thân thủ nhanh nhẹn của nam tử hai ba cái đã lên được bên trên, quay xuống nhìn thấy tang thi đã ăn sạch sẽ Triệu lão lục, đi đến một bên ngồi xuống, cũng không có quan tiểu hài tử kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 9: Tính toán

Edit: LoveBabyCute

Cổ Đường Viên thả tiểu nam hài xuống, đề hấn tự kiểm chỗ ngồi.

Trong hoàn cảnh khó khăn vừa rồi mọi người cũng không có nghĩ nhiều, nhưng hiện tại bỗng chốc yên tĩnh lại, tâm tình ai cũng rối loạn lên, mặc dù tang thi chỉ có thể ở dưới lầu gào thét, nhưng vẫn tác động rất sâu vào thính giác a!

Tuy Triệu lão lục đã chết, cũng không thể khiến cho bọn người Lư Thụ Minh cùng với thù hạ của lão quan hệ tốt lên, nhiều lắm cũng chỉ là không trêu trọc, không quan tâm đến đối phương mà thôi.

Mấy người Tôn Phú cũng rất thức thời, Triệu lão lục vừa chết, tất nhiên sẽ không đánh lại hai vị dị năng giả bên đối phương, thành thật kiểm một nơi cách xa một chút ngồi xuống.

Chu Nghị tính toán muốn đi giáo huấn bên đó, nhưng được Lư Thụ Minh kéo lại, lúc này không phải là thời điểm để gây chuyện.

Lư Thụ Minh liếc nhìn nam tử một cái, do dự mở miệng nói: “Vị đại ca này xưng hô như thế nào? Ta là Lư Thụ Minh, hai ngày trước vẫn luôn canh giữ nơi này, còn đây là Chu Nghị, theo ta cùng đồng hành.”

Chỉ về phía lực lượng dị năng giả: “Hắn là Hứa Cường, bọn ta đều gọi là Hứa Cường tử, khí lực thực lớn, tiểu tử này là Trình Minh, vẫn còn là học sinh cấp trung. (#Love: ta không biết bên nước ngoài cấp trung là 2 hay 3 nữa, nhưng theo ta nghĩ chắc là 3 @@)

Thiếu niên gọi là Trình Minh ngại ngùng cười nói: “Có một chữ giống Lư ca.”

Lư Thụ Minh chỉ vào người cuối cùng, có bộ dáng hơn hai mươi: “Cố Tân, là người chúng ta mới nhận thức vào hai ngày này.”

Lư Thụ Minh giới thiệu xong lại nhìn về phía nam tử, lúc trước thấy thân thủ của hắn vô cùng linh hoạt, chắc chắn không đơn giản, rất có khả năng đã tham gia nhập ngũ, nhưng mặc kệ ra sao, hiện tại nhiều đồng bạn mới có nhiều an toàn, mà người này lại rất lợi hại, không giống người xấu.

“Cảnh sát?” Trên mặt nam tử hiện lên một tia kì quái, nhưng rất nhanh trở lại bình thường: “Lộ Miễn.”

“Lộ huynh đệ.”

Lư Thụ Minh thân mật gật đầu nói, lại nhìn về phía tiểu nam hài cùng Cổ Đường Viên, trong mắt nồng đậm ý tứ muốn biết.

Lộ Miễn liếc hai người, nói: “Không biết.”

Lư Thụ Minh sững sờ, hắn biết ba người này từ tai nạn máy bay rơi xuống, Cổ Đường Viên vốn ít tiếp xúc với Lộ Miễn thì không nói gì, nhưng tiểu nam hài kia lại luôn đi theo sau lưng nam tử, hắn tưởng rằng hai người này quen biết nhau chứ.

“Đường Viên.” Cổ Đường Viên thấy như vậy liền tự động báo danh.

Cô phát hiện ngoại trừ Trình Minh, cự nhiên tất cả đều là thanh niên hai mươi mấy tuổi, lúc tỉnh lại thấy có người già cùng phụ nữ, nhưng có lẽ chạy hết theo quân đội rồi.

Tiểu nam hài thấy mọi người nhìn mình, cũng không hoảng sợ, tựa hồ đã quen bị nhiều ánh mắt nhìn, thanh âm có chút non nớt nói: “Tiêu Luật Hằng.”

Tiêu Luật Hằng luôn đi theo phía sau Lộ Miễn, chắc người nhà đi cùng khi máy bay rơi xuống đều gặp nạn, mọi người thấy vậy ánh mắt không tự chủ liền hiện lên vẻ đồng tình.

Nhưng lúc này trừ bỏ có thể quan tâm một chút, còn lại đều không làm được, mọi người cũng không biết người nhà của mình còn sống hay đã chết, không khí nhất thời mang chút đau thương, ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện thêm nữa.

Bầu trời đã hoàn toàn nhuộm đen, phía dưới tang thi gào thét càng dữ dội, dường như không biết mệt mỏi là gì, lúc này mọi người mới ý thức được ở trên lầu không có thức ăn, vừa rồi toàn bộ tâm trí đều ở trên người tang thi và cố gắng bảo hộ mạng sống nào còn tâm trí mà còn quan tâm đến chuyện thức ăn nước uống, mà hiện tại chắc chắn không thể xuống dưới lầu được, ở dưới còn không biết có bao nhiêu tang thi nữa.

Mọi người ai cũng đói bụng, vốn muốn nhịn đến ngày mai, không nghĩ tới Lộ Miễn lại đem ba lô mở ra, bên trong toàn là đồ ăn.

Nghĩ tới thân thủ của Lộ Miễn, lại thấy hắn là người cuối cùng đi lên lúc tang thi phá cửa, nhất thời đều hiểu rõ, bất quá trong tình huống lúc ấy mà hắn còn nhớ tới đồ ăn, thật là làm người ta hảo kinh ngạc.

Lộ Miễn cũng không keo kiệt, chia cho mỗi người một phần. Lư Thụ Minh ăn chân giò hun khói trên tay, càng quyết tâm muốn giữ chặt Lộ Miễn.

Mấy người Tôn Phú thấy bọn họ ăn uống, cũng thêm chày nước miếng, nhưng ngại đánh không lại đối phương, cuối cùng vẫn không dám đi lên, mà đi lên chắc cũng sẽ không được.

Cổ Đường Viên xem trong mắt hành vi của bọn họ, này mới chỉ bắt đầu mặt thế, còn không bị đối đến ứng nào, qua vài ngày nữa không biết sẽ như thế nào. (#Love: Ý là đối đến mức biết sẽ thua đối phương nhưng vẫn xông lên.)

Một đêm yên bình đi qua, trừ bỏ tiếng tang thi thì mọi thứ đều tốt.

Mặt trời hơi chút nhô lên, tang thi gào thét càng nhỏ lại, số lượng theo vậy mà giảm bớt, có lẽ bị người sống sót khác hấp dẫn đi.

Cổ Đường Viên đi đến bên cửa sổ, bên ngoài ngã tư đường vẫn thấy tang thi đi tới đi lui, thừa dịp tang thi hành động còn chậm chạp, phải nhanh một chút tới B thị, còn phải biện pháp tìm xe đi nữa.

“Luru ca, chúng ta kế tiếp làm sao đây?”

Tuy nơi này là nơi trốn tang thi số 1, nhưng có chút hạn chế, không biết tình hình bên ngoài ra sao, trong lòng luôn thấp thỏm không yên, hơn nữa tang thi ở phía dưới, không thể kiếm đồ ăn được.

Luru Thư Minh không trả lời mà nhìn về phía Lộ Miễn: “Lộ Miễn huynh đệ có dự định gì không?”

Lộ Miễn tuy chỉ có một người, nhưng cho tới này vẫn chưa có xuất hiện bộ dáng hoảng sợ, giống như dù trời có sập thì vẫn không quan hệ gì đến hắn, cùng với thân thủ linh hoạt kia, làm cho mọi người đều đem hắn làm chỗ dựa tinh thần, Luru Thư Minh không tự giác muốn nghe ý kiến của hắn.

Lộ Miễn đang sửa lại ba lô, đem tất cả lấy ra, sau đeo vào lưng, làm động tác muốn xuống dưới lầu.

“Đi tìm đồ ăn trước, ăn no mới có thể nghĩ đến chuyện khác.”

Luru Thư Minh cảm thấy đạo lý rất đúng, liền cũng muốn đi theo.

Cổ Đường Viên đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô hiện tại không có dị năng, không muốn đi mạo hiểm tính mạng, tuy không gian không thể lộ ra ngoài, nhưng vẫn có thể vụng trộm ăn.

Luru Thư Minh đi theo Lộ Miễn đến thân máy bay, phát hiện tang thi đều ở bên trong máy bay, hơn nữa còn phá nát chiếc ghế ngồi hướng trên lầu leo lên, mắt thấy rất nhanh sẽ lên đến đây, đột nhiên thấy mấy người bọn họ, liền hưng phấn gầm nhẹ, đàn tang thi phía dưới cũng dao động.

Mồ hôi lạnh trên trán Luru Thư Minh chảy xuống, cho rằng tang thi không thể lên trên được, tối hôm qua ngủ cũng không có xem xét, nếu lúc đó tang thi mà leo lên, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

Lộ Miễn mặt không biểu cảm, ngồi xổm xuống xem xét tình huống phía dưới.

Trong siêu thị tầng dưới cùng máy bay có khoảng hơn năm mươi con, con số này là nhìn thấy, còn những nơi không thấy thì không biết như thế nào.

Sắc mặt Luru Thư Minh không được tốt cho lắm, số lượng này khỏi nói cũng rất nhiều đi, lấy lực lượng của vài người bọn họ hợp lại cũng không đối phó hết được, phải biết rằng muốn tang thi chết chỉ có thể chặt đầu, nhưng phải có một khí lực rất lớn, người bình thường muốn giết ba bốn con tang thi là tốt lắm rồi.

Theo bản năng Luru Thư Minh nhìn về phía Lộ Miễn, Lộ Miễn đã quan sát được hết tình hình bên dưới, đứng lên hoạt động tay chân liền chuẩn bị nhảy xuống.

Luru Thư Minh há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không thể nói tiếng nào, cắn răng nói với đám người Chu Nghị: “Cường tử, ta cùng hai người nữa đi xuống, những người khác phụ trách ứng biến.”

Trình Minh nghe xong liền nóng nảy, ai cũng biết phía dưới có bao nhiêu nguy hiểm, rất có khả năng một đi không trở lại, hắn cũng không biết phải làm gì, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tình nghĩa

Chương 10: Tình nghĩa

Edit: LoveBabyCute

“Đi.” Chu Nghị ngăn lại Trình Minh, mở miệng nói: “Hai người các ngươi phải cố gắng sống sót mà trở về.”

Lưu Thử Minh cười không nói gì, khuôn mặt hàm hậu của Hứa Cường cũng nở một nụ cười ngây ngô.

Trình Minh biết nếu mình đi sẽ trở thành một cái trôi buồm, liền mỉm môi hờn đổi quay mặt ra chỗ khác.

“Được rồi, còn chưa có chết đâu.”

Lộ Miên thật không khách khí phá tan không khí tan thương này, trên tay cầm ống tuýp không biết từ đâu mà có, theo dây mây từ từ trượt xuống, nhờ lực đạo ở tay mà trực tiếp hướng đến con tang thi gần nhất.

“Phách!” Đầu tang thi như một quả dưa hấu bị đập nát, óc trắng văng ra tung tóe.

Lộ Miên nhìn cũng không thèm nhìn một cái, liền hướng đến con tang thi tiếp theo.

Mấy người trên lầu vẫn còn đang trong bầu không khí tang thương nhưng nhìn đến cảnh này liền bị dọa cho choáng váng, Lưu Thử Minh lại ảo não với ý nghĩ của chính mình, bởi hắn và Hứa Cường hai tay vẫn trống trơn, vũ khí cũng không có chuẩn bị, đây mới chính là muốn đi tìm đường chết à!

“Bắt lấy!” Thuận tay Cổ Đường Viên ném ra hai ống tuýp, chỉ cần không phải là người đáng ghét xấu xa, thì nếu được vẫn có thể giúp một tay.

Nhìn Lộ Miên đã đi có chút xa, hai người Lưu Thử Minh gật đầu hướng Cổ Đường Viên một cái, mới bắt đầu leo xuống.

Có Lộ Miên ở phía trước mở đường, tang thi trong máy bay cơ hồ đã bị diệt sạch, khiến hai người Lưu Thử Minh thoải mái hơn không ít, chỉ trong chớp lát ra đã xuống tầng một.

Cho dù đã không còn thấy người nào nữa, bọn người Trình Minh vẫn cố mở mắt to ra mà nhìn, nét khấn trương hiện rõ trên khuôn mặt họ.

“Các người đang làm cái gì?”

Đột ngột một đạo thanh âm non nớt vang lên sau lưng mọi người, Cổ Đường Viên quay đầu lại chỉ thấy mấy người Tôn Phú đang lén lút, lấy đồ ăn của Lộ Miên lưu lại.

Tôn Phú thấy kế hoạch trộm đồ ăn của mình bị phá hỏng bởi Tiêu Luật Hằng, nhất thời tức giận, giơ chân lên chuẩn bị đá, lại bị bóng đen đột ngột bay tới đá vào chân hắn thật mạnh, hắn còn chưa kịp thu hồi đã cảm nhận được một trận đau xót, cứ như xương cốt chỗ bị đá đều nát vụn rồi.

“Tôn ca!”

“Các người dám trộm đồ ăn!”

Chu Nghị vừa thấy bộ dáng lén lút của họ, liền nghĩ đến Triệu lão lục, một đám đều như nhau không có gì tốt, con tức giận liền bộc phát.

“Đây là các người muốn ăn đánh mà, mặt thế mới xảy ra đã làm nhiều chuyện xấu, lão tử xem hôm nay còn dám ngăn cản ta đánh chết bọn này!”

“Chu Nghị, người đừng có mà kiêu ngạo, các người hại chết lão đại, đều là tội phạm giết người, chuẩn bị chờ bị xử bắn đi!”

“À! Người còn dám nói như vậy nữa à, trước kia cả ngày đều đi đánh nhau ăn cướp sao không nói đi! Còn có mắt người mù sao mà kêu lão tử giết người, Triệu lão lục là bị tang thi giết chết, không có chứng cứ thì ngậm mồm lại đi!”

Người đối diện Chu Nghị bị hắn nói nhất thời sợ hãi, nhưng nghĩ đến bên mình có bốn người, mà đối phương chỉ có ba người cùng một cái hải từ, nhất thời đứng thẳng lưng lên.

“Phi, lão tử đoạt thì như thế nào, có bản lĩnh thì người đoạt lại đi!” Lúc này cũng không thêm sợ nữa, đi một cách quang minh chính đại lấy.

“Một đám cạp giấy, sao lúc trước Lưu ca còn ở đây sao không đoạt đi, lúc đó thấy trốn so với ai còn trốn xa hơn!”

Thanh niên đối diện nghe như vậy liền nhớ đến bộ dáng uất ức của mình, tức giận nói: “Dù sao các người đều sẽ chết ở đây, người...”

Thanh niên còn chưa nói xong, Chu Nghị liền bay qua đánh tới tấp, mắt thấy chính mình bị uy hiếp nhất thời nổi giận: “** nói cái gì, có bản lĩnh thì nói tiếp đi, xem lão tử có đánh chết người không!”

Vừa thấy Chu Nghị động thủ, mấy người còn lại cũng tự giác vây quanh, bọn người Trình Minh thấy thế liền đi lên hỗ trợ, nháy mắt liền hỗn loạn thành một đoàn.

Cổ Đường Viên ngược lại không có đi lên hỗ trợ, hiện tại chỉ là một trận đánh nhỏ mà thôi, nếu như vậy cũng không đáng nổi, vậy về su chính là bỏ đi.

Trước kia Chu Nghị làm bảo vệ, đánh nhau vẫn có thể, nhưng một lần đánh hai người có chút miễn cưỡng, mà đối phương lại là tên côn đồ, đánh nhau là bản tính, thủ đoạn cũng ngoan tuyệt, Trình Minh căn bản đỡ không nổi, sau một hồi liền thua, nhưng về mặt quật cường cố chấp không chịu thua.

Làm cho người ta ngạc nhiên chính là Cổ Tân, bình thường ít nói, cứ như bị chích thuốc, tuy không trực tiếp cùng đối phương đánh tay đôi, nhưng lại tìm

Kiểm xung quanh có vật gì đều ném hết lên người đối phương, đem thanh niên bị ném tới vừa khóc vừa la, cứ như vậy mà Cổ Tân giải quyết xong một tên, liền chạy qua giúp Trình Minh.

Tiêu Luật Hằng thấy mấy người nhào vô đánh nhau thì lùi lại, cũng học Cổ Tân thấy gì ném đó, tuy rằng khí lực của hắn không lớn lắm cho người ta đau, nhưng cũng làm cho bọn người Tôn Phú gặp không ít phiền toái.

Đối phương bị bọn họ ném như vậy liền tức giận, cảm thấy bị khinh thường, Tôn Phú không biết rút ở đâu ra một cây côn, hướng Trình Minh ở đối diện mà đánh.

“Tiểu tử tránh xa!” Chu Nghị thấy như vậy liền cả kinh, nếu như bị đánh trúng chắc chắn sẽ bị thương.

Mà Trình Minh đây là lần đầu tiên đánh nhau, thấy đối phương xài vũ khí liền ngốc lảng, chờ nghĩ đến phải trốn thì đã chậm rồi.

“Oành!” Thân thể té ngã trên mặt đất phát ra một tiếng động lớn.

Mấy người đang đánh cũng không dừng lại, Cổ Tân lại càng chăm chú đánh nhau, nhân cơ hội đối phương chú ý bên kia liền lấy cái ghế đập vào đầu hắn, chỉ thấy hắn trong nháy mắt ngã lăn ra đất.

Cổ Đường Viên mang theo ống tẩu, một phen sùng sốt mà kéo Trình Minh về phía mình, liền đầu thấy Chu Nghị đang đánh với hai người.

Những người nằm trên mặt đất tất cả đều hôn mê, hai người thanh niên bị bốn người nhìn như hổ rình mồi, nhất thời tạo ra thế cục không cân bằng.

Nhưng Chu Nghị làm sao có thể buông tha cho đối phương được, liền đứng cầm vung tay lên: “Các huynh đệ, lên!”

Đột nhiên cửa lên xuống tầng một thấp thoáng bóng người đến.

“Luru ca!”

Vừa dứt lời thì Hứa Cường cùng Lộ Miễn lần lượt đi lên, sau lưng mỗi người đều có một cái bao lớn, trên tay cũng có rất nhiều đồ ăn.

Chu Nghị nhanh chóng tiến tới nhìn ba người một lượt, trừ bỏ nhìn bề ngoài có chút chật vật, cũng không có bị thương, như vậy mới thấy yên tâm, lại nhìn thu hoạch của ba người, tâm tình mới tốt lên.

“Xem ra tang thi cũng không đáng sợ mấy!”

Luru Thư Minh mang sắc mặt mệt mỏi, nghe thấy như vậy liền lắc đầu: “Thế nào thì dễ dàng há, bọn ta chỉ dám lấy đồ ăn ở gần đây thôi, hơn nữa nếu không có Lộ huynh đệ, ta chắc cũng không về bình an như thế này được.”

Nói xong liền hướng tia cảm kích về phía Lộ Miễn, quay đầu lại liền nhìn thấy bốn người bị đánh bầm dập mặt mũi: “Đây là đang có chuyện gì?”

“Bọn họ muốn ăn đánh!” Chu Nghị khinh thường hừ lạnh một tiếng nói, sau đó đem toàn bộ chuyện xảy ra phía trước kể lại.

Luru Thư Minh nghe xong thì gật đầu, cũng không nói gì, Lộ Miễn thì hắn không muốn tính kế động vào, đó là người có thể tin nhiệm, hắn cùng Hứa Cường tính toán đem toàn bộ chia đều cho mọi người.

Cổ Đường Viên kinh ngạc nhìn ba lô trong tay mình, bên trong toàn là ăn và nước uống.

Chu Nghị vừa cười vừa vỗ tay vào ba lô: “Em gái vất vả rồi, đây là người kia chia cho.”

Trong mắt Cổ Đường Viên hiện lên tia hoảng hốt, nhìn thấy nét cười hiện lên trên mặt mỗi người, không khỏi nắm thật chặt ba lô trong tay, kiếp trước cô bị người phản bội, thiếu chút nữa đã quên trời đất bao la không chỉ có mặt xấu mà đi song song nó vẫn còn mặt tốt tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Rời đi

Chương 11: Rời đi

Edit: LoveBabyCute

Tiêu Luật Hằng cũng lấy được một ba lô nhỏ, nhưng mọi người đều lo lắng cho sức khỏe của hắn, nên bên trong cũng không có nhiều đồ ăn cho mấy.

Trình Minh hoạt động chân tay một chút, đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa sổ: “Luu ca, có tiếng súng, hình như còn có thêm cả tiếng loa?”

Chu Nghị nghe thấy vậy liền tập trung tinh thần, nhưng cũng không nghe thấy gì, quay đầu vỗ vai Trình Minh: “Tiểu tử nguoi nghe nhầm rồi, nào có tiếng gì đâu cơ chứ!”

“Thật sự có!” về mặt Trình Minh hiện rõ nét không phục: “Nguoi nghe lại đi, thật sự có tiếng loa, hình như là nói... nói...”

Thấy bộ dáng Trình Minh cũng không giống nói dối, mọi người đều nghi ngờ nằm sấp trên cửa sổ nghe, ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi, nhưng trừ bỏ thanh âm gào thét của tang thi, thì thật sự cái gì cũng không nghe thấy.

Lưu Thụ Minh nhìn Trình Minh, trầm ngâm một lát, thấp giọng hỏi: “Nguoi nghe được cái gì?”

Trình Minh nhăn mày, bộ dáng vô cùng chăm chú, một lát sau trên mặt hiện lên tia vui vẻ, kinh hi nói: “Là tiếng của quân đội, giống như lời nói hôm qua chúng ta nghe thấy, những người may mắn sống sót có thể đi theo quân đội đi vào quân khu, Lưu ca chúng ta có nên đi không?”

“Thật?” Chu Nghị nghe nói cũng vui mừng: “Chính phủ đã hành động, chúng ta còn do dự cái gì nữa, nên đi theo a!”

“Có phải thính lực của nguoi so với trước kia tốt hơn rất nhiều phải không?”

Lưu Thụ vừa nói xong, tất cả mọi người mới phát hiện bọn họ còn không nghe được tiếng súng mà Trình Minh đã nghe được thanh âm của tiếng loa.

Trình Minh cũng nghi hoặc sờ sờ vào tai: “Ta cũng không biết, hình như thanh âm so với lúc trước rõ ràng hơn rất nhiều, chẳng lẽ...”

Trình Minh nghĩ đến cái gì đó, xong lại khẩn trương nhìn về phía Lưu Thụ Minh chờ xác nhận, Lưu Thụ Minh gật đầu nói: “Chắc vậy!”

“Thính lực? Nói như vậy là biến dị thính lực rồi, tiểu tử nguoi giỏi lắm.” Trên mặt Chu Nghị hiện lên tia cười, hẳn thật sự vì Trình Minh mà cao hứng.

“Không lợi hại như vậy đâu.” Trình Minh ngại ngùng cười nói, nhưng trên mặt lại không giấu được nét hưng phấn.

“Nếu có quân đội hộ tống, chúng ta cũng nên đi theo a, bất quá chúng ta đều không nghe thấy tiếng súng, khả năng từ chỗ chúng ta đến quân đội có chút xa, phải tìm được xe để đi mới tốt.” Nói xong nhìn về phía Lộ Miên.

“Ta và các nguoi cùng nhau đi.”

Về phần Cổ Đường Viên và Tiêu Luật Hằng, chỉ có một lựa chọn là đi cùng không còn lựa chọn khác đi.

Bốn người Tôn Phú thì mọi người nhất trí cho qua, có thể xem là tự làm tự chịu (ai biểu ác quá làm gì)

Nếu muốn tìm xe, phải xuống tầng một, nhưng nếu đi ra ngoài bằng cửa lớn thì quá nguy hiểm, trên đường cũng có không ít tang thi đi lang thang đâu.

Cái này phải tìm được một mục tiêu, sau lại xác định lộ tuyến an toàn mà đi.

“Lưu ca, ở đối diện có một bãi đỗ xe quy mô nhỏ, nhưng xe tốt lại có rất ít, nhìn chỉ có một chiếc thôi, bất quá chúng ta ngồi xuống vừa đủ.”

“Rất tốt, không nghĩ tới thị lực cũng bị biến dị theo.”

Lưu Thụ Minh gật đầu: “Khoảng cách này đúng là ngắn nhất, nhưng phải đi qua một ngã tư đường, nếu chúng ta từ cửa sổ nhảy xuống, thanh âm chắc chắn sẽ hấp dẫn tang thi, vì vậy tốc độ chúng ta phải thật nhanh, bằng không sẽ bị vây quanh.”

“Phương pháp của nguoi, tính an toàn của mọi người rất thấp.”

“Tìm một dây thừng chắc chắn, thật dài, mắc qua hai nhà, sau đó một đám đi qua.”

Phương pháp này thật sự rất tốt, chỉ cần không gặp tang thi là không có vấn đề, nhưng ngã tư đường nói ngắn cũng không ngắn nói dài cũng không dài, người phụ trách kéo dây sẽ gặp vô cùng nguy hiểm.

Lộ Miên tựa hồ cũng nhìn ra được suy nghĩ của mọi người, nói: “Ta sẽ làm, các nguoi mà làm cũng không thành công được.”

“Lộ huynh đệ.....”

“Trước tìm dây thừng đã, nếu không được, thì mới nghĩ biện pháp khác.”

Lưu Thụ Minh biết Lộ Miên đang cố ý giúp đỡ bọn hắn, bằng không hắn một mình một người có thể ra ngoài, sau đó đi tìm quân đội một cách an toàn, bất quá hắn lại không nói gì, loại ân tình này ghi tạc trong lòng thì tốt rồi.

Dây thừng tìm được rất tốt, tầng hai này có rất nhiều, Cổ Đường Viên xem trên tường có bày ra cung tiễn, cũng mượn mấy cái dùng.

Đám người Cổ Đường Viên lên tầng ba, cửa sổ bị phá vỡ, một đầu dây thừng bị buộc vào cột lớn gần đó, còn một đầu thì đang ở trong tay Lộ Miên ở

tầng hai.

Lộ Miễn làm một cái thủ thế, tỏ vẻ đã chuẩn bị tốt, Luru Thư Minh chỉ có thể theo tốc độ của hắn mà phóng dây thừng ra.

Cổ Đường Viên thấy Lộ Miễn từ lầu hai nhảy xuống, chỉ dừng lại một lát, liền hướng đối diện chạy qua, tang thi lang thang nghe được tiếng động, liền lắc lắc đi tới.

Cổ Đường Viên kéo cung tên, nhìn thấy động tác nhanh nhẹn phá tan đầu tang thi của hắn, tốc độ một giây cũng không chậm.

Cổ Đường Viên nhắm vào đường đi phía trước của Lộ Miễn, thả tay, mũi tên không chút do dự bắn ra ngoài, liền xuyên qua hốc mắt của tang thi.

Tang thi gầm nhẹ một tiếng, tuy uy lực không giết được tang thi, nhưng có thể làm cho động tác của tang thi tạm dừng lại, chỉ một chút thời gian đó thôi, cũng đủ làm Lộ Miễn chạy lướt qua, tiếp tục đi về phía trước.

Hoàn hảo không có sai sót, Cổ Đường Viên không dám thả lỏng, tiếp tục nhắm bắn, một khắc cũng không ngừng lại.

Bên cạnh Luru Thư Minh thấy thế, cũng thử dùng phong hệ dị năng ngăn cản tang thi, nhưng độ tinh xảo của phong hệ không đủ, chỉ dám cách xa nơi Lộ Miễn mà phóng.

Có hai người hỗ trợ, Lộ Miễn thoải mái không ít, một đường tốc độ càng thêm nhanh, ở trên cây cột đối diện, dưới chân dùng sức, thân thủ trụ vào tường, phần eo dùng sức, xoay người nhảy vào cửa sổ, cánh tay bảo vệ khuôn mặt, thủy tinh liền vỡ vụn bay ra.

“Thành công.” Chu Nghị nhìn không được mà hưng phấn hô lên một tiếng.

Cửa hàng đối diện đã đóng cửa, bên trong không có người nên không hấp dẫn được tang thi, cơ bản là không cần lo lắng nguy hiểm xảy ra.

Lộ Miễn theo lầu hai treo lên lầu ba, tựa hồ đã làm rất nhiều lần, thao tác thực dễ dàng.

Cột chắc dây thừng, cho bên đối diện một cái phát tay, ý bảo có thể qua.

Vì đảm bảo tính an toàn, Chu Nghị tay chân nhanh nhẹn, nhìn thấy vị trí thấp nhất cũng cách tang thi một đoạn, liền phóng qua.

Chu Nghị đến đối diện, Trình Minh tiếp tục, bởi vì tố chất thân thể rất bình thường, đi được một nửa tay chân run lên, ít nhiều cảm thấy sợ sệt với tang thi, nhưng miễn cưỡng cũng qua được.

Sau đó là Cổ Đường Viên, tuy trên lưng mang một bao đựng tên, cũng thuận lợi phóng qua, Tiểu Luật Hằng đi cùng Hứa Cường, sau đó là Cố Tân, Luru Thư Minh ở phía sau cản lại.

Bất quá lại có người có ý muốn phá đám, nhìn thấy Tôn Phú muốn chặt đứt dây thừng, Cổ Đường Viên không khách khí bắn tên vào tay đối phương, chỉ nghe một tiếng la hét lên.

Chu Nghị tức giận tính cắt đứt dây thừng, nhưng Luru Thư Minh ngăn cản.

“Luru ca, bọn họ thiếu chút nữa đã hại chết người.”

“Không cần phải làm như vậy, xem tạo hóa của bọn họ đi.”

Mọi người không kịp nghỉ ngơi liền lập tức chạy đi, vừa rồi làm chậm trễ không ít thời gian, má quân đội sẽ không vì bọn hắn mà ở yên một chỗ chờ đợi.

“Lên xe!” Luru Thư Minh phóng một cái phong nhận qua, chỉ thấy một con tang thi đi đầu bị chém thành hai nửa, nhanh chóng leo lên xe.

Chu Nghị thấy Luru Thư Minh đã lên xe, cũng nhanh chóng đạp chân ga, xe liền lao ra ngoài, đánh bay hai con tang thi

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Căn cứ

Edit: LoveBabyCute

Trình Minh lo chỉ đường đi, còn Luru Thư Minh lại phóng ra từng đạo phong nhận, đối phó với tang thi cách xa vài mét là cách tốt nhất.

Có lẽ đã sử dụng quá nhiều dị năng, nên sắc mặt của Luru Thư Minh đã trở nên trắng bệch, Cổ Đường Viên cũng cảm tên lên bắn.

Tuy rằng Luru Thư Minh đã hao hết dị năng, nhưng hiện quả mang lại làm cho hần kinh ngạc không thôi, bởi dị năng này hẳn đã sử dụng một cách khá thành thạo rồi.

Mặt thế bùng nổ ngày đầu tiên, mọi người liên trốn trong siêu thị, có thể nói đây là lần đầu tiên ra ngoài, nên hiện tại bọn họ mới biết được nó mang đến bao nhiêu sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Nhìn cảnh bên đường là biết: Vì miếng ăn mà đánh giết nhau đến đổ máu, bên cạnh còn có tang thi như hổ đói không bao giờ no rình mò, cảnh người bị tang thi cắn đang hấp hối sống chết giãy giụa muốn chạy thoát, có người tuy bị dọa đến sợ run lên nhưng vẫn mở cửa sổ nhìn trộm ra bên ngoài đường.

Chu Nghị lại đánh bay một con tang thi, trong ngõ nhỏ bên cạnh đột nhiên một người chạy ra, thấy xe bọn họ liền chạy đến.

“Dừng xe!”

Nếu hiện tại mà dừng xe, thì chắc chắn sẽ bị tang thi vây quanh, Chu Nghị làm sao có thể dừng được cơ chứ.

Trình Minh vốn định mở cửa xe, cho người nọ nhảy vô, nhưng bị Lộ Miễn ngăn cản: “Muốn đi tìm chết sao! Trên người hắn có vết thương.”

Trình Minh vừa thấy, chỗ căng chân của đôi phượng bị bong gân, mà bên ngoài lại chảy máu, không khỏi ảo não, một hần còn là cường hóa về thị lực, thiếu chút nữa đã hại chết tất cả người trong xe.

Người nọ thấy bọn họ không dừng xe, mắng chửi một tiếng rồi chạy đi chỗ khác.

Luru Thư Minh vỗ vai Trình Minh, an ủi nói: “Chúng ta chỉ cần làm hết sức là được rồi!”

Cổ Đường Viên im lặng nhìn, đôi khi con người so với tang thi còn đáng sợ hơn rất nhiều, nàng không muốn phân phát lòng hảo tâm, một kiếp trước là quá đủ rồi.

Chạy qua hai phố, rốt cục cũng thấy đội ngũ của quân đội, mà bộ phận chính ở phía sau đoàn xe, trong đó có rất nhiều xe giao thông công cộng (là xe buýt a~), nhưng cũng dẫn theo không ít xe bốn chỗ.

Luru Thư Minh vừa nhìn thấy cảnh này thì nhủ mi, quân đội ở phía trước mở đường, chính giữa là mấy chiếc xe to, chắc ngồi trong đó là nhân vật quan trọng, nhưng ở phía sau, người muốn đi theo quân đội phải dựa vào chính thực lực của họ, tang thi nhào đến thì tự mình giải quyết, không có thực lực thì cút khỏi đoàn xe.

Phần lớn xe tư gia đều muốn đi bên cạnh quân đội, vì không có chạy theo một trật tự mà các xe va chạm vào nhau, thậm chí phát sinh sự cố giao thông - tắc nghẽn đường, làm các xe phía sau một lần nữa quay đầu đi đường vòng qua.

Phải nói hiện trường không thể hỗn loạn thêm được nữa.

Cuối cùng Luru Thư Minh vẫn quyết định đi theo phía sau, nhưng cũng cách không quá xa đoàn xe của quân đội, để tránh nếu gần thì va chạm với xe người khác, như thế mà còn gặp tang thi thì chắc chắn không kịp ứng chiến (phản ứng + chiến đấu)

Bất quá may mắn rất nhanh liền đến nội thành, tang thi cũng ít đi rất nhiều.

Tốc độ của quân đội càng ngày càng nhanh, những xe phía sau thì lo lắng bám sát theo, đột ngột có một chiếc xe đi sát vào bánh xe của mấy người Cổ Đường Viên, làm kính xe bị phá nát, khiến Chu Nghị thiếu chút nữa không lái xe đi tiếp được.

Vì đoàn xe có nhiều người đi theo, nên càng hấp dẫn tang thi đến, quân đội nổ súng giải quyết một phần, còn lại lấy nhân số của nơi này, đối phó với từng đó tang thi cũng không gặp nhiều khó khăn, nhưng con người mà, luôn tồn tại một mặt gọi là ích kỷ, khi đối mặt với nguy hiểm liên quan đến mạng sống của cá nhân, họ đều lựa chọn chạy trốn. Nên khi đến quân khu, nhân số trực tiếp giảm mạnh mẽ chỉ còn một bộ phận nhỏ.

Đem tất cả mọi người đều tập trung trong một đại viện, bởi vì khi bị tang thi cào qua sẽ có thời gian sáu giờ để biến dị, vậy nên nếu ai qua được thời gian cách ly an toàn mới được cho phép tiến vào.

Đám người Cổ Đường Viên cũng tìm một nơi dừng lại, lấy ra chút đồ ăn cho no bụng, làm mọi người tại nơi đó đều nhìn chăm chăm vào bọn họ, không phải nói là đồ ăn trong tay họ mới đúng chứ, nhưng trong lòng mọi người quân đội vẫn có chút trọng lượng, nên không ai dám động thủ.

“Rống!”

“Phanh!”

Vừa nghe thấy một tiếng rống của tang thi thì tiếp đó tiếng đàn của đi sát theo, hiện tại mọi người mới phát hiện tại một nơi bí mật nào đó có binh lính cảnh giới, để phòng ngừa tang thi mới biến dị đã thương người sống sót xung quanh.

“Nếu ta cũng có súng thì tốt rồi!”

Trong sáu giờ đó, những người biến thành tang thi đều được giải quyết, nơi nơi bao trùm nên không khí tang thương khi chính mắt thấy người thân, bạn bè

đi cùng biến thành tang thi rồi chết ngay trước mắt mình.

Từ cửa đi vào có một vài binh lính, người đi đầu là một nam tử trung niên, tướng mạo nho nhã.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn, nhỏ giọng nghị luận.

“Mọi người yên lặng một chút.” Nam tử khõe miệng mang theo tia cười, nâng tay trấn áp tiếng nói từ tứ phía.

“Chắc mọi người cũng đã biết tình huống hiện tại, có thể sống chính là tốt rồi, quốc gia đã tận lực cứu trợ những người sống sót, bất quá phải cần mọi người đồng tâm hiệp lực.”

“Hiện tại tinh thần của mọi người chắc chắn sẽ không tốt, nhưng vì tương lai có một hoàn cảnh sinh hoạt, mong mọi người thứ lỗi, ta sẽ không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, kế tiếp sẽ lựa chọn chỗ ở.”

Vừa nghe có nơi ở, đám người lại có một trận xôn xao, nhưng trong lòng mọi người ai nấy đều hiện lên tia vui sướng.

“Nhưng ký túc xá rất ít, không có khả năng một người một phòng, còn có một việc nữa, mặt thể đến một cách quá đột ngột, người thân và bạn bè của chúng ta, có người bất hạnh thì biến thành tang thi, nhưng lại có một số ít lại trở thành dị năng giả.

“Mọi người hoặc một số người ở đây chắc cũng gặp qua dị năng giả, mà dị năng giả được chia làm hai loại, một loại phổ thông, một loại khác nắm giữ thực lực của Ngũ Hành, còn có một loại dị năng vô cùng hiếm có thuộc hệ lỗi.”

“Một loại khác được chúng ta gọi là biến dị giả, chủ yếu là cường hóa thân thể, ví dụ như năm giác quan tăng mạnh, cũng có khi có người chi cường hóa được duy nhất một bộ phận.”

Nam tử nghỉ ngơi một chút, cho mọi người có thời gian mà tiêu hóa thông tin, lát sau lại tiếp tục nói: “Tuy rằng sẽ làm cho mọi người khiếp sợ, nhưng hiện tại khắp nơi đều có tang thi, tin đưa đến còn nghe thấy cả động vật biến dị sẽ trở nên vô cùng hung hãn, sẽ có khả năng đối với nhân loại trở thành một loại nguy hiểm.”

“Cho nên quốc gia cần dị năng giả góp sức, đương nhiên sẽ không bạc đãi họ.”

Đây cũng là một đãi ngộ khác, phía dưới có không ít dị năng giả nhất thời mỉm cười thoải mái, nói hùng hổ vài câu, không ai dám có dị nghị, dù sao dị năng giả làm việc vô cùng nguy hiểm, không phải vẫn nói kỳ ngộ luôn song song với nguy hiểm sao.

“Hiện tại dị năng giả qua bên trái đăng ký, còn bên phải là người thường.”

“Nếu muốn đến nơi khác cũng phải đăng ký, đến lúc đó tìm một tổ đội, có thể đảm bảo chút an toàn, nhưng tình huống bên ngoài mọi người đều hiểu rõ, vẫn hi vọng mọi người nên thận trọng, nếu người thân chúng ta còn sống, không ai hy vọng chúng ta gặp nguy hiểm.”

Cổ Đường Viên nghe thấy tâm liền động, nếu như nhiều người muốn đi B thị, cũng không phải là một biện pháp không tốt, nhưng chắc chắn dị năng giả phải chiếm đa số mới được.

“Mọi người có tính toán gì không, ông bà nội của ta ở nông thôn, nên ta muốn đi xem họ như thế nào.” Trình Minh nghe thấy nam tử nói xong cũng động tâm

“Ta muốn đi B thị.” Cổ Đường Viên trực tiếp phát biểu ý kiến của mình.

“B thị sao, có chút xa.” Chu Nghị nói xong liền nhìn về phía Lưu Thư Minh từ nãy giờ vẫn luôn im lặng: “Ngươi thì sao, đến lúc này còn muốn giận dỗi, người là ba ngươi đó.”

Lưu Thư Minh phiền chán nói: “Chuyện đó nói sau.”

Đây là việc riêng của hắn, mọi người hỏi cũng không được tốt cho mấy.

Cổ Tân chỉ có một mình nên tạm thời không có tính toán gì, người thân của Hứa Cường đều ở bên ngoài, nhưng hắn cảm thấy nam tử nói đúng, cho nên cũng không tính toán tìm thân nhân, muốn ở nơi này.

Cuối cùng chỉ còn Lộ Miển và Tiêu Luật Hằng.

Lộ Miển sờ cằm nói: “B thị cũng tốt, ta sẽ đi B thị.”

Tiêu Luật Hằng cũng giống với Lộ Miển muốn đi B thị.

Hành trình của mọi người đều được xác định, Lưu Thư Minh muốn khuyên can một chút, nhưng nghĩ đến ba người Cổ Đường Viên đang lo lắng cho thân nhân, cũng không nói gì nữa.

Chương 11: Ác mộng

Edit: LoveBabyCute

“Cường tử cùng ta sẽ đi qua chỗ dị năng giả đăng ký trước.”

Người đến đăng ký có rất nhiều, Cổ Đường Viên tính toán đợi thêm một lát nữa mới đi đăng ký.

Nhìn bên dị năng giả và người thường hai bên đối lập hoàn toàn, như vậy mới biết được nhân số bên dị năng giả ít đến đáng thương.

Ánh mắt của người thường lâu lâu quét về phía dị năng giả, trong mắt ánh lên tia hâm mộ xen lẫn ganh tị.

Mà đám người dị năng giả thì đứng thẳng lưng, hưởng thụ ánh mắt của mọi người, chỉ có một số bị nhìn đến mặt đỏ bừng.

“Xôn xao!” Chỗ đăng ký dị năng giả bỗng truyền đến một trận thanh âm ồn ào.

“Thật không ngờ là động vật biến dị, lúc này mới nghe nói, tưởng như thế nào, không ngờ lại lợi hại như vậy!”

“Xi, chi là thú nhân mà thôi, có gì lợi hại chứ!”

Động vật biến dị, kỳ thật cũng không còn hiếm thấy nữa, số lượng hiện tại đã vượt qua nhân số dị năng giả.

Cổ Đường Viên cũng không để ý lắm, không biết động vật gì.

Trước mặt mọi người là một cái như ung bàn lợi trào?, năm ngón tay bén nhọn như thiết, nếu bị móng vuốt này trào qua, không một ai nghi ngờ đầu tang thì cũng nát. Là ung, móng vuốt có thể tự dài ra.

Cổ Đường Viên nâng mắt liếc nhìn thanh niên một cái, ngũ quan đoan chính, cười lên âm áp như ánh mặt trời, soái vô cùng, làm không ít cô gái bên cạnh mặt đỏ bừng.

Đôi đồng tử của Cổ Đường Viên đột ngột co rút lại, vết sẹo sâu trong ngực như bị người ta lấy dao rạch ra, đau thấu tim gan.

Cự nhiên là gã, Trương Quân!

Kiếp trước sau khi hại chết anh hai, liền ép cô đến vực sâu, còn có rất nhiều người, cũng giống gã, đều ra về chính nhân quân tử, dùng bề ngoài để lừa gạt mọi người.

Cổ Đường Viên gắt gao nhìn chăm chăm Trương Quân, trong lòng hận ý cùng tức giận trào lên cuộn cuộn, cứ tưởng rằng cô đã quên hết mọi chuyện kiếp trước, nhưng khi đối mặt với kẻ đã hại chết anh mình, cô mới biết được mình hận họ như thế nào.

Trong đàn điền của Cổ Đường Viên một trận nóng rực truyền đến, nhưng cô không thèm để ý, nụ cười trên mặt của Trương Quân làm cô thấy chướng mắt vô cùng, giết gã, đi giết gã, làm cho gã cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng trước khi chết.

Trương Quân hình như nhận thấy có gì đó không bình thường, đột ngột quay đầu lại, thân mình Cổ Đường Viên run lên, suy nghĩ muốn lao ra giết chết gã, trên vai nhiều thêm một bàn tay đè xuống, nháy mắt liền chế trụ động tác của cô.

“Nếu mệt thì nghỉ ngơi đi.”

Nhìn thấy trong mắt Lộ Miễn hiện lên tia chế nhạo, nháy mắt Cổ Đường Viên liền thanh tỉnh, đúng vậy, hiện tại đối phương chưa làm gì hết, nếu cô trước mặt mọi người giết gã, không chừng sẽ gặp phiền phức.

Cổ Đường Viên áp chế cảm xúc muốn giết người trong lòng, nhưng Trương Quân, cô sẽ không bỏ qua để đang như vậy đâu!

Trương Quân nghi hoặc, trong đám người mới đến lúc này như có như không đối với gã hiện lên địch ý, nhưng quay lại thì không phát hiện gì, hừ, hấn có năng lực như vậy làm người khác thấy ghen tị cũng thực bình thường, quay lại tiếp tục hưởng thụ ánh mắt hâm mộ chung quanh như chưa có việc gì xảy ra.

Cổ Đường Viên cùng Lộ Miễn đều không nói gì nữa, trong lòng biết nhưng làm ngơ không nói, cho dù Lộ Miễn nhìn ra cái gì, nhưng hấn không hỏi, thì cô cũng không việc gì phải động não giải thích, đương nhiên nếu bị hỏi cô cũng không nói. (++)

(Truyện được đăng tại diendanlequydon.com)

Tình tảo lại cô mới nhớ tới lúc này thân mình gặp dị trạng, trong lòng rung mình, nhưng sau đó trong mắt hiện lên tia kinh hi, sâu trong đan điền có một lớp dị năng rất mỏng, như vậy có nghĩa là dị năng đã trở lại với nàng!

Cổ Đường Viên biết mình gặp hiểm cảnh mới phá tan được rào cản chướng ngại kia, nhưng một lần nữa có lại dị năng là chuyện vô cùng tốt, không chỉ nâng cao tỷ lệ sống sót trong mặt thể, hơn nữa, cô lặng lẽ nắm chặt bàn tay lại, những kẻ đã hại anh hai và cô, cô nhất định đòi lại, mặc dù kiếp này bọn họ vẫn chưa làm gì.

Lúc đăng ký, Cổ Đường Viên không còn nhìn Trương Quân nữa, cô sợ mình nhìn không được mà xông lên giết gã, nhưng trong lòng cũng lặng lẽ tính toán, trước khi đi phải giải quyết gã xong cho bằng được!

Nhưng Lưu Thư Minh, lúc báo tên đã được trung niên nam tử để ý, cũng không biết nói chuyện gì liền đi theo, Chu Nghị cũng đi cùng, bất quá cũng có nói với mấy người Cổ Đường Viên là không có chuyện gì, để bọn họ không cần lo lắng.

Tốc độ của quân đội rất nhanh, thời gian đăng ký không được bao lâu, nơi ở đã được an bài xong tất cả, đầu tiên là sắp xếp cho dị năng giả và người thân của họ, nhưng phần lớn không có ký túc xá để ở, chỉ có thể ở bên ngoài dựng lều trại.

Lúc này có nhiều người không phục, đứng lên giảng giải đạo lý, nhưng dù sao hiện tại cũng không phải là thời kỳ hòa bình, mọi người ăn không đủ no mặc không đủ ấm, dị năng giả cũng phải dựa vào chính thực lực của mình mới có điều kiện tốt, đương nhiên không ai thèm nghe những lời đó.

“Người có thể cùng dị năng giả ra ngoài chém giết tang thi sao?” Một câu hỏi nhẹ nhàng làm tất cả mọi người đều im lặng.

“Nhưng ta cũng dốc lên toàn bộ sức lực.” Hẳn nếu đi giết tang thi cũng chưa chắc đã thua dị năng giả, nhưng kết quả mà nó mang lại sao lại kém nhiều như thế, cuối cùng ai nỗ lực hơn ai đều rõ ràng.

Trừ bỏ dị năng giả, ông lão hỗ trợ an bài cũng ưu tiên cho đám người Cổ Đường Viên nên không ai phải đi dựng lều trại.

Nhưng Cổ Đường Viên lại bị phân đến khu túc xá dành cho nữ nên phải cùng mọi người tách ra.

Nhân viên công tác thống kê danh sách rất nhanh đã làm xong, phân chia ký túc xá xong liền triệu tập mọi người lại.

“Vừa rồi làm công tác thống kê một chút, người rời đi không nhiều lắm, đại khái có khoảng hai trăm người, trong đó một nửa muốn đi B thị, đội ngũ nào tiện đường hay muốn đi theo hướng bắc thì đi cùng với họ, khi đó mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau. Còn những người còn lại ta khuyên mọi người đừng lo lắng nữa.”

Nói xong, trên mặt của rất nhiều người đều hiện nên nét vui mừng, dù sao giờ phút này những người muốn rời đi đều là người cô đơn, muốn đi tìm người thân bạn bè, nếu có quân đội thì càng làm cho người ta thêm an tâm.

Cự nhiên có quân đội đi B thị, Cổ Đường Viên có chút giật mình, giải thích cho cái này chính là họ muốn hộ tống vật gì hay người nào đó vô cùng quan trọng.

Nếu đúng như vậy, có thể nói tình huống cũng không lạc quan cho lắm, đã là “gió đó” quan trọng, Cổ Đường Viên cũng không nắm chắc quân đội còn dư sức lực đi chiếu cố dân chúng, trên đường sẽ phải tự dựa vào sức lực của chính mình, cô hi vọng mọi người ý thức được vấn đề này.

Mặc kệ như thế nào, đội ngũ này cô muốn đi cùng.

“Vậy chúng ta khi nào đi?” Có người nhìn không được mở miệng hỏi.

“Trước mắt mọi người nghỉ ngơi một ngày lấy sức, hôm sau liền xuất phát, mọi người đi chuẩn bị đi.”

Thời gian có chút nhanh, Cổ Đường Viên liếc nhìn một vòng quanh đám người, không thấy Trương Quân đâu.

“Đang tìm cái gì, nếu là điều nhân kia, vậy thì đừng tìm nữa, hẳn không có ở đây.”

Một trận hô hấp nóng rực phun sau tai, hơi nghiêng người, liếc nhìn Lộ Miễn một cái, cũng không nói gì.

Vẫn bị người phát hiện, nhưng có sao đâu, miễn sao không quấy rầy cô báo thù, nếu không, cô sẽ mặc kệ tất cả ân tình trước đó mà ra tay.

Ký túc xá là dãy phòng trọ trước mặt thể, nên tương đối nhỏ hẹp, nhưng so ra nó còn tốt hơn là ngủ ở lều trại, tuy rằng cũng có người thân phận cao quý oán giận, nhưng cũng không làm được gì.

Cổ Đường Viên bị phân đến ở gần cửa sổ, cùng phòng có bảy vị nữ nhân cùng một cô gái nhỏ, vì mùa hè thời tiết khô nóng, nên tất cả cửa sổ đều mở ra, muốn có điều hòa là không có khả năng, dù là quạt cũng không có mà dùng, bởi vì quân khu không cho phép sử dụng hao điện.

Bất quá nhóm nữ nhân này đều yêu sạch sẽ, nên trong phòng không có mùi hôi, nhưng những ai quen tắm rửa bằng nước ấm lại có chút khuyết điểm, chỉ có thể cắn răng chịu đựng tắm nước lạnh.

“Ai u!” Cô Đường Viên đụng phải một nữ hài béo, có lẽ hôm nay rất mệt mỏi, nên không còn sức mà leo lên trên, sầm mi mà đứng bên cạnh Cô Đường Viên.

“Muốn đổi chỗ không?”

“Có thể chứ, vậy cảm ơn nhé!”

“Không cần khách khí!”

Có lẽ tâm tình tốt lên sự thiện lượng phát tán, nhưng chủ yếu là vị trí này tương đối tốt.

Cô Đường Viên cúi đầu nhìn về phía cửa sổ, ba tầng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trả thù

Edit: LoveBabyCute

Muốn ăn cơm tối phải đến căn tin lĩnh đồ ăn, hiện tại quân khu đồ ăn dự trữ vẫn còn nhiều, cho nên thức ăn không tính là quá hà khắc là bao.

Ở căn tin Cô Đường Viên gặp lại Lộ Miễn, sau khi bị đôi mắt sắc bén của Trình Minh nhìn đến, liền ngồi xuống vị trí của mình, lúc này mới thấy tất cả mọi người đều tập trung ở đây, ngay cả Lưu Thụ Minh và Chu Nghị cũng có.

“Thật sao, Lưu ca thật lợi hại!” Nghe thấy cha của Lưu Thụ Minh trong quân khu giữ chức vị quan trọng, Trình Minh liền không nhịn được kinh hô.

“Nói nhỏ chút, làm gì mà nhao nhao hết cả lên, là cha ta lợi hại chứ có phải ta đâu.”

Lưu Thụ Minh nhìn về phía Lộ Miễn và Cô Đường Viên, do dự nói: “Cha ta ở đây có chút ít quyền lực, ở trong quân khu có thể sắp xếp cho vài thứ tốt, các người nhất định phải đi sao?”

Cô Đường Viên vẫn thái độ cương quyết, Lộ Miễn cũng tỏ vẻ sẽ không định cư lâu dài ở đây, đi sớm hay đi trễ đều như nhau cả thôi.

Lưu Thụ Minh không nói gì nữa.

Cô Đường Viên ăn cơm xong liền ngẩng đầu lên, vừa khéo lại thấy ngay Trương Quân đi ra khỏi căn tin, trên mặt liền mang theo ý cười như có như không!

“Ta đi trước, các người ăn từ từ!”

Cô Đường Viên lặng lẽ đi theo phía sau Trương Quân, thấy hắn cùng một người đi vào ký túc xá, đầu ngón tay liền động, một mầm cây yên lặng mà nảy mầm, chui xuống lòng đất, trong lúc mọi người không để ý liền kéo dài đến dưới lầu của ký túc xá.

Tránh đi các mặt tường vô cùng vững chắc, từ các góc nhỏ bị tàn phá mà chui ra, theo sát cước bộ của Trương Quân.

Trương Quân là biến dị giả của loài ung, vật lấy hi vi quý(*), hơn nữa thực lực cũng rất cường đại, cho nên rất nổi tiếng, được an bày trong ký túc xá tương đối tốt, mà phòng là hai người một gian, ở cùng hắn là một người có dị năng giả vô cùng hiếm có-lôi hệ. (*: thỉnh cao nhân chỉ giáo cho.)

Đã biết nơi ở của Trương Quân, Cô Đường Viên cũng không lập tức rời đi, cô cần xác định buổi tối Trương Quân không có việc gì phải đi ra ngoài, và bạn cùng phòng với gã không có trở về mới được nếu không rất khó giải quyết.

Mùa hè mùa đêm dài, đồng hồ vừa điểm chín giờ liền tối đen như mực, mặc dù quân khu có cung cấp điện nhưng cũng chỉ đến chín giờ.

Tuy thời tiết vô cùng oi bức, nhưng nhiều ngày mệt nhọc cùng bất an đột nhiên trở lại cảm giác an toàn, mọi người rất nhanh liền tiến vào giấc ngủ, ngay cả bị con muỗi đốt cũng là điều vô cùng nhỏ bé không đáng quan tâm.

Cô Đường Viên liếc nhìn con muỗi ở ngoài mừng, rõ ràng cho vói trước khi lớn hơn một vòng, nhưng chú ý tới điểm đó có bao nhiêu người cơ chứ.

Xác nhận người trong phòng tất cả đều đi ngủ hết, Cô Đường Viên một tay chống lên khung giường, một tay đặt lên bệ cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy ra từ phía bên ngoài cửa sổ, trong bàn tay là một mầm cây đang được thúc đẩy sinh trưởng, cô bắt lấy một cành cây, từ đó mà nhảy xuống lầu.

Bên ngoài mặt trăng không lớn lắm, toàn bộ binh lính của quân khu đều canh gác ở những nơi có ánh trăng chiếu xuống, lính canh gác như trước thủ

vương cung vị, lại không có ai chú ý tới trong bóng đêm đang có người chạy rất nhẹ nhàng.

Cổ Đường Viên nhanh nhẹn tránh những nơi có người, lâu lâu trong chỗ tối phát ra những tiếng rên rỉ gài nhẹ, khỏi cần suy nghĩ cũng biết là gì, nhưng ở chỗ này mà làm thật đúng là tốt, có thể che giấu thân mình.

Cổ Đường Viên chạy đến ký túc xá của Trương Quân ở, dùng biện pháp giống như lúc leo xuống mà đến lầu hai, nghiêng người sát vào mặt tường, nhờ ánh trăng như có như không mà quan sát tình hình bên trong phòng.

Mở ra một khe nhỏ bên cửa sổ, liền nghe thấy âm thanh rên rỉ cùng vài tiếng thở dốc nặng nề, trêu đùa trên thân thể mềm mại, ở trong một buổi tối yên tĩnh nghe rất rõ ràng.

Cơ mặt Cổ Đường Viên liền nhả lại, nhìn về phía trước giường đối diện, không có người, chắc đã sớm rời đi rồi.

Bất quá như vậy càng tốt, không có gì cản trở.

Ánh mắt chuyển về phía hai người đang mây mưa kia, Trương Quân đưa lưng về phía cửa sổ, vùi đầu ở trước ngực của nữ nhân, dưới thân lại mang tiết tấu nhịp nhàng ra vào.

Từ trong không gian lấy ra một mũi tên, dây mây lặng lẽ hoạt động, giờ mũi tên nhắm trúng sau gáy của Trương Quân, bên cạnh là một dây mây khác đang sẵn sàng đợi lệnh.

Tuy rằng đồng thời không chế hai dây mây một lúc có chút miễn cưỡng, nhưng cô không thể bỏ sót một chứng cứ nào.

Cổ Đường Viên đang đợi, chờ thời cơ mà cho gã một phát chí mạng!

Trương Quân đột nhiên giữ thật chặt nữ nhân, động tác ra ngoài ngày càng mãnh liệt, ở một khắc cuối cùng, sau khi Trương Quân thỏa mãn mà dừng lại tất cả động tác, phía sau gáy một mũi tên đoạt mệnh được phóng ra, căn bản là không cho gã có cơ hội phản ứng, liền xuyên qua người gã.

Trương Quân mở to hai mắt, miệng chỉ có thể phát ra âm thanh “Soàn soạt”, mắt tràn đầy không thể tin, như không cam lòng nhận cái chết này, trong mắt xẹt qua tia âm ngoan, bàn tay thoáng chót biến thành ung trào, dùng tia khí lực cuối cùng mà xua lại phía sau, lại chỉ có thể chặt đứt sợi dây mây.

Trong mắt gã lộ vẻ không cam lòng, nhưng không ngăn cản được cái chết đang đến gần.

Thấy Trương Quân rốt cục đã ngã xuống, Cổ Đường Viên liền thở nhẹ một hơi, mà nữ nhân kia còn chưa kịp phản ứng, cô liền không chế dây mây bên cạnh đập mạnh vào gáy đối phương, đem nữ nhân đánh đến bất tỉnh.

Xung quanh lại trở về yên tĩnh vốn có của nó, ngay cả tiếng ve kêu dĩ vãng đều nghe thấy được.

Cổ Đường Viên xuất hiện trong phòng, một lần nữa xác định Trương Quân đã chết, liền thu dây mây lại, lặng lẽ rời khỏi đó.

Xử lý xong huyết dính trên dây mây, Cổ Đường Viên liền trở lại chỗ ở, thấy trong phòng tiếng hít thở vẫn đều đều thông thả nhịp nhàng, động tác mới nhanh chóng leo lên giường.

Mà dây mây trong tay đã thu lại trong không gian, hủy thi diệt tích.

Không nghĩ tới trả thù lại thuận lợi như vậy, cô nghĩ lại tất cả quá trình, thấy không có gì bất ổn mới thả lỏng đi vào giấc ngủ.

Bởi vì mặt thể mới bắt đầu, dị năng giả chưa có quen với chiến đấu trong mọi tình huống bất kỳ, giúp cô có cơ hội tốt, nhưng lần sau phỏng chừng sẽ không đơn giản như vậy nữa.

Đêm khuya, bên ngoài truyền đến một trận thanh âm ồn ào, nhưng rất nhanh liền yên tĩnh lại.

Hôm sau quân khu liền triệu tập những người sống sót, dị năng giả, cùng các chiến sĩ cùng nhau giết sạch tang thi bên ngoài quân khu, người thường ở phía sau phụ trách thu thập tang thi, liền tìm thấy tinh hạch.

Tinh hạch là trong óc tang thi tập kết lại thành tinh hạch, tuy rằng không biết sử dụng, nhưng phát hiện nó trong tang thi rất không bình thường.

Nhưng Cổ Đường Viên lại biết ưu việt của tinh hạch mang lại, nếu dị năng giả hấp thu nó sẽ tăng lên dị năng, cũng giống dị năng giả, tinh hạch cũng phân chia thuộc tính, dị năng giả cũng thuộc tính mới hấp thu được, nếu khác chính là kết cục tự bạo.

Đây chính là thứ tốt, hơn nữa lúc mọi người phát hiện tác dụng của nó, mang đến sự cướp đoạt vô cùng kịch liệt là điều không thể thoát khỏi, nhưng cấp hai dị năng giả mà hấp thu tinh hạch cấp 1 thì tác dụng rất ít, đến cuối cùng tinh hạch đó được xem là tiền lưu thông thời mặt thể.

Hiện không có ai phát hiện được tác dụng của nó, Cổ Đường Viên tính toán thu thập một ít, dù bất cứ tình huống nào, dù sao một hệ dị năng của cô hình như muốn thăng cấp rồi.

Dị năng giả đều được quân đội dẫn dắt, nam nhân có chút khí lực cũng kêu qua, còn lại chính là một ít lão nhân, nữ nhân cùng hài tử.

Có lẽ việc này tương đối tàn nhẫn, bởi vì quá trình thu thập tinh hạch vô cùng ghê tởm, muốn ở trong óc trắng trắng hồng hồng tìm kiếm tinh hạch, đã có không ít người ghê tởm mà ói ra.

Ngay cả Cổ Đường Viên sống lại cũng có chút không thích ứng được, nhưng rất may mỗi người được phát một đôi găng tay, không cần tiếp xúc trực tiếp với nó.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Làm rõ

Edit: LoveBabyCute

Cổ Đường Viên một bên thu thập tinh hạch, một bên lại thừa dịp không có ai chú ý bỏ tinh hạch vào trong không gian.

Bởi vì trong quân khu có rất nhiều người, nên tang thi du dương bên ngoài tương đối nhiều, mà dị năng của dị năng giả dùng nhiều cũng phải hết, cho nên cứ ba người được phân vào một đội, mỗi lần qua vài phút liền thay cho một tổ đội, còn có những binh lính cầm súng phụ trách an toàn cho mọi người, đặc biệt là những người đánh cận chiến.

Nhưng dù biện pháp có tốt đến đâu cũng không tránh được có người bị thương, kết quả cuối cùng chỉ có thể khóc thương cảm.

Hành động quét sạch tang thi này cũng không có liên tục mấy tiếng đồng hồ, bởi vì vừa làm một thân thể vừa tổn hại tâm lý.

Hoạt động này chỉ có một giờ, nhưng giải quyết được một nửa tang thi, trong đó quân nhân cùng dị năng giả là ra sức nhiều nhất.

Hành động lần này không chỉ vì lợi ích bảo đảm an toàn cho quân khu, mà còn vì chuẩn bị cho đội ngũ ngày mai đi B thị.

Chờ sau khi mọi người trở về, thì đến lượt người thường đi thu thập tinh hạch, một công việc nhẹ nhàng nhất.

Sau khi đem tinh hạch nộp lên, Cổ Đường Viên cùng đám người Lưu Thư Minh đi đến nhà ăn, hôm nay cơm trưa so với mấy hôm trước phong phú lên rất nhiều.

Tin tức Trương Quân tử vong cũng không có lưu truyền ra bên ngoài, hẳn là đã bị phong tỏa, Cổ Đường Viên thật yên tĩnh ăn đồ ăn, chỉ cần đến ngày mai, dù tra ra được hung thủ cũng không tìm thấy người được nữa.

“Thời gian gần đây các người nên cẩn thận một chút!”

“Sao vậy, Lưu ca?”

“Ngày hôm qua có một dị năng giả bị giết, hiện tại vẫn chưa tìm thấy hung thủ, bị hoài nghi là báo thù, ở hiện trường còn có một người nữa bị đánh cho hôn mê, vậy nên các người phải cẩn thận.”

“Nói như vậy, nơi này có tội phạm giết người sao?” Trình Minh vội vàng ngó đông ngó tây.

“Người chết là điều nhân kia?”

Lời nói của Lộ Miễn làm cho ánh mắt của Lưu Thư Minh xẹt qua tia sáng: “Lộ huynh đệ?”

Lộ Miễn làm như không có gì, vô cùng tự nhiên nhưng ánh mắt như có như không lườm Cổ Đường Viên một cái, mới chậm rãi nói: “Hôm nay chỉ có hấn là không tới.”

Đúng như vậy, hôm nay ngay cả Lưu Thư Minh cũng phải xuất hiện, lại không có thấy người quân khu trông cậy vào lớn nhất đến, cùng liên hệ vào lời nói của Lưu Thư Minh cũng có thể đoán ra được tám chín phần người tử vong kia là Trương Quân.

Lưu Thư Minh cũng không nói gì nữa, chỉ vội đầu vào ăn cơm, xem như cam chịu với lời giải thích của Lộ Miễn.

Ăn cơm xong nghỉ ngơi một lúc, buổi chiều lại tiếp tục công việc dọn dẹp tang thi, thẳng đến khi không còn thấy dấu chân tang thi mới hoàn tất.

Một mẻ làm việc một ngày trời, hầu như mọi người về ký túc xá đều lăn ra ngủ chuẩn bị cho ngày mai xuất phát, có người thì cho có chút lương khô, nhưng chỉ đủ dùng cho ba ngày.

Dù sao ở lại vẫn chiếm đa số, tất cả đều muốn ăn cơm, những đồ ăn đó đương nhiên không đủ để đến được B thị, chỉ có thể ở trên đường mà thu thập.

Hiện tại xăng trong thời mạt thế không có quý bằng mấy tháng sau, nhưng cũng không có dư dả, người nào có xe liền tự lấy xe đi, rồi cũng trên đường mà thu thập xăng dầu, không có xe thì quân khu cung cấp cho phương tiện công cộng (xe buýt), nhìn cũng không còn thấy tán loạn như lúc trước nữa.

Lưu Thụ Minh vốn muốn tìm cho ba người một chiếc xe Humer quân dụng, nhưng hoài bích có tội, rất nhanh liền bị cự tuyệt, bọn họ vẫn muốn lấy chiếc xe lúc trước đến đây ra đi, nhưng Lưu Thụ Minh vẫn vụng trộm lấy hai thanh thương, lúc này mới vui vẻ mà nhận lấy.

Đi đầu là hai chiếc xe quân dụng, trung gian là hai chiếc xe việt dã đã được cải tiến, Cổ Đường Viên liếc mắt một cái, thấy bên trong có vài người mặc thường phục, xem ra thật sự là hộ tống người đi.

Buổi sáng tám giờ, đội ngũ gần ba trăm người chậm rãi xuất phát.

Để Lộ Miễn lái xe, Cổ Đường Viên cùng Tiêu Luật Hằng đều ngồi phía sau, vị trí xe của bọn họ cũng không phải ở sau cùng đoàn xe, ngay tại phía trước là chiếc xe công cộng đang lắc lư đi.

Thanh âm sẽ hấp dẫn lực chú của tang thi, nên quân đội phía trước đều dùng súng giảm âm thanh, cơ hồ không nghe thấy động tĩnh gì, ngoại trừ thanh âm ô tô “vù vù” chạy.

“Ngươi là dị năng giả?”

Trong xe là một mảnh yên tĩnh, Cổ Đường Viên quay đầu nhìn về phía nam nhân nói chuyện, người này cô không nhìn được thực lực sâu hay hạn, mặc kệ là lúc dị năng chưa khôi phục hay hiện tại, nhưng trực giác nói cho cô biết người này rất nguy hiểm.

Nhưng rất may Lộ Miễn cũng không có xen vào chuyện người khác, bằng không ở quân khu cũng sẽ không bỏ qua cho một cơ hội tốt để tranh công, cho nên Cổ Đường Viên quyết định không giấu diếm hẳn ta.

“Vì sao hỏi như vậy?”

“Thân thủ của ngươi quả thật rất được, nhưng vẫn chưa đủ cho ta liếc mắt.”

Lời nói này thật đúng là kiêu ngạo mà, Cổ Đường Viên tự nhận mình sống trong mạt thế cũng tôi luyện ra được thân thủ so với quân nhân đặc huấn cũng không kém là bao, nhưng người này lại nói vẫn chưa đủ cho hắn liếc mắt, quả nhiên là một nhân vật lợi hại.

“Ngươi cũng thức tỉnh dị năng!”

Cổ Đường Viên nói là câu khẳng định, tuy cô không nhìn ra được đối phương thức tỉnh dị năng gì, bởi vì duyên cớ mà cô có thể cảm ứng được dị năng, mà Lộ Miễn trên người có tia dao động khác thường, kể cả đứa bé đi cùng cũng có.

“Không sai.” Lộ Miễn thoải mái thừa nhận. “Bất quá có chút phiền toái.”

Xe chợt dừng lại, ở phía sau tiếng người máng truyền đến.

Cổ Đường Viên nhìn theo hướng Lộ Miễn đã chỉ, thấy xe phía trước đều dừng lại, có xe không phanh kịp mà đụng vào xe phía trước, làm phát sinh các hỗn loạn nhỏ, nhưng ở đầu đoàn xe, bọn lính lực đặc từ trên nhảy xuống, lấy súng nhắm vào một hướng, tựa hồ như đang cảnh giới chuyện gì đó.

P phía trước là một thôn nhỏ, mọi người tính vào trong thu thập chút vật tư, nhưng ở cửa lớn thôn lại có mấy con khuyển đứng chặn lại.

Đi theo đội ngũ lên đường có mấy dị năng giả, đã sớm bị quân đội tập hợp đến hàng ngũ phía trước, lúc này đều đang chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón địch, nhưng bên nào cũng không có ai chủ động công kích đầu tiên.

Bởi vì ở nông thôn nên khuyển giữ nhà vô cùng hung dữ, nay lại thêm biến dị, làm thể tích tăng lên không ít, đầu lĩnh là một con cao tới hai thước, hình dáng khổng lồ, chỉ cần đứng ở đó thôi cũng làm người ta run sợ tay chân rồi.

Hướng chi còn là một đám mất lộ ra tia hung ác, như hổ rình mồi cơ chứ.

Biến dị khuyển tổng cộng có năm con, nhưng tựa hồ cũng không có tính chủ động công kích người, mà là như đang bảo vệ cửa lớn của thôn, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Lần đi này đội trưởng của quân đội là Triệu Thành Bản đang do dự có muốn tiến công hay không, dù sao biến dị khuyển cũng không dễ đối phó bằng tang thi, không nghĩ vì chút vật tư mà làm tổn thất nhân thủ, hiện nay dị năng giả lại vô cùng khan hiếm, dưới tình huống này mà mất mạng, thật sự mà nói mất nhiều hơn được, hơn nữa bên trong xe còn có nhân vật quan trọng để bảo hộ.

“Đại hắc, trở về.”

Không đợi Triệu Thành Bản hạ lệnh, ở cửa ra vào thôn bỗng xuất hiện một nữ hài trẻ tuổi, đối với biến dị khuyển hô một tiếng.

Biến dị khuyển sau khi nghe được thanh âm, liền đứng đưa chiếc đuôi dài, phủ phục lui về phía sau hai bước, mới xoay người hướng nữ hài chạy tới.

Vuốt ve bộ lông của biến dị khuyển, nữ hài thấy binh lính mặc quân trang, trên mặt lộ ra tia hưng phấn, nhưng vẫn cảnh giới bởi vì trong tay đối phương

cảm vũ khí, sợ rằng có ác ý đối với biến dị khuyến.

Triệu Thành Bản thấy biến dị khuyến ngoan ngoãn, trên mặt hiện lên nét kinh ngạc như có như không, vẫy tay nhường cho thủ hạ thu hồi súng, sau đó lên tiếng hỏi: “Tiểu cô nương là người sống sót của thôn này sao?”

“Đúng vậy, các người tới cứu chúng ta sao?”

Trên mặt nữ hài là nét hưng phấn làm cho Triệu Thành Bản dung động, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Chúng ta phải đi B thị, bắt quá chúng ta mới từ trong một căn cứ người sống sót đi đến đây, nơi có tụ tập không ít người, không biết người trong thôn các người có bao nhiêu người, không bằng đều đến đây đi, hiện tại nơi đó đã an toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trêu chọc

Edit: LoveBabyCute

“Thật sự?” Nghe thấy tin chính phủ sẽ không bỏ rơi bọn họ, trên mặt nữ hài nét vui sướng hiện lên rõ ràng: “Ta đi gặp thôn trưởng nói tin tốt này, các người đi theo ta.”

“Thật tốt bụng, bắt quá mấy con chó kia rất có ý tứ đi.”

Cổ Đường Viên lơ đãng, Triệu Thành Bản cũng không có nói dối, mặc dù thôn này có vách tường xây nhưng xây bằng nguyên liệu rất đơn giản, xung quanh lại không có tang thi tồn tại, có lẽ bởi vì ở đây ít người, và cũng phải nhờ đến công lao của mấy con biến dị khuyến kia nữa, nhưng nơi này chắc chắn không thể làm nơi nghỉ ngơi an toàn lâu dài trong thời mạt thế được.

Hơn nữa hiện tại nhân tính con người còn chưa có bị suy thoái, người nào có năng lực nếu dưới tình huống cho phép có lẽ sẽ đưa tay giúp đỡ một phen.

Trong thôn vốn người không có nhiều, may mắn lại sống sót gần ba mươi người, biết quân nhân đến ai cũng đều vô cùng nhiệt tình, hơn nữa sắc trời cũng đã tối, nên Triệu Thành Bản quyết định lấy chỗ này làm nơi nghỉ ngơi tạm một đêm.

Mọi người tập trung nhóm lửa nấu cơm, sau khi mạt thế xảy ra thì đây là lần đầu tiên được ăn cơm nóng, trong lòng tuôn trào đủ tư vị. (mặn, nhạt, ngọt, cay, đắng)

Phòng ốc trong thôn được xây theo lối hiện đại, nhưng phòng ở lại không có nhiều, nên mọi người đều được phân đến chỗ ở, Cổ Đường Viên bị phân cùng phòng với Lộ Miễn và Tiêu Luật Hằng, nhưng cũng không để ý nhiều, đối với cô có chỗ ở là tốt rồi.

“Người thật đúng là hào phóng.”

Trong lời nói của Lộ Miễn bao hàm ý tứ chế nhạo mười phần, nhưng Cổ Đường Viên một ánh mắt cũng lười cho, liền không thú vị sờ sờ mũi đi ngủ.

Tiêu Luật Hằng nằm chính giữa, một đêm bình an vô sự đi qua.

Sáng sớm ngày kế tiếp, bên ngoài truyền đến từng đạo thanh âm, Cổ Đường Viên liền tỉnh giấc, kết quả phát hiện một lớn một nhỏ cũng đang chậm rì rì rời giường.

Giải quyết xong điểm tâm, bọn họ liền chuẩn bị xuất phát, Triệu Thành Bản còn cẩn thận nói cho thôn dân vị trí của căn cứ người sống sót.

Bởi vì trong thôn số lương thực dự trữ rất nhiều, mà thôn dân lại không có khả năng mang theo hết, cũng chỉ có thể nhịn đau mà bỏ lại, chờ quân khu phái người đến lấy.

Triệu Thành Bản kỳ thật rất thích mấy con khuyến biến dị kia, nhưng khi biết được Đại Hắc chỉ nghe lời Hương Lan Lan, cũng chính là nữ hài kia, mà các biến dị khuyến khác đều lấy Đại Hắc làm thủ lĩnh của chúng, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Tất cả mọi người đều chiếm được lương thực chuẩn bị cho mấy ngày tiếp theo, nhưng nếu lấy đồ ăn mà phải qua chế biến thì rất phiền toái, nên không lấy nhiều lắm.

Lộ Miễn đã lái xe một ngày, hôm nay Cổ Đường Viên liền yên cầu mình lái, vì thế ngay lập tức nhận được ánh mắt nghi ngờ: “Người lái sao, đường đi rất gồ ghề, không cẩn thận lại tông vào xe người khác.”

Cổ Đường Viên đương nhiên lái, kiếp trước cô lái xe tông vào tang thi chạy thoát thân không biết bao nhiêu lần.

Bất quá tình hình giao thông phía trước thật đúng không làm khó được cô, rất nhiều xe hỏng phải đỗ lại bên đường, có đoạn đường hưng hòng nghiêm trọng đến nỗi phải đi đường vòng.

Dọc đường đi tang thi vẫn không đình chỉ tấn công mọi người, binh lính mặc dù có nhiều đạn nhưng cũng không phải là vô tận, cũng sẽ có lúc dùng hết, nên muốn tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm bấy nhiêu.

Nếu bình thường ít tang thi thì trực tiếp lái xe tông vào, còn nếu nhiều thì dừng xe lại thanh lý một phen, lúc này ưu thế liền đến với dị năng giả, nhưng người thường cũng không được khoanh tay đứng nhìn, đều phải vì an toàn của chính mình mà xuất lực.

Mà ba người Cổ Đường Viên rõ ràng được xem trở thành người một nhà, mỗi lần đều là Lộ Miễn đi ra ngoài đối phó tang thi, lưu lại cần được bảo hộ là “vợ con” (T/g viết là “phụ nhụ” mị không biết dịch như thế nào cả, nên tạm dùng “vợ con”, ai có ý kiến thì cmt giúp mị nhé)

“Chúc ngươi may mắn.”

“Đây là đương nhiên, thân ái, ngươi nhất định phải chờ ta chờ lại.” (a~, nguyên văn của t/g *nháy mắt cười*)

Ở chung lâu, có thể rất nhanh liền phát hiện, Lộ Miễn là người không có một chút đúng đắn, thậm chí phải nói đến lưu manh.

Lần này Triệu Thành Bản tổ chức nhân thủ đi thu thập vật tư, mỗi người có thể thu hoạch bao nhiêu là dựa vào chính mình có thể lấy được nhiều hay ít, hoàn toàn dựa vào chính sức lực của mình.

Mà trong đội ngũ giống ba người Cổ Đường Viên là “người một nhà” đều có rất ít, tránh cho thương vong nhiều, nên những người còn lại đều tự giác làm thành một tiểu đội, nhân số tuy không nhiều, nhưng mỗi lần ra ngoài thu thập vật tư thì cũng kiếm được kha khá.

Trải qua vài lần sinh tử cùng giãy dụa tranh giành sự sống, số lượng dị năng giả đã gia tăng lên, nhưng cũng không nhiều lắm.

Chờ đến khi tiểu đội xuất phát, người còn lại cũng không được bao nhiêu.

Cổ Đường Viên cùng Lộ Miễn cũng không thật sự là người một nhà, cho nên đối với việc Lộ Miễn phải đi mạo hiểm mà chính mình ngồi mát ăn bát vàng (dạng không làm cũng được hưởng ả) rất không tán thành.

Nhưng hiện tại cô chỉ có thể lái xe, còn lại..... Cổ Đường Viên sờ khối ngọc trong tay, vật phẩm trong không gian này có lẽ có thể giúp cho cô đến B thị đồ vật và hơn, nhưng cần phải có năng lực đủ mạnh, nếu không chắc chắn sẽ giống như kiếp trước bị nhân cướp đi.

Cổ Đường Viên cũng biết hiện tại năng lực của mình không đủ, cho nên mỗi khắc cũng không gián đoạn việc hấp thu tinh hạch, hơn nữa phương pháp này cô cũng tiết lộ chút ít đối với hai người kia, nhưng về phần đối phương có tin hay không thì không phải chuyện cô quan tâm.

Đem ngọc một lần nữa thả vào không gian, Cổ Đường Viên cảm nhận trong cơ thể dị năng tràn đầy, càng về sau mặt thể tốc độ hấp thu tinh hạch tăng năng lượng sẽ càng ngày càng giảm, nhưng may mắn cô lại có nước suối trong không gian trợ giúp, như hồ thêm cánh vậy.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, mà cô cảm thấy dị năng trong cơ thể gia tăng, nước suối trong không gian độ tinh thuần cũng gia tăng.

Kiếp trước Cổ Đường Viên chỉ là dị năng giả cấp ba, cho nên có thể cảm giác hiện tại dị năng trong cơ thể vô cùng dày đặc, rất nhanh sẽ lên cấp hai, mở ra dị năng ngưng thực.

Tâm tình Cổ Đường Viên khó tránh khỏi tốt lên rất nhiều, hiện tại mặt thể mới bắt đầu chưa đến một tháng, mà cô kiếp trước một năm sau mới lên được cấp hai, sự khác biệt này không cần nói đến đi.

“Mẹ!” Tiêu Luật Hằng đột ngột ôm lấy cánh tay của Cổ Đường Viên kêu.

Thân mình của Cổ Đường Viên cứng ngắc lên, tuy rằng đã nghe qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nghe lại vẫn thấy rất kỳ quái.

Thấy có người đứng ngoài xe mình, cô âm thầm nhúm mị, cự nhiên không phát hiện có người đến gần, thật sơ suất!

“Có chuyện gì?”

Nam nhân trẻ tuổi này Cổ Đường Viên đã thấy qua, là người ngồi trong xe việt dã được quân đội hộ tống, nghe nói là con của một nhân vật lớn trong quân doanh, cùng hộ tống chung với hắn là một tiểu thư có địa vị ngang nhau.

Bất quá vị đại thiếu gia này rất tự cao tự đại, bình thường căn bản không thèm cùng bọn họ nói chuyện.

Cổ Đường Viên thân nhiên nhìn cánh tay đang bị nam tử kéo, bên cạnh là một nữ tử xinh đẹp vô cùng khinh thường ghen ghét nhìn cô, trên mặt được trang điểm vô cùng tinh xảo, ở thời mặt thể này có thể thấy đủ xa xỉ.

Nam tử tùy ý đánh giá Cổ Đường Viên một lượt, trong mắt không chút kiêng nể mà che giấu.

“Ta quan sát ngươi đã lâu, đi theo hầu hạ ta một thời gian ngắn được không?”

Nói một cách rất trực tiếp, cũng không sợ nói nhanh cắn trúng lưỡi sao, Cổ Đường Viên sờ đầu Tiêu Luật Hằng, từ chối nói: “Thật có lỗi, điều đó không có khả năng xảy ra.”

“Người hãy suy nghĩ cẩn thận lại đi, nếu người đáp ứng, ta có thể cam đoan người đến B thị một cách an toàn, còn đối với hai cha con này ta có thể cung cấp đồ ăn, số lượng có thể làm cho họ vừa lòng. Nếu người không chấp nhận.... .. Ân?”

“Ta chỉ cần mẹ!” Tiêu Luật Hằng rất nhanh đã nhập vai vào một hài tử bị người độc ác ức hiếp cướp mẹ, vòng tay ôm lấy thắt lưng của Cổ Đường Viên, trong mắt long lanh nước.

“Hừ!” Nam tử cười lạnh một tiếng: “Ta cảm thấy người nên cho vật nhỏ này hảo hảo ngấm lại, không biết chừng ngày mai trên đất nước này lại có thêm một tiểu tang thi nữa đó!”

Cảm giác được thân mình Tiêu Luật run lên, khéo miệng nam tử càng lớn thêm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trao đổi

Edit: LoveBabyCute

Cổ Đường Viên liếc nhìn quân đội đang đứng phía trước, đáng tiếc không thể động tay động chân được.

Thấy mọi người đều hướng mắt nhìn về phía bên này, nam tử lưu lại một câu: “Cẩn thận mà suy nghĩ lại đi, như thế nào mới tốt cho người và bọn họ.” Rồi ôm eo mỹ nhân bên cạnh rồi đi, còn nữ nhân kia được ôm kia thì quay đầu lại, cho Cổ Đường Viên một ánh mắt khiêu khích.

“Xì!”

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của nam tử kia, Tiêu Luật Hằng cười nhạo một tiếng, nơi nào còn bộ dáng khiếp sợ lúc nãy nữa, quay đầu trực tiếp đóng cửa xe.

Ba tiếng sau, những người đi ra ngoài kiểm vật tư lục đục trở về, lúc bấy giờ trên mặt họ đều hiện lên nét cười vui sướng lần đầu tiên từ khi mặt thế diễn ra.

Lộ Miễn đi về phía xe, đồ vật kiểm được hôm nay còn chưa có bỏ xuống đã nghe tiếng cười nói hồn nhiên của Tiêu Luật Hằng: “Baba kính mến, ngài đã trở lại rồi sao, lúc này mẹ thân ái bị người ta đùa giỡn, ngài có nên đi cho hắn ta một bài học hay không đây?”

“Xú tiểu tử, người thì biết cái gì là đùa giỡn.”

Lộ Miễn ném một bao lớn vật tư vào ghế phía sau, xoay người liền đổi ngữ điệu nói: “Thân ái, người thật sự chọc vào phiền toái a~”

Chuyến đi lần này Lộ Miễn thu thập được rất khá, những thứ mang về đó đủ cho ba người bọn họ ăn no trong vài ngày tới.

Nhưng hiện tại đồ ăn không còn trân quý nữa, mà thay vào đó là nước, bởi vì có sự tồn tại của tang thi nên phần lớn nước đều đã bị ô nhiễm, căn bản là không uống được nữa, cho nên những chai nước đã đóng gói cẩn thận trước mặt thế liền trở mục tiêu cướp đoạt đầu tiên của những người đi kiểm vật tư.

Vị thiếu gia kia thật sự là người có cá tính cố chấp, buổi tối đội ngũ vừa dừng lại nghỉ ngơi lấy sức liền tìm tới.

Hơn nữa còn không thèm để ý đến Lộ Miễn - “phu quân” trên danh nghĩa này. Có thể nói là đang cố tình nói cho hắn nghe.

“Đã suy nghĩ xong chưa?”

“Uy huynh đệ, câu này hắn nên hỏi ta mới đúng chứ.”

“Người nên biết thức thời mới là trang tuấn kiệt đi, ta đưa ra những điều kiện đó, đủ cho hai cha con người trong thời gian đi đến B thị mà không cần vì đồ ăn mà mạo hiểm sinh mệnh, hơn nữa con so với lão bà còn quan trọng hơn đi, cùng lắm thì tìm người khác là được.”

Lộ Miễn gật đầu lia lia nói: “Người nói rất đúng.”

Ngay khi đối phương còn đang cao hứng vì đạt được mục đích thì Lộ Miễn lại nói thêm: “Nhưng mà hiện tại không giống với lúc trước, muốn kiếm một người nhan sắc như lão bà của ta rất khó a~, với lại còn khăng khăng một mực đi theo ta không quản nguy hiểm nữa chứ.”

“Lo lắng về chuyện này sao.” Nghe thấy Lộ Miễn nói như vậy, đôi phương liền hé ra một tia cười ái muội, đột ngột vỗ lên cái mông nữ nhân trong lòng: “Người thấy em này như thế nào?”

“Rất xinh đẹp.”

“Nghiêm thiếu!” Nữ nhân tựa hồ đã hiểu được dụng ý của Nghiêm thiếu, không thể tin được kêu lên.

“Những điều kiện phía trước vẫn không thay đổi, kèm theo lấy một đôi một.”

Nghiêm thiếu một phen bắt lấy nữ nhân trong lòng đi qua, tính kéo Cổ Đường Viên nhưng lại bị Lộ Miễn chặn.

“Đại thiếu vẫn lên trở về đi theo, ta thấy gia đình nhỏ của ta vẫn còn rất tốt.”

Nghiêm thiếu giận tái mặt: “Người đừng có rượu mời mà không uống, lại thích uống rượu phạt!”

Lộ Miễn thu hồi nét cười trên mặt, khinh thường nói: “Vậy người phải có bản lĩnh mới được.”

“Hảo, người có gan! Từ trước đến nay vẫn chưa có ai dám nói với ta như vậy, các người đem người này đánh chết cho ta!”

Phía sau Nghiêm thiếu có hai người quân nhân mọi lúc đều bảo hộ an toàn cho hắn, tuy rằng thấy hắn làm hành động này thì rất khinh thường, nhưng cũng không có quyền đi ngăn cản, đối với mệnh lệnh của hắn thì làm như không nghe thấy.

“Các người... tốt tốt! Ta đi kêu Triệu Thành Bản đến!”

Triệu Thành Bản vừa thấy như vậy liền chắc chắn vị thiếu gia này lại đi gây chuyện.

“Đội trưởng Triệu, ta mặc kệ người quân lí thù hạ như thế nào, nhưng người này nhất định phải đuổi đi.” Nghiêm thiếu chỉ vào Lộ Miễn nói.

“Phương thiếu gia, hiện tại mọi người đều đang nỗ lực sống sót, mời người không cần quá phẫn.”

“Triệu Thành Bản, người dám giáo huấn ta! Đừng quên trách nhiệm của người!”

“Ta đương nhiên sẽ không quên, hộ tống Phương Nghiêm an toàn đến B thị.”

“Hảo, nếu người đã nói như vậy thì về sau đừng có mà hối hận!”

Phương Nghiêm liếc ánh mắt âm ngoan về phía Lộ Miễn rồi phát tay áo rời đi.

Triệu Thành Bản cũng không cho rằng mình làm sai việc gì, vỗ vai Lộ Miễn nói: “Đừng để ý đến hắn.”

Thấy mọi người đi hết rồi, Tiêu Luật Hằng mới làm bộ mặt giận dữ nói: “Người hắn nên đánh cho hắn một trận mới đúng a~”

“Tiểu tử thôi.” Lộ Miễn cười mắng.

Không tốt!

Cổ Đường Viên đột nhiên đứng thẳng lên, lúc này hình như có một loại năng lượng dao động.

Sắc trời đã tối đen, sau khi dọn dẹp xong tất cả mọi người đều thả lỏng tinh thần ngồi quây trên bãi đất trống, thậm chí có người còn vui cười đánh chửi.

Thả một tia tinh thần lực đi ra ngoài dò xét, nhưng lại không phát hiện được gì.

“Người làm sao vậy?”

Cổ Đường Viên giật mình, một lúc sau mới nên tiếng: “Không có gì.” Có lẽ mấy ngày nay ít nghỉ ngơi nên sinh ảo giác đi, nhưng cảm giác lúc này không giống....

“Ngạ!” Tiêu Luật Hằng lộ ra biểu cảm nghi hoặc: “Các người xem đây là cái gì, nó là Lộ Miễn mang về sao?”

Cổ Đường Viên nhìn về phía Tiêu Luật Hằng chỉ, ánh mắt bỗng trợn to lên: “Đừng chạm vào!”

Cơ hồ là cùng lúc Cổ Đường Viên lôi kéo Tiêu Luật Hằng về phía sau mình, thì dây mây màu lục đang yên tĩnh trên đỉnh xe đột nhiên bay vụt đến.

Cổ Đường Viên rùng mình, lúc này cô cũng không có thu lại tinh thần, nhưng cự nhiên vẫn không phát hiện ra nó.

“A!” Cùng thời gian, toàn bộ người trong đội ngũ cũng gặp phải màn trình diễn như vậy, nhưng giống như Tiêu Luật Hằng tránh được dây mây thì lại rất ít người.

Ngực bị xuyên thủng qua, máu tươi nhuộm đỏ cả dây mây, nhưng dần dần bị nó hấp thu hết toàn bộ, dây mây lúc trước là lục sắc thì hiện tại biến thành màu đỏ, gương nang múa vuốt đối với người sống sót khác.

“Mau đi thôi!”

Nhị giai!

Cự nhiên là thực vật biến dị nhị giai!

Hiện tại ý niệm duy nhất của Cổ Đường Viên chính là nhanh chân chạy thoát, chống lại thực vật nhị giai này cô căn bản không có một chút phản kháng.

“Lên xe!”

Lộ Miễn gào to một tiếng, đột nhiên bàn tay chụp lên dây mây ở trước mặt, sau đó một màn biến hóa xuất hiện, chỉ thấy dây mây bị Lộ Miễn chụp bỗng nhiên biến mất.

Tiểu Luật Hằng không cần người kéo lôi đi, mà tốc độ so với Cổ Đường Viên tuyệt đối không có chậm.

Thấy hai người vừa lên xe, Lộ Miễn liền giẫm vào chân ga xông ra ngoài!

“Phanh!” Rất nhiều dây mây to lớn đập vào cửa sổ xe, làm cho tốc độ di chuyển của xe giảm đi rất nhiều.

“Bá!” Bỗng một cây leo nhỏ cuốn lấy dây mây, mặc dù chênh lệch thực lực rất lớn nhưng vẫn cố chấp cuốn chặt lấy, nhưng những dây mây bị cuốn thì vẫn không ngừng chỉ lay động nhằm thoát khỏi cây leo.

Trong lúc Cổ Đường Viên hấp thu lực lượng trong dây mây, thì chiếc xe không có gì cản trở như một con ngựa điên lao ra, bỏ lại dây mây vụn vụn.

Ban đêm trời đã mờ mịt tối om, ánh mắt Tiểu Luật Hằng đột nhiên sáng ngời lên, ghé sát vào cửa sổ xe, tay nắm chặt thủ đối với bên ngoài vung lên một cái.

“A a!” Đi kèm với động tác quái dị đó là tiếng hét thảm thiết vang lên.

Cổ Đường Viên nghe thấy âm thanh này là của Phương Nghiêm, mà trong tay Tiểu Luật Hằng vô cùng sắt bén, trên mặt của nó còn đang dính đầy máu tươi!

Cổ Đường Viên là dị năng mọc hệ không chế thực vật, nếu đối phó với cùng cấp mọc hệ biến dị thực vật đã khó, huống chi còn có cấp bậc áp chế, nên chỉ có thể dùng phương pháp hấp thu năng lượng để đối phó, thực vật biến dị nhị giai đã có cảm giác đau, bị hấp đối phương hấp thu năng lượng tuyệt đối không dễ chịu chút nào, nhưng để đối phó với nó cũng chỉ còn cách này mà thôi. (ý nói Cổ Đường Viên hấp thu năng lượng của dây mây cho dây mây suy yếu =.=)

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Huyết đằng

Edit: LoveBabyCute

Nhưng.... Cổ Đường Viên nắm chặt tay, cảm giác vừa rồi, chắc chắn không phải là ảo giác.

“Các người đi trước!”

Vừa dứt lời, thì Cổ Đường Viên từ cửa xe nhảy ra ngoài, hai tay ôm chặt vào nhau, thân mình tạo một độ cong để an toàn khi tiếp đất.

Tiếp theo nhanh chóng đứng lên, chạy thật nhanh về phía quân đội đang đóng trại.

Tại đây, chỉ mới chưa đầy một khắc trước là âm thanh cười vui vẻ, đùa giỡn của mọi người, nhưng.... hiện tại đã được bao trùm bởi những tiếng kêu thảm thiết làm người ta thật xót xa.

Lòng ngực Cổ Đường Viên run run, trái tim đập mạnh lên từng hồi, trong mắt lập lòe tia sáng hưng phấn.

Dị năng này, có thể hấp thu được!

Cổ Đường Viên còn nhớ rõ cảm giác vừa rồi, biến dị thực vật cấp nhị giai, cô không chỉ có khả năng hấp thụ nó, hơn nữa một điểm bài xích cũng không có.

Việc này đối với Cổ Đường Viên mà nói thì có lực hấp dẫn rất lớn, cô sao có thể buông tha cho một cơ hội gia tăng thực lực đây, nên biết hiện tại là mặt thể - chỉ có thể mạnh mẽ mới có khả năng sống sót.

Dây mây trong đêm tối giương nạng múa vuốt, giống như một con ác quỷ đang chơi đùa sự sống của con người.

Từ trong lòng bàn tay của Cổ Đường Viên bỗng chui ra một nhánh cây dài, nó cuộn chặt lấy rồi tham lam cắn nuốt năng lượng mộc hệ trong dây mây.

“Chi!” Tựa hồ cảm giác được một loại thống khổ, từ trong không trung phát ra từng trận âm thanh bén nhọn chói tai, nguyên bản lúc trước còn đang lơ lửng thì hiện tại đang dần dần rơi xuống mặt đất.

“Chạy mau!”

Thật vất vả né tránh dây mây thì một lực đạo lớn từ trên không trung rơi xuống làm mặt đất chấn động thật mạnh.

*Giải thích một chút không lát lộn tùng phèo y như mị: tấn công vào đội ngũ là huyết đẳng mà dây mây cấp bậc nhỏ hơn nên nghe theo sự chỉ huy của huyết đẳng. Chắc hiểu rồi nhỉ??

Cảm nhận được sự tồn tại của Cổ Đường Viên, hầu như tất cả dây mây đều không thiết sống chết tấn công về phía cô. Cổ Đường Viên chật vật tránh né chúng, nhưng vẫn không giấu được tia hưng phấn phát ra từ trong nội tâm, tốc độ né tránh cũng không suy giảm.

Nhưng cô cũng sẽ không vì chuyện nâng cao thực lực mà điên cuồng đánh mất lí trí. Một bên vừa trốn tránh sự công kích của dây mây, một bên cô lại dùng tinh thần lực tra xét nhược điểm của huyết đẳng, nếu có thể tìm được tinh hạch để hấp thụ thì càng tốt, chắc chắn lúc đó khoảng cách đến nhị giai của cô không còn bao xa nữa.

Truyện được đăng tại diendanlyquydon.

Ở dưới mặt đất!

Cổ Đường Viên có thể cảm giác được ngay dưới mặt đất, tại địa phương chỉ chút rễ cây có một cỗ năng lượng rất lớn đang dao động mãnh liệt.

Nhưng, nếu là dưới mặt đất thì độ khó tăng lên không ít nha!

“Chi!”

Tựa hồ động tác của Cổ Đường Viên đã triệt để trục gặt huyết đẳng, liền sử dụng đẳng tiên tạo thành một vòng tròn khép kín vây quanh cô trong đó.

Cổ Đường Viên luôn chú ý đến động tác của huyết đẳng nên rất nhanh biết được ý đồ của nó, mượn lực ở chân nhảy lên không trung, tránh thoát một cảnh đẳng tiên muốn bắt lấy cô.

Nhưng còn chưa kịp rơi xuống đất, thì hai cảnh đẳng tiên tiếp theo lại công kích về phía cô, làm thân mình Cổ Đường Viên lại quay về giữa không trung, đồng thời cây đao trên tay chém về phía đẳng tiên, không cho chúng thực hiện được ý đồ vây sát cô.

Nhưng có lẽ Cổ Đường Viên đã quá coi thường sự lợi hại của thực lực cấp nhị giai, mắt thấy đẳng tiên cứ cuộn cuộn quấn thành một vòng tròn lớn đang ngày càng bé lại, trong lòng rung mình một trận, trên đầu như có một chậu nước lạnh dội xuống trôi đi tất cả ý muốn hưng phấn vừa rồi.

Suy nghĩ cái gì mà muốn vọng tưởng cùng nhị giai đối chiến, cho dù cô có thể hấp thụ năng lượng từ biến dị thực vật, nhưng nó cũng chỉ như muốn bỏ biển, vì sao không cẩn thận suy nghĩ trước cơ chứ!

Rõ ràng lúc đầu chỉ muốn sống tốt trong mặt thể cùng với anh hai, có gì lại nổi lòng tham tăng thực lực vớ vẩn này!

Cắn chặt răng, ánh mắt Cổ Đường Viên bốc cháy ngọn lửa kiên định, cần thoát ra khỏi vòng vây ngay lập tức.

Toàn bộ dị năng trong cơ thể bị điều động đứng lên, hăng hái vận chuyển, cuối cùng hội tụ tại bàn tay, từng đoàn năng lượng với vận tốc ánh sáng nhắm ngay vào địa phương tương đối lỏng lẻo nhất mà bắn ra.

Đẳng tiên bị đánh trúng trong nháy mắt tan rã vào trong không khí.

Chính là hiện tại!

Trong cơ thể dị năng gần như trở về vạch xuất phát, Cổ Đường Viên chỉ có thể dựa vào thực lực mà nhảy lên rồi xông ra ngoài.

Tốc độ chợt giảm, mắt thấy đẳng tiên từ tứ phía tấn công về phía cô, Cổ Đường Viên cắn chặt răng quyết định dùng toàn bộ sức lực chạy thoát, chỉ cần không chết là được!

Nhưng trong nháy mắt, một bóng đen đột ngột xông ra, đánh về phía đằng tiền rồi dùng lực giúp cô thoát khỏi vòng vây của huyết đằng.

Cổ Đường Viên cảm giác được một có một bộ lông xù đánh về phía cô, làm thân mình trực tiếp bay ra khỏi vòng chiến đấu, rơi xuống mảnh đất trống bên cạnh.

“Quả nhiên người rất thích chọc vào phiền toái.”

Động tác của Lộ Miển nhanh chóng ném người vào trong xe:“Lái xe!” Còn mình thì lại leo lên nóc xe.

Cổ Đường Viên không biết mình đã đạp chân ga đem xe lái ra ngoài như thế nào, cũng không liếc mắt nhìn dây mây ở phía đằng không ngừng truy đuổi ở phía sau, liều mạng phóng xe như điên, cũng không dám nghĩ đến Lộ Miển đang ở trên nóc xe ra sao, chỉ có thể thông qua cảm ứng năng lượng dao động làm mình bình tĩnh lại.

Truyện được đăng tại diendanlequydon.

Cổ Đường Viên không còn nhớ rõ cái gì giúp mình thoát ra khỏi huyết đằng, chân đạp ga xe đến khi tê dần mới dừng lại.

Cô ngồi không động đậy trên ghế lái một lúc thật lâu, sau đó thân mình* mới dần dần thả lỏng, nhất thời cảm giác mệt mỏi tập kích nên tận não bộ, ngay cả cử động ngón tay cũng phải mất nhiều sức lực.

*thân mình: ?? hiểu ý nghĩa nhưng không biết tìm từ để diễn đạt, mau bà con chỉ giúp.

Bầu trời ban đêm thật yên tĩnh, trên nóc xe truyền đến từng trận hít thở trầm thấp, cô yên tâm mà đồng thời cũng quay về phía sau lưng, nơi có một con tiểu báo tử* đang nằm sấp, mà Tiểu Luật Hằng lại không thấy đâu.

*Chắc không cần nói đâu, chỉ là con báo nhỏ thôi mà. Tiện thể giải thích luôn: mặt thể trong truyện này có một loại dị năng làm con người có thể cường hóa toàn thân thể biến thành con vật nào đó, như nhân thú ă, cũng có thể xem là siêu nhân biến hình....

“Vì sao?”

Cổ Đường Viên quay lại nhìn một bên kính xe đến gần người, một lúc sau mới chậm rãi hỏi.

Vì sao lại quay lại, vì sao muốn cứu ta, rõ ràng đã biết nơi đó rất nguy hiểm rồi mà....

“Ta không có thói quen bỏ lại đồng bạn.”

Cổ Đường Viên ngốc lăng hỏi lại:“ Chúng ta là.... đồng bạn?”

“Trước mắt tôi thiếu là như vậy.”

Ngữ khí Lộ Miển hào phóng thoải mái giống như những chuyện vừa rồi chỉ là một con ác mộng.

Cổ Đường Viên há miệng thở dốc, nhưng cái gì cũng chưa nói ra.

Xe rung lên một trận, Lộ Miển xoay người nhảy xuống xe, trừ bỏ quần áo trên người có điểm rách nát, nhưng tựa hồ tinh thần lực cũng không tệ chút nào.

“Người như thế nào còn chưa có biến lại thành hình người?”

Tiểu báo tử giật giật chiếc đuôi, miệng phun ra tiếng người:“Quần áo của ta hư hết rồi.”

“Kia thật tiếc a~.”

“Ta...” Cô muốn nói, cô có thể đưa quần áo cho Tiểu Luật Hằng, nhưng cô có thể thật sự tin tưởng vào bọn họ sao,“Thật xin lỗi!”

Vì sao lại xin lỗi, phỏng chừng chính cô cũng không nói ra được.

Cổ Đường Viên cảm thấy mình nên làm một chút gì đó, liền như có như không ở trong xe muốn tìm thức ăn, nhưng thật ra là lấy ba bình đựng đầy nước suối từ trong không gian ra.

Nước suối có khả năng khôi phục dị năng cùng thể lực rất hiệu quả, cho dù bị hoại nghi, nhưng chắc chắn sẽ không liên tưởng ra không gian được.

Năng lực của nước suối lại gia tăng rồi, Cổ Đường Viên cảm thụ thể lực trong nháy mắt đã khôi phục, dị năng cũng dần dần phục hồi, có thể đứng lên đi lại như bình thường.

Sau khi Lộ Miển uống xong nước suối, trên mặt chợt lóe lên tia kinh ngạc, nhưng cái gì cũng không nói.

Tiểu Luật Hằng lại rồi rầm nhìn nước trong bát một lúc thật lâu.

Chiếc xe trải qua một đêm vật vã rất tự nhiên mà đòi quyền bảo hành, bởi kính xe không có một khối nào được coi là hoàn chỉnh, cốp xe cũng bị mất một khối, nhưng quan trọng nhất là bọn họ không biết đi hướng nào.

Hơn nữa lúc đó chỉ muốn lái xe thật nhanh thoát khỏi huyết đường mà không để ý phương hướng, hiện tại cũng không biết đây là chỗ nào, thậm chí ngay cả bản đồ cũng không có.

“Không biết phụ cận có đường đi nào hay không?”

Tiểu báo tử phản nản với Lộ Miễn, đuôi vẫy vẫy liên tục.

Trên thực tế, hình dạng này hẳn duy trì không được bao lâu, bởi vì dị năng tiêu hao rất nhiều, nên chỉ có thể duy trì trong nửa tiếng, sau nửa tiếng sẽ khôi phục hình dáng con người, mà quần áo của hắn thì bị hồng nát hết rồi, chỉ có thể mặc áo somi lớn của Lộ Miễn, nhưng khi đó đòi chân mảnh mai của hắn sẽ lộ ra, cho nên hắn càng thích hình dáng của một con báo hơn, mỹ danh là để luyện tập dị năng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Người sống sót

Edit: LoveBabyCute

“Rống!”

Một căn ống sắt xuyên qua đầu tang thi, lúc rút ra còn mang theo một viên tinh hạch nhỏ bằng móng tay cái, tang thi chỉ kịp rống một tiếng liền lăn quay ra đất.

Đem tinh hạch bỏ vào trong túi nhỏ, bên trong đó đã có hơn một nửa là tinh hạch, trừ bỏ tinh hạch hệ mộc bị Cổ Đường Viên hấp thu ra, còn nhiều hệ khác nhưng Lộ Miễn vẫn tỏ vẻ trong đó không có cái hắn cần, điều này đã kích thích trí tò mò của cô về dị năng của Lộ Miễn.

Phải biết rằng trong cái túi này đa số có gần đủ hết hệ như kim mộc thủy hỏa thổ, ngay cả đến hệ lôi, hệ phong hiếm thấy ở tang thi cũng có vài viên.

Cổ Đường Viên nhớ lại lúc Lộ Miễn chiến đấu cùng dây mây, lúc đó tay hắn đi đâu thì dây mây lập tức biến mất đến đó, nhìn thì rất giống với không gian dị năng giả, nhưng kiếp trước Cổ Đường Viên là dị năng không gian, nên cô có cảm giác Lộ Miễn thức tỉnh dị năng khác.

Kiếp trước cô cũng đã nghe qua có nhiều dị năng đặc biệt hiếm, nhưng vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy, vì không có dị năng giả nào dễ dàng nói ra dị năng của mình cho người khác biết, bởi như vậy có thể tạo thêm một con đường lui cho bản thân.

....

“Phía trước có người.”

Tiêu Luật Hằng đã khôi phục lại bộ dáng hình người, đang được Lộ Miễn ôm đi.

Chạy về phía này gồm có bảy người, trong đó bốn nam ba nữ, nhưng vấn đề quan trọng nhất hiện tại là đằng sau bọn họ có rất nhiều tang thi đuổi theo.

“Chạy mau, phía sau có tang thi.” Một nam tử ngoài ba mươi tuổi nhìn thấy ba người liền hô lớn.

Cổ Đường Viên cùng Lộ Miễn liếc mắt nhìn nhau, dẫn đầu xông ra ngoài, kính ngạc trong mắt bảy người vẫn không hết khi thấy hai người nhắm về phía đàn tang thi, ống sắt vung đến đâu thì tang thi gục đến đó.

Tang thi vẫn không ngừng ngã xuống khi có những cành cây xuyên nát qua đầu chúng, mỗi lần công kích là một mảnh tang thi về với đất mẹ.

Nam tử lúc này lên tiếng gọi cùng với đồng bạn đã bất tri bất giác ngừng chạy, đứng yên tại chỗ mà tròn tròn mắt lên, há hốc mồm nhìn Cổ Đường Viên thoải mái giải quyết hết tang thi đuổi theo bọn họ.

“Thật lợi hại!”

Thấy con tang thi cuối cùng cũng đã ngã xuống đất, vừa lúc cô lại nghe được câu nói ấy, trong mắt xẹt qua tia sáng.

Nếu muốn có dị năng cường đại cùng thực lực mạnh mẽ thì phải lấy kinh nghiệm trong thực chiến, vì chỉ có như vậy mới thuần phục sử dụng được, có khi ngay trong chiến đấu cũng có thể lĩnh ngộ được chiêu thức mới, trừ bỏ cùng cấp hay thuộc tính dị năng tương khắc nhau ra, thì có ai là người bình thường đâu cơ chứ!

Vẫn là nam tử kia phản ứng lại sớm nhất, nhìn nhìn khuôn mặt than của Cổ Đường Viên, cùng đưa bé trên tay Lộ Miễn.

Cuối cùng đối với Lộ Miễn nói:“ Đa tạ bằng hữu tương trợ*, ta gọi là Lí Hiển, là tiểu đội trưởng.”

*Tỉnh đánh: Cảm ơn các người đã cứu mạng, nhưng không biết sao hiện tại Love lại thích cái cảm giác xa xưa nên chơi vậy cho nó chuỗi chút, ai không thích thì có thể tự động não suy nghĩ câu hay hơn, tuyệt vời hơn, mang tính chất vĩ đại hơn.

“Tiểu đội?”

“Mỗi lần ra ngoài thu thập vật tư đều tạo thành một tiểu đội, bởi có rất ít người muốn đánh lè*.”

*Hành động một mình.

Lí Hiển kiên nhẫn giải thích.

“Hai người muốn đi đâu? Căn cứ của chúng ta ở ngay phía trước, muốn hay không...”

Cũng không phải Lí Hiển muốn kéo nhân tài về phía căn cứ, tuy rằng hắn rất muốn, nhưng nhìn ba người này bộ dáng rất chật vật, một bộ dạng của phong trần mệt mỏi, nếu không phải vì tang thi, vậy khẳng định do đi đường xa mà gây nên, bởi phía trước họ cũng gặp không ít người.

Hơn nữa nhìn sao cũng thấy họ thực lực rất mạnh, mặc kệ đến đâu cũng đều được hoan nghênh.

... ..

Ba người Cổ Đường Viên đi theo Lí Hiển đến căn cứ, quả thực không xa, nhưng chỗ này lại rất heo lánh.

“Nơi này lúc trước là địa điểm du lịch, những người may mắn sống sót ngoại trừ có nhân viên công tác, thì phần lớn là khách du lịch, mọi người đây đều không nghĩ tới với số lượng người như vậy mà lại có khả năng vượt qua mật thế, cũng không biết có thể trở về gặp người thân gia đình nữa không.”

Mấy người đi theo Lí Hiển nghe thấy vậy, nét mặt đều hiện lên tia u buồn.

Nơi này cự nhiên là một khu du lịch mang cảnh sắc tự nhiên, bên trong biến dị thực vật chắc chắn không ít, như vậy nơi này cũng không thể xem là một nơi an toàn được.

“Các người có biết biến dị thực vật không?”

“Cái gì?” Về mặt Lí Hiển lộ lên tia kinh ngạc:“ Thực vật cũng biến dị.”

Cô gật đầu nói:“Lúc trước có gặp phải, tốt nhất vẫn lên cẩn thận thì hơn.”

Thấy Cổ Đường Viên nói như vậy, mấy người Lí Hiển liền nhìn thực vật xung quanh về mặt nghi thần nghi quỷ, chỉ sợ đột nhiên xông ra cái biến dị thực vật, bởi hiện tại tang thi đối với bọn họ đã là quá sức chịu đựng rồi, nếu....

Cũng may phòng ốc của người sống sót đều ở bên ngoài, cũng không thực sự vào sâu trong kia.

Quả thật trong cảnh khu người sống sót không nhiều, nhưng cũng có tới gần hai trăm người, lại bởi vì nơi này cách thành thị khá xa, nên đồ ăn ở đây được coi là một vấn đề lớn, nhìn nhiều người sắc mặt không tốt đều biết ngay do nhịn đói lâu ngày mà ra.

Lúc này trong cảnh khu trừ bỏ người già cùng trẻ em ra, ngay cả nữ nhân cũng phải đi ra ngoài thu thập vật tư.

Phòng ốc ở đây cũng không nhiều cho lắm, nhưng tất cả đều tự tay dựng lên, cả một dãy phòng đều được chia cách sạch sẽ, nhưng năm người Lí Hiển cùng người nhà họ đều chen chúc ở chung một gian phòng, nếu mùa hè oi bức thì chắc chắn sẽ không chịu đựng được.

“Ba ba!”

“Mẹ!”

Nhìn thấy bọn họ trở về, thì lập tức có ba đứa nhỏ chạy tới, tuổi chắc cũng cùng với Tiêu Luật Hằng. Thời điểm mật thế bùng nổ, thì phần lớn đứa nhỏ đều đi khai giảng, có rất ít đứa còn ở bên ngoài đi du lịch.

Trừ bỏ ba đứa nhỏ còn có một vị lão nhân, thấy bọn họ đều huy động toàn bộ người đi nhưng thu hoạch được rất ít, nếu không gặp được ba người Cổ Đường Viên thì chắc sẽ tổn thất vài người nữa đi.

Lí Hiển ôm nữ nhi cười khổ:“Ngay cả ghế ngồi cũng không có, mong mọi người thông cảm một chút.”

Kỳ thật Lí Hiển đã rất may mắn rồi, vợ Vương Hoa cùng con gái Oánh Oánh tất cả đều bình an sống sót.

Vừa trở về liền thấy Vương Hoa cùng hai thiếu nữ nữa đang bận việc nấu cơm, nhưng lương thực không nhiều lắm, bởi tất cả đều là lương thực tồn kho của cảnh khu, lại bị phân phát chia đều cho nhiều người, nên mỗi gia đình nhận được rất ít, chỉ có thể nấu cháo loãng mà ăn, nhưng đối với họ đó cũng thực xa xỉ rồi.

Thấy bộ dáng mọi người ai cũng luyến tiếc ăn, nên Cổ Đường Viên cũng đơn giản ăn một miếng, ngay cả Lộ Miễn khẩu vị rất tốt cũng chỉ uống một bát cháo, Tiêu Luật Hằng thì cơ hồ không đụng vào.

Lí Hiển cũng nhìn ra được ý tứ của mấy người Cổ Đường Viên, tự nhiên cảm kích, ai cũng không mong muốn thứ mình đang rất quý trọng mà bị người khác dè bủ, xem thường cơ chứ.

“Không biết Lộ huynh đệ tính toán muốn đi đâu, cho dù các ngươi không nói, thì nơi này của chúng ta cũng không thể ở lâu được, bởi hiện tại xung quanh đã hết đồ ăn, nhưng người gia không tiện đi lại, với lại cũng không biết tình hình bên ngoài như thế nào.”

“Chúng ta muốn đi B thị, nhưng không biết đường đi, lão ca muốn đi không?”

“B thị.” Lí Hiển cân nhắc một chút: “Nơi đó có chút xa, mà chúng ta cũng không hy vọng có thể về nhà, trước hết tìm một chỗ an toàn sống tiếp, bởi đi đâu cũng như nhau thôi.”

Cổ Đường Viên thấy lục sắc khắp nơi trong cảnh khu, có chút ý niệm, nơi này khẳng định có biến dị thực vật, không biết có thể trực tiếp hấp thu năng lượng hay không.

Lại nói mấy ngày trước gặp huyết đằng, thấy năng lượng dao động rất mãnh liệt liền tưởng đã tới nhị giai, nhưng hiện tại nhớ lại biến dị thực vật không có khả năng xuất hiện nhị giai sớm như vậy.

Vậy chắc chắn nó đang trong giai đoạn tiến giai, vậy mà tấn công nó lại không thành công.

Lúc đó quả nhiên chỉ thấy lợi ích ngay trước mắt, nếu đợi cho nó tiến giai thất bại mà lấy tích hạch thì không phải tốt sao.

“Ngươi lại muốn làm gì?”

Ngay lúc Lộ Miễn đang nói chuyện với mấy người Lí Hiển, Tiêu Luật Hằng liền nhìn theo tầm nhìn của Cổ Đường Viên, nhẩn nhẩn lông mày hỏi.

“Ta nghĩ muốn đi vào.”

Cổ Đường Viên cũng không có ý muốn giấu diếm, ôm bé vào lòng nói: “Ta cảm thấy nơi đó có thứ tốt.”

“Nhưng ngươi đã quên chuyện lần trước rồi sao?!”

“Đó là ngoài ý muốn.” Thật sự là ngoài ý muốn, cơ hội gặp được biến dị thực vật đang trong giai đoạn tiến giai rất ít, rất không khéo bọn họ liền chạm mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Xe báo tử*

Edit: LoveBabyCute

*Nghe cái tên thôi đã thấy kì rồi đúng không, đảm bảo chưa có truyện mạt thế nào có chương như thế này, ý nghĩa của nó là.... vô truyện là biết thôi $\geq \cup \leq$

Tiêu Luật Hằng suy nghĩ một chút, liền quay đầu ghé vào tai Lộ Miễn thì thầm vài câu.

Lộ Miễn gật đầu, nói với Lí Hiển vài câu kết thúc câu chuyện rồi đứng lên đi về phía Cổ Đường Viên: “Đi thôi.”

Cô cũng không cự tuyệt hai người đi cùng, nên tùy tiện lấy lí do muốn đi dạo để vào sâu trong cảnh khu.

... ..

Sau khi mạt thế bùng nổ, không chỉ có biến dị động vật thể trọng tăng lên gấp mấy lần, mà ngay cả thực vật cũng sinh trưởng tốt hơn rất nhiều, cỏ dại mọc lên chi chít, cây cối lấy tốc độ nhanh chưa từng thấy biến lớn, toàn bộ cảnh khu đã không còn bộ dáng trước kia của nó nữa.

Lấy tay đẩy lui những thực vật che chắn trên đường, Lộ Miễn hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Cổ Đường Viên lắc đầu, cô cũng thấy rất kì quái, đã đi được một đoạn khá xa rồi, mà cự nhiên vẫn không phát hiện một gốc cây biến dị thực vật nào hết, tuy rằng này giờ đều đi đường lớn, nhưng cũng phải có chứ a~

Sau lưng sự khác thường này chắc chắn có thứ gì đó đang không chế kiểm soát, Cổ Đường Viên bỗng có ý muốn quay đầu lại, nhưng sự xuất hiện của một gốc cây vô cùng to lớn làm cô dừng lại ý muốn vừa rồi.

“Này còn là cây sao, không có nhiều chất dinh dưỡng mà vẫn có thể cao lớn như vậy.” Lộ Miễn còn đưa tay ra vỗ vỗ mấy cái: “Đáng tiếc đã chết rồi.”

Cây này thật sự đã chết, lá cây đều là màu vàng khô, ngọn cây trụi lủi, nhưng cây này rất to cao, đường kính ít nhất là hai thước.

Cổ Đường Viên sờ vào thân cây, trong thời mạt thế mà còn có thể sinh trưởng như vậy thì thật sự rất lợi hại, không biết vì lí do gì mà hao hết sức sống đến cuối cùng thì bị khô chết.

Năng lượng trong thân cây rất nhiều, dù chết rồi vẫn chưa có tan hết, lại nhìn cành khô đang ở trong tay mình chuyển động không ngừng, suy nghĩ một chút, tự động có một ý nghĩ xông vào đầu cô.

... ..

“Ngươi muốn chặt cây này.”

Tựa hồ muốn xác nhận đối phương không phải đang nói đùa, Lộ Miễn hỏi lại một lần nữa cho chắc chắn, nhìn thấy cái gật đầu xác nhận của Cổ Đường Viên, liền quay đầu xem thân cây khô trước mặt: “Vậy chặt đi, từ trước đến giờ ta còn chưa từng chặt cây nào to đến như vậy đâu.” (Sao có cảm giác giống thế nó vậy trời think:)

Ba người đương nhiên sẽ không ngu ngốc cầm dao chặt cho hao tốn thời gian, chỉ cần Lộ Miễn dùng chút dị năng đặc thù của hắn thì cây trong nháy mắt đã bị ngã xuống.

Cô tự nhiên phát hiện mình có thể di chuyển năng lượng trong nhánh cây, vậy thân cây hẳn là cũng có thể đi, nếu có thể đem nó làm thành một công cụ để di chuyển, cũng giống như xe, nhưng nó không di chuyển bằng xăng mà chính bằng dị năng của cô.

Nghĩ đến sau khi công cụ được hoàn thành, Cổ Đường Viên khó tránh khỏi có chút kích động.

Sau khi thân cây được chặt xuống, ngay lập tức cô liền bắt tay vào “thí nghiệm”, có lẽ bởi vì trong thân cây năng lượng tương đối nhiều, nên rất nhẹ nhàng điều khiển nó trôi nổi trên không trung, nhưng phải được cô khống chế mới làm được. Với lại nếu cô đứng ở trên thân cây, thì nhiều lắm là chuyển động được thôi, chứ bay bay thì không được.

“Thoạt nhìn rất được nha!”

Trong lòng đã có ý muốn, Cổ Đường Viên liền tiếp tục sai khiến Lộ Miễn làm việc.

Trước tiên đem phần trong của thân cây khoét sạch sẽ, những vấn đề lại một số chỗ quan trọng, ví dụ như giường, chia làm ba cái, làm chỗ nghỉ ngơi cho ba người.

Còn có bàn với ghế, nếu không ra ngoài thì có thể làm chỗ ăn cơm, nhưng bởi vì không gian hữu hạn, nên cũng không làm lớn.

Xe làm bằng thân cây nếu chuyển động có thể ngăn cản sự tấn công của tang thi, Cổ Đường Viên tính toán thật kĩ lưỡng, cho nên tất cả chi tiết bên trong dù nhỏ nhất cũng được cô tự mình sắp xếp. Ở phía sau có một chỗ nhỏ có thể làm nơi nấu cơm, còn cất ra một gian để tắm rửa.

Lúc xe chạy cô cũng không thể kéo trượt trên mặt đất được, bởi nếu gặp chướng ngại vật thì vô cùng phiền toái, cho nên cô tính làm bốn cái chân như hình thú của Tiêu Luật Hằng để chạy cho an toàn.

Sau khi biết cô muốn làm cái gì, Lộ Miễn cùng Tiêu Luật Hằng tỏ vẻ sốc~ing ㄟ_ㄟ, nhưng nếu thứ này được làm ra thì trăm lợi không hại, cho nên liền dốc hết sức đào khoét theo sự chỉ bảo của Cổ Đường Viên.

... ..

“Thật xấu!”

Tiêu Luật Hằng quẹt quẹt cái mũi, phát biểu ý kiến của mình.

Cổ Đường Viên cũng cảm thấy thứ này xấu thật ㄟ(_ _) ㄟ

“Tứ chi đều có đủ cả, vì sao không làm luôn cái đầu đi cho thành một pho tượng con báo, như vậy có lẽ sẽ đẹp hơn rất nhiều.”

Biện pháp này rất nhanh được mọi người đồng ý, bất quá việc này do Lộ Miễn đảm nhiệm, Cổ Đường Viên sẽ không tranh giành việc điêu khắc, bởi cô thật sự không biết nếu mình mà điêu khắc thì nó ra hình dạng gì nữa.

Cũng may Lộ Miễn cũng có tay nghề, khắc ra đầu báo tử rất giống thật, còn được Tiêu Luật Hằng tán thưởng một phen.

Có đầu và tứ chi (đuôi đầu râu?) Cổ Đường Viên liền cho nó đi vào hoạt động thử nghiệm, nếu được thì có thể điều khiển tấn công địch.

“Đi lên, xem nó hoạt động ra sao thôi.”

Cửa ra vào giống xe tăng là ở phần lưng con báo, có thể bảo đảm được tính nghiêm mật.

Cổ Đường Viên dẫn đầu nhảy vào, chỉ cần tay cô đặt vào chỗ nào là có thể tùy tiện điều khiển.

Một con báo với tứ chi chuyển động “Bá!” liền nhảy dựng lên, tuy rằng bề ngoài nhìn ngốc vô cùng, nhưng động tác càng ngày càng linh hoạt, cô sử dụng vài lần liền quen quen, ngay cả xúc này cũng ít hơn rất nhiều.

“Thực khốc!”

Tiêu Luật Hằng ghé mắt vào đầu con báo, ngay tại nơi mở miệng của nó có một vị trí nhỏ, để cho Lộ Miễn cùng bé Tiêu có thể quan sát tình hình bên ngoài, còn về phần Cổ Đường Viên, hiện tại tinh thần lực của cô có thể dò xét trong phạm vi mười thước nên không cần.

Những chỗ nào không thích hợp thì Cổ Đường Viên ngay lập tức chỉnh sửa, xe con báo cơ bản đã hoàn thành.

“Thật tốt!”

“Ân!”

Lộ Miễn cùng Tiêu Luật Hằng vừa đi vừa nói nhận xét về gian phòng trong xe, còn Cổ Đường Viên thì đi dạo lòng vòng bên ngoài, đem tất cả các cảnh cây lúc trước chặt ra thu thập lại một chỗ, nếu không chỗ này không đến mấy ngày liền kẹt đường.

“Chúng ta còn phải mang theo rất nhiều người.”

Nếu gia đình của Lí Hiến muốn đi theo, xe con báo chắc chắn không chịu đựng được nhiều người như vậy, mà cô cũng không tính toán cho họ vô trong xe, nên muốn làm một chiếc xe ngựa cho bọn họ.

Làm xe ngựa cũng phải chứa đựng năng lượng bên trong, để có gì cô còn điều khiển cho xe chuyển động.

Bất quá hình như bó củi không đủ dùng.

“Lúc này khoét thân cây không phải có rất nhiều bó củi sao, lấy ra hết đi.”

“Ta chỉ có thể làm cho nó biến mất, không “nhỏ” ra được.”

Cổ Đường Viên sững sốt, không nghĩ Lộ Miễn lại nói như vậy. Sau đó, cô cũng không cho Lộ Miễn dùng dị năng nữa, mà dùng thủ công, dù sao khí lực của dị năng giả của lớn hơn làm người bình thường rất nhiều.

Nơi này không có dụng cụ, huống hồ là làm cho gia đình Lí Hiến, nên phải để cho bọn họ xuất lực mới được, bằng không dựa vào sức lực của ba người bọn họ thì đến khi nào mới hoàn thành được.

Lúc đi ra đã là buổi trưa, làm xe báo tử đã tiêu phí rất nhiều thời gian, cô tính về nhà trước, mai mới nói.

Nhưng khi bọn họ chờ lại thì ngay lập tức nghe thấy tiếng khóc của tiểu hài tử.

Cổ Đường Viên cùng Lộ Miễn liếc nhìn nhau một cái, rồi lặng lẽ đến gần.

Những người đi ra ngoài thu thập vật tư tựa hồ đều đã trở lại căn cứ, trong một viện nhỏ bị rất nhiều người vây quanh, mà ở giữa sân lại có hai người đang giành co, trong đó một người là Lí Hiến, nhưng sắc mặt lại rất khó coi, mà đối diện, cầm đầu là một người nam nhân đang nắm chặt tay Oánh- con gái Lí Hiến.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Uy hiếp

“La Phong, ngươi không cần quá phận!”

Trong tay La Phong cầm một ít tóc của Oánh Oánh thương thức, mang theo mùi phẫn ý tứ uy hiếp: “Lí Hiển, nếu có đồ ăn thì giao ra đây, ở đây đang có rất nhiều người mấy ngày nay đều chưa ăn gì.”

“La Phong ngươi đừng có mà giả trang làm người tốt, ai mà chẳng biết suy nghĩ trong bụng của ngươi, ta nói lại một lần nữa, đồ ăn này không phải của ta!”

“Không phải của ngươi, ai tin a~!”

“Lúc đó chúng ta mang người về, cũng có nhiều người nhìn thấy.”

Lí Hiển nhìn xung quanh, nhưng ánh mắt hắn quét đến đâu thì tất cả mọi người liền cúi đầu xuống, trốn tránh ánh mắt của hắn, trong lòng nhất thời lạnh xuống, trên mặt mang theo tia cười khổ chua xót: “Các ngươi, tốt!”

“Ba ba!”

Oánh Oánh vừa khóc vừa kéo tóc, làm cho Lí Hiển đau lòng một trận, vội vàng nói: “Những thứ kia không thể đưa cho ngươi, nhưng nhà ta vẫn còn có ít lương thực, tất cả đều đưa hết cho ngươi, mau thả con gái ta ra!”

La Phong cười nhạo một tiếng: “Chút lương thực đó còn chưa đủ cho chúng ta nhét kẽ răng, ngươi nói mang người về nhà mình mà, vậy đâu rồi, sao ngay cả cái bóng cũng không thấy! Lại còn nói đi dạo trong cảnh khu, sao từ nãy đến giờ vẫn chưa về!”

“La Phong, ngươi cũng có con nhỏ, sao không làm việc thiện tích đức cho con cháu!” Vợ của Lí Hiển- Vương Hoa nhìn thấy con gái khóc sụt sùi, tim như có con dao cứa qua, đau lòng vô cùng, nước mắt đã sớm trào ra.

Nghe thấy vậy, La Phong quay đầu hoảng hốt tìm con, cắn chặt răng, lớn tiếng nói: “Ít dong dài đi, mau đưa tất cả lương thực trong nhà ngươi giao ra đây!”

“Phanh!” Ở dưới con mắt kinh ngạc của mọi người, La Phong đột ngột bay lên trời, sau đó hung hăng rơi xuống đất.

La Phong cũng là một dị năng giả, nên sức lực so với người thường tốt hơn rất nhiều, chỉ ho “khụ khụ” một cái liền chống tay đứng lên, lại bị một người đập vô ngực, sức lớn đến nỗi gã chỉ giãy dụa vài cái nhưng vẫn không tài nào đứng lên được.

“Ta nghe không rõ, ngươi nhắc lại một lần nữa đi, lúc này ngươi muốn lấy cái gì?”

Lộ Miễn nói một cách thoải mái, cúi đầu nhìn La Phong dưới chân, trong mắt nồng đậm sát khí, làm gã cảm miệng không dám lên tiếng.

Cổ Đường Viên ôm Tiêu Luật Hằng đi ra từ đám người, thuận tiện cầm tay Oánh Oánh, đem bé giao cho Lí Hiển.

“La ca!” Một tiếng hét đột ngột vang lên, những người đứng sau La Phong nhìn thấy tình hình như vậy liền xông về phía Lộ Miễn.

Trong số đó còn có một dị năng hệ thổ, nhưng còn chưa chạy được mấy bước, dưới chân liền căng lên, tiếp theo liền ngã sấp úp mặt xuống đất, đồng thời một dây mây nhỏ trở về trên người của Cổ Đường Viên.

“Ba ba!” Con của La Phong cũng chỉ mới hai ba tuổi, căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng lúc này lại đang cố chấp túm lấy ống quần của Lộ Miễn, muốn đem hắn giao cho ba ba của mình.

Tiểu hài tử bởi vì không có đủ chất dinh dưỡng, gầy yếu đến nỗi tưởng như chỉ cần một trận gió cũng làm cho nó lăn quay.

La Phong vỗ vỗ đầu đứa nhỏ, thanh âm nhu hòa nên không ít: “Ngoan, ba ba không sao, đừng sợ.”

Lộ Miễn quay lại, đi đến trước mặt Cổ Đường Viên, ôm lấy Tiêu Luật Hằng rồi nói: “Bảo bối, không phải nói dối bụng sao, đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Tiêu Luật Hằng chôn đầu vào cần cổ của Lộ Miễn, khoe miệng nhin không được co rút mấy cái.

Đối với mâu thuẫn của mấy người này, Cổ Đường Viên tỏ vẻ không thèm quan tâm, mặt thế đến, những người đáng thương sống khổ có rất nhiều, nhưng ai có thể chăm lo cho hết tất cả bọn họ được, mà cô cũng không phải là chúa cứu thế, nên không nhất thiết xen vào làm gì cho rách việc.

“Hôm nay ta đã đem chuyện muốn đi đến nơi khác nói cho mọi người.” Com nước xong, Lí Hiển nói: “Đa số đều đồng ý, nhưng không có xe, nếu đi bộ thì người già chắc chắn không đi được bao xa.”

Đối với chuyện di chuyển tìm nơi sống tốt hơn, trong lòng Lí Hiển cũng rất lo lắng, nhưng đây thật sự là một lựa chọn tốt, nếu bỏ lỡ thì chờ đợi bọn họ chính là chết đói.

.....

La Phong đại khái cũng biết chính mình không phải là đối thủ của Lộ Miễn, nên không có đi tìm người phục thù, nhưng nơi này lương thực ngày càng

khan hiếm, biết là không đúng nhưng cũng không thể làm gì khác được.

Cổ Đường Viên làm bộ muốn đưa đường cho Tiêu Luật Hằng ăn, nhưng bé lại biiu môi ghét bỏ không cần, cô liền chia đều cho ba đứa nhỏ kia.

Đường có thể bổ sung năng lượng cho cơ thể, Lộ Miễn lúc trước cảm đi rất nhiều.

Trong viện mấy đứa nhỏ thấy viên đường liền chảy nước miếng, nhưng cũng không dám đi xin lấy.

Cổ Đường Viên đem khối đường lớn bé ra từng miếng nhỏ, chưa cho Tiêu Luật Hằng cùng Oánh Oánh, để hai bé mang đi chia cho từng đứa nhỏ, ngay cả con của La Phong cũng có phần.

La Phong thấy như vậy, nhưng cũng không nói gì.

“Vấn đề về xe ta có thể giải quyết, nhưng cần các người trợ giúp một tay.”

Đám người Lí Hiển nghe thấy như vậy liền vui mừng một phen, luôn miệng đáp ứng.

“Phiền Lí đại ca thống kê ra có bao nhiêu người đi, nhưng ta nói trước, chúng ta chỉ mang các người đến căn cứ chứ không phụ trách bảo hộ các người, sống hay chết là dựa vào chính sức mình.”

“Chuyện đó là đương nhiên rồi.”

.....

Buổi tối trời oi bức vô cùng, bình thường mọi người ở đây đều ngủ rất muộn.

Cổ Đường Viên nhìn về phía giường của Lộ Miễn, dị năng trên người đối phương ngày càng nồng đậm.

Ngày kế tiếp, Cổ Đường Viên cùng Lộ Miễn tiến vào cảnh khu, tiếp tục tìm kiếm biến dị thực vật.

Ngày hôm qua sau khi Lí Hiển nói rõ tình huống, đa số mọi người đều lựa chọn rời đi, còn một phần nhỏ thấy tình hình như vậy liền không có can đảm ở lại, kết quả toàn bộ người trong căn cứ đều đi.

Muốn làm xe đủ cho hai trăm người thật sự là một vấn đề nan giải, nhưng cô không muốn lưu lại lâu ở đây, trong ngày hôm nay, làm ra cái gì thì xài cái đó, ưu tiên cho người già cùng trẻ nhỏ, còn lại cứ phân chia thay nhau đi bộ là được.

Lấy năng lực hiện tại của Cổ Đường Viên cũng chỉ có thể dò xét ở bên ngoài cảnh khu, còn sâu bên trong thì không được, bởi vì cô không chắc nếu mình xâm nhập thì sẽ gặp nguy hiểm gì đến tánh mạng hay không.

Cũng may ở đây cây cối cũng rất nhiều, trải qua mặt thể lại to lớn vô cùng, hai người chỉ phụ trách chặt cây, còn làm thì giao cho đám người Lí Hiển.

Chỉ có người già cùng trẻ nhỏ là không tham gia, còn lại dù nam hay nữ đều làm đến tất bật. Ngay cả La Phong cũng ra sức làm xe ngựa.

Sức lực của dị năng giả rất lớn, nên đều tự phân công công việc cho chính mình, làm cho hiệu suất gia tăng lên không ít.

Xe ngựa bình thường chỉ có hai bánh xe, nhưng bọn họ muốn cho thêm an toàn lên làm bốn cái.

Nhưng đến buổi chiều, trời lại đổ mưa, mưa càng ngày càng lớn, mà xe ngựa của bọn họ lại không có gì che chắn, nên rất nhanh liền ẩm ướt không ngồi được.

Cổ Đường Viên liền triệu tập dị năng hệ thủy, mỗi người một góc xe ngựa phụ trách đẩy nước ra ngoài.

Chuyện này đối với bọn họ có chút khó khăn, nhưng sau khi sử dụng nhiều lần liền tự rút ra bí quyết, làm cho bọn họ điều khiển dị năng càng ngày càng thành thạo, nhưng chỉ giải quyết được một lúc bởi dị năng tiêu hao rất nhiều.

Cuối cùng không biết ai lại đem ra một cái bạt lớn che bên ngoài xe ngựa, phiền toái kia liền tự nhiên được giải quyết.

Đột ngột mưa lớn, làm tất cả công việc đều phải dừng lại, hơn nữa nhìn mưa to như vậy chắc cũng không hết sớm được.

Mà tệ hại hơn nữa chính là, thời tiết này đang là mùa hè oi bức, dùng một phát có một trận mưa kéo dài, làm rất nhiều người thân thể yếu đuối đều ngã bệnh, trong đó có cả Oánh Oánh.

“Như vậy không được, nếu không có thuốc Oánh Oánh sẽ không kiên trì được bao lâu.”

Lí Hiển gấp đến độ quay như chong chóng: “Không được ta muốn ra ngoài kiếm thuốc.”

“Nơi này là rừng hoang vắng, kiếm đâu ra thuốc.”

Cổ Đường Viên thấy nơi này đang bao trùm lấy không khí bi thương, liền nói. Trong không gian của cô có thuốc, nhưng phải kiếm nơi không có người mới lấy ra được.

“Thôi được rồi, ta sẽ đi kiếm cho.”

Cổ Đường Viên quay vào nhà lấy áo mưa, xe báo tử đang đợi bên ngoài, cô chỉ cần ở bên trong ngốc một hồi liền trở về là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bại lộ

Edit: LoveBabyCute

“Ta cũng đi.”

Thấy Lộ Miễn nói muốn đi cùng, Cổ Đường Viên ngay liền cự tuyệt, nói giỡn sao, nếu có hấn đi cùng, cô sẽ không dễ dàng lấy thuốc trong không gian ra được, như thế sẽ rất phiền toái.

Nhưng Lộ Miễn căn bản không nghe cô, dẫn đầu đi ra ngoài trước, mà đích đến chính là vị trí của xe con báo.

Cổ Đường Viên ngay lập tức chạy tới, còn nhảy lên xe con báo trước Lộ Miễn, sau đó liền điều khiển cho nó chạy nhanh chóng rời khỏi, nhưng lại không nghĩ đến động tác của Lộ Miễn còn nhanh hơn, trong lúc xe con báo vừa mới khởi động đã kịp nhảy lên bám chặt vào đầu xe.

Cổ Đường Viên không ngăn cản được ý định muốn đi của Lộ Miễn, lại càng không có khả năng đi kiếm thuốc ở nơi hoang vu hẻo lánh này, bởi vì cô căn bản không biết đường đi, nếu biết cũng chưa chắc tìm được.

Tốc độ của xe con báo rất nhanh, chạy được một đoạn liền dừng lại, nhưng Lộ Miễn vẫn ngồi ở trên đầu xe, tựa hồ không có ý muốn vào trong, bằng không chỉ bằng mấy khối gỗ này căn bản không ngăn cản nổi hấn, phải biết rằng con báo này cũng là một tay do hấn làm ra.

Cổ Đường Viên mở cửa cho Lộ Miễn vô, lại thấy hấn tự nhiên bước vào nhưng vẫn không nên tiếng.

“Không cần nhìn ta chăm chú như vậy, ta cũng không có làm gì nguoi, không gian, đúng không?”

Cổ Đường Viên rùng mình, hấn làm sao mà biết được, rõ ràng cô đã rất cẩn thận mà!

Tựa hồ nhìn ra nghi vấn của cô, Lộ Miễn tiếp tục nói: “Nguoi che giấu rất tốt, nhưng, cây đao mà nguoi đã sử dụng ở đâu ra, còn có những viên tinh hạch biến mất không tung tích nữa?”

Đao, là lần trước chiến đấu với huyết đằng? Còn tinh hạch, quả nhiên đều là những thứ cần phải suy nghĩ, xem ra cô đã xem nhẹ khả năng cảm nhận năng lượng dao động của dị năng giả.

Căn bản Cổ Đường Viên không có biện pháp giải thích nào, Lộ Miễn không phải người thường (ừ ảnh khác thường), lúc trước cô đã biết, mặt thế mới bắt đầu mà đã mang hơi thở sát phạt quá quyết sắc bén, khác một trời một vực với hơi thở nghiêm nghị chính khí của quân nhân, liền ngay cả nhìn mặt đoán suy nghĩ cũng không thể.

... ..

Hiện tại cô không thể xác định nếu mình quyết đấu cùng hấn thì có thể có vài phần thắng hay không, nhưng cô chắc chắn không giao toàn bộ vật tư trong không gian ra.

“Nguoi đánh không lại ta.” Trong giọng nói của Lộ Miễn tràn đầy kiên định, “Không cần khẩn trương, ta không hại nguoi.”

Cổ Đường Viên nắm chặt tay phải, cho dù hấn muốn cướp cũng cô cũng ngăn cho bằng được.

“Bất quá ta hiểu kì, nguoi không phải là một hệ dị năng giả sao, thế nào còn lòi ra cái không gian.”

“Song hệ.”

Dị năng giả có nhiều hệ rất ít, nhưng nếu có thì có thể là một đòn sát thủ bảo vệ tính mạng, nếu là nguoi bình thường chắc chắn sẽ không bao giờ nói ra, và lại nhiều hệ so với một hệ thì lợi hại hơn, nhưng tốc độ tiến giai sẽ giảm một bậc.

“Àm!”

Đột nhiên một tiếng nổ xẹt qua bầu trời, mà trời mưa càng thêm mãnh liệt, thậm chí đứng ở dưới màn mưa tầm mắt cũng không thể thấy rõ.

... ..

Áo mưa trên người đã bị gió quét cho lộn xộn, giúp cho hạt mưa thuận thể chui vào, đánh vào mặt ngoài thân thể tạo ra một tầng trong suốt óng ánh.

“Đã trở lại, đã trở lại.”

Nhìn thấy hai người Cổ Đường Viên trở về, đám người Lí Hiển phá lệ cao hứng không thôi.

Đem bao thuốc trong tay đưa ra, cô liền cởi chiếc áo mưa ra.

Thấy Tiêu Luật Hằng đang ngồi trên giường, Cổ Đường Viên đi qua, trong một bao khác lấy ra một bộ quần áo, nếu Lộ Miễn là biết, cô cũng tự nhiên có thể hào phóng về phương diện này, nhưng ở trên trong không gian có bao nhiêu vật tư chắc không ai có thể đoán ra được.

Trước mặt thể Cổ Đường Viên cũng không nghĩ thu quần áo trẻ em vào trong không gian, nhưng may mà lúc ở trong siêu thị, cô có càn quét qua một đống, không nghĩ tới hiện tại lại có chỗ dùng.

Trong phòng chỉ có hai chiếc giường, sau khi tiểu hài tử uống thuốc xong liền đi ngủ, Cổ Đường Viên mang theo Tiêu Luật Hằng cùng với lão nhân và Vương Hoa chen chúc ngồi trên giường, ngay cả nằm cũng không có khả năng.

Cuối cùng cô phải kéo Tiêu Luật Hằng ra xe con báo, Lộ Miễn tự nhiên cũng đi theo hai người.

“Các người ở đâu tìm ra được mấy cái này?”

Tiêu Luật Hằng đi vào liền kinh ngạc phát hiện, trong xe con báo ván giường đã được trải một lớp chăn, ngay cả gối đầu cũng có.

Không chỉ có như thế, trên bàn còn có cốc uống nước, đèn pin, quần áo, hòm thuốc, bát đũa, cự nhiên ngay cả dụng cụ làm bếp với đồ ăn linh tinh cũng có một bao.

“Phụ cận thật sự có mấy thứ này sao!”

“Ai nói ở phụ cận tìm được.”

Tiêu Luật Hằng hồ nghi liếc mắt nhìn về phía Lộ Miễn, xong cũng xoay người leo lên giường.

Cổ Đường Viên ở bên trong một tầng, không gian cũng chỉ đủ nằm xuống.

Lấy ra tinh hạch hấp thu, cô có thể cảm thấy năng lượng bên trong cơ thể đang sắp đến điểm cực hạn, nhưng hình như thông thả hấp thu cũng không mang lại chút hiệu quả nào thì phải.

Có lẽ phải thuận theo tự nhiên mới được.

Mưa to mãnh liệt đến ban đêm liền ngừng, buổi sáng cũng như mọi ngày, nhưng lại không biết đến thế giới này đã bắt đầu thay đổi.

Mưa quá lớn làm mặt đất tạo thành bùn, nhưng nó cũng không thể ngăn cản mọi người tiếp tục làm việc, hoàn thành công việc ngày hôm qua.

Một đêm mưa to, làm rất nhiều người bị bệnh đa số đều không qua khỏi.

... ..

An tán một cách qua loa, mọi người còn muốn lên dây cót tinh thần, vì những người sống sót, vì ngày mai tươi sáng hơn.

Trải qua một ngày làm việc vất vả, cuối cùng cũng làm xong ba chiếc xe, nhưng cũng chỉ ngồi được một nửa số người đi.

Sau khi xe con báo xuất hiện trong đại sảnh, nhượng đám người Lí Hiển kinh ngạc một phen, nhưng cũng không hỏi gì, nét mặt hiện lên tia hâm mộ không có khả năng che giấu.

Tìm một chiếc dây thừng đủ dài buộc chặt từng xe nối tiếp lại với nhau, dẫn đầu là xe con báo.

Tiểu hài tử đối với xe con báo đều rất tò mò, một đám lần lượt vuốt ve không nỡ buông tay.

Oánh Oánh về mặt hâm mộ nói với Tiêu Luật Hằng:“Mẹ người thật lợi hại!” Vài đứa nhỏ khác cũng gật đầu mãnh liệt tỏ vẻ đồng ý.

Tiêu Luật Hằng liếc nhìn về phía Cổ Đường Viên, nhìn mãi cô cũng chỉ nhiều lắm hai mươi tuổi, khỏe miệng co rút trả lời:“Hình như vậy.”

Ngày thứ hai liền bắt đầu xuất phát, những thứ gì có thể sử dụng được mọi người đều mang theo, nhưng nhìn sao cũng ít đến đáng thương.

Bởi vì khi xe chạy độ giảm xóc rất lớn, mọi người đều đem chăn bông hay thảm gì đó đều trải ra hết, đầu tiên là cho người già cùng trẻ nhỏ ngồi trên đó, những người còn lại thì thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Cổ Đường Viên thấy mọi người đã chuẩn bị tốt, liền ngồi ngay ngắn trên xe báo tử, tâm niệm vừa động, liền xuất phát rời khỏi cảnh khu.

Ở trong này một thời gian dài, ai cũng đều có kỉ niệm, mà lần này đi không biết bao giờ có thể quay trở lại, nên mọi người đều nhất trí từ chiếc cửa sổ nhỏ bé trên xe mà quay đầu lại nhìn ngắm nơi này thật kĩ.

.....

Trên đường nếu gặp hố nước, thì kêu thủy hệ dì năng giả qua chuyển nước đi chỗ khác, còn tho hệ dì năng giả thì giúp lấp hố, cho nên đường đi cũng không gặp phiền toái lớn gì, xe vẫn chạy từ từ.

Nhiều người sống sót đi theo có gia đình ở trấn phụ cận, nên Cổ Đường Viên tính toán điều khiển xe chạy đến hướng đó, nếu ở đây mà có căn cứ, thì những người này có thể dần xếp xong xuôi.

“Đồ ăn thì tính như thế nào? Không biết phụ cận có gì để ăn hay không, mà nước cũng là một vấn đề lớn.”

“Thủy hệ dì năng đình chỉ công việc tu bổ đường đi, lấy mấy chiếc thùng để cho họ bỏ nước vào, sau đó thì đưa cho đám người Lí Hiển tìm người quản lí chút nước ấy, nếu không nhất thiết thì không nên lãng phí.”

“Không thành vấn đề.”

“Thịt của biến dị động vật có thể ăn được, đợi nghỉ ngơi hồi phục lấy sức xong, thì mọi người tạo thành tổ đội ra ngoài đánh biến dị động vật.”

“Biến dị động vật có thể ăn!” Điều này làm đám người Lí Hiển kinh ngạc không thôi.

“Ừ, chỉ cần không phải là tang thi động vật thì đều ăn được.”

“Nga, vậy thì tốt quá rồi, nhưng hình như nơi này không có động vật thì phải, đừng nói hoang đại, ngay cả nuôi trong nhà cũng không có.”

Sẽ có, biến dị động vật chắc chắn có.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đồ ăn

Edit: LoveBabyCute

Trong tay Cổ Đường Viên cầm một cây đao nhỏ, vung đao một cái liền chém vào óc biến dị thử (chuột).

Mặc kệ ở nơi nào, luôn luôn không bao giờ thiếu loài động vật này, Cổ Đường Viên nhìn từ này đến giờ chém cũng được hơn mười con, liền dùng tay cắt đao vào trong không gian.

Biến dị thử so với chuột lúc trước thì to hơn rất nhiều, tốc độ phải nói là cực nhanh, nếu không cẩn thận bị móng vuốt sắc nhọn của nó trảo qua thì chắc chắn một chút cũng không dễ chịu.

Sở dĩ cô muốn bắt biến dị thử là bởi vì muốn luyện tập thân thủ, trải qua sự tắm bó của nước suối, mặc kệ như thế nào thì thân thủ cô đã nhanh nhẹn lên không ít, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, cũng không thể chỉ dựa vào dĩ năng mà bảo vệ tính mạng, nếu các phương dạng khác đều được đề cao thì rất có lợi cho cô.

Lúc Cổ Đường Viên cùng đám người mang về biến dị thử, rất nhiều người sắc mặt liền thay đổi, nơi này đừng nói có người ăn chuột bao giờ chưa, có lẽ ngay cả nhìn cũng chưa nhìn thấy đi, ở trong mắt bọn họ, chuột là loài động vật vô cùng dơ bẩn, luôn làm cho người ta phải chán ghét, nếu hiện tại muốn đem nó trở thành đồ ăn, thì ai mà chịu cho nổi.

“Ta không muốn ăn chuột.” Nhiều nữ hài sau khi thấy chuột đã khóc thét lên.

Cổ Đường Viên liếc nhìn Lí Hiển một cái, thấy vậy Lí Hiển liền vội vàng an ủi khuyên giải: “Đừng khóc, sâu còn nhiều mà, không cần ăn chuột cũng được, im lặng chút, tính dẫn đường cho tang thi đến hả.”

Tìm một đồng cảnh khô xếp chồng lên nhau, hòa hệ dĩ năng phụ trách nhóm lửa, tuy hai trăm người cũng không nhiều lắm, nhưng lại có đủ năm hệ dĩ

năng, nên một ít chuyện được loại bỏ không ít.

Người nhiều không quản lí được hết, nên đều tự phân ra thành tiểu đội, mỗi tiểu đội sẽ có đội trưởng phụ trách quản lí.

Các đội đều đến lĩnh đủ số biến dị thử, rồi thiêu nướng, về phần có người ăn hay không thì nó không phải là chuyện mà Cổ Đường Viên cần quan tâm.

Lộ Miễn thuần phục nướng, một khối thịt xấu xí bị một lớp vàng óng ánh bao phủ, mùi hương ở thật xa cũng ngửi thấy được.

Ba người Cổ Đường Viên cũng không cần cùng ăn với người khác, nên cô lấy ra rất nhiều gia vị để nướng, gì chứ lúc trước mấy cái này cô chuẩn bị rất nhiều.

Tiếp nhận miếng thịt nướng được phát cho, cắn một miếng, hương vị thật sự rất ngon a~ (´▽`)

“Người trước kia làm gì, sao lại hiểu biết về dị năng nhiều như vậy? Còn nhiều thứ khác nữa.” Lộ Miễn quơ quơ miếng thịt biến dị thử trong tay.

“Học sinh.”

“Vậy thật là một học sinh cá biệt.”

Nửa giờ ăn cơm rất nhanh liền trôi qua, đồng lúa đều bị dập tắt, liền tiếp tục hành trình đi tìm căn cứ.

Dựa theo lời nói của một cô gái chỉ đường tên là Trần Lam, lúc trước cô ấy lái xe đến thị trấn chỉ mất năm tiếng, mà hiện tại đối với tốc độ đi bộ với bọn họ mà nói thì ít nhất cũng phải mất hai ngày, có tính cả thời gian nghỉ ngơi.

“Trần Lam a đi, không phải người nói lúc trước có đi xe đến sao, vậy xe đâu?”

Nghe thấy Tiêu Luật Hằng nói như vậy, Cổ Đường Viên mới phát hiện trong cảnh khu một chiếc xe cũng không có, theo lý mà nói nếu có nhiều người ở đây thì phải có nhiều xe mới đúng chứ.

“Chúng ta có lái xe đến, nhưng lúc mặt trời mới bắt đầu, có rất nhiều người hôn mê không có lý do, người nhà của họ liền vội vã mang đến bệnh viện, đi không ít người, ngay cả bằng hữu của ta cũng mang xe đi, chúng ta bởi vì không còn xe nên tính toán muốn chờ Đại Ba đến đón, ai ngờ đợi người đâu không thấy, thì tang thi đã xuất hiện.”

Cổ Đường Viên ngẩng nhìn cảnh sắc xung quanh, nhìn thế nào cũng thấy có chút quen mắt, mà Tiêu Luật Hằng tựa hồ cũng phát hiện được, nhìn một chút liền nói: “Là đường đến B thị.”

Tiêu Luật Hằng vừa nói xong, trước mắt Cổ Đường Viên liền xuất hiện một con quái vật to lớn, làm đoàn xe phải ngừng lại.

Là huyết đằng! Cự nhiên lại quay về trốn cũ.

Tiêu Luật Hằng cũng nhìn thấy được huyết đằng, kinh ngạc nói: “Thế nào lại là nó.”

Cổ Đường Viên vốn muốn quay đầu xe lại, nhưng lại nghĩ đến huyết đằng tiến giai thất bại, hơn nữa cô cảm thụ không có một điểm năng lượng dao động, thật hiển nhiên rất có khả năng là nó đã chết.

Là nguy hiểm giai, mặc dù không bằng nhị giai, nhưng đối với nhất giai thì tốt hơn rất nhiều a~, Cổ Đường Viên trong lòng rung động không thôi, liền quyết định thử một chút.

Không đợi Cổ Đường Viên động thủ, Lộ Miễn đã nhanh chân chạy xuống xe, đi đến chỗ huyết đằng.

“Không thành vấn đề, đã chết rồi.”

Cổ Đường Viên không biết Lộ Miễn đã làm gì, nhưng huyết đằng là chết thật.

Trong đoàn xe cũng có vài người tò mò đi qua xem, dùng tinh thần lực tra xét một chút, rất may mắn phát hiện viên tinh hạch không có bị người lấy đi, thừa dịp không có ai chú ý cô liền lặng lẽ thu hồi vào trong không gian.

Không có tinh hạch thì huyết đằng cũng chỉ là một cây bình thường, không có một tia năng lượng, mà cây cối làm thành xe con báo đều có năng lượng bên trong, bởi vì hình thành tinh hạch xong rồi chết, nên tất cả năng lượng hầu như đều tập trung ở tinh hạch, nên hiện tại cảnh cây của nó không còn chút năng lượng nào.

Cổ Đường Viên cũng không nghĩ tới mình lại gặp phải vận may này, nhưng hiện tại không phải là thời gian để hấp thụ năng lượng trong đó, tiến giai hay là muốn đi đến thị trấn phụ cận trước, cái nào mới tốt đây.

.....

Trên đường tang thi càng ngày càng nhiều, Cổ Đường Viên điều khiển dây mây không ngừng giết tang thi, nhưng đoàn xe phía sau vẫn bị bao vây.

“Làm sao lại có nhiều tang thi như vậy!”

Cổ Đường Viên nhìn thấy phía trước có rất nhiều xe, thậm chí một chiếc xe giao thông công cộng (xe buýt) rất quen thuộc, bên trong tang thi đều đang giãy dụa muốn đi ra ngoài.

Cổ Đường Viên đem xe dừng lại, cho tất cả mọi người xuống xe, người già cùng trẻ nhỏ thì bảo hộ bên trong vòng vây.

“Tang thi công kích ở đầu, thổ hệ dị năng giả thì dựng lên một bức tường đất, còn những hệ khác thì phụ trợ công kích, tranh phủ một phát làm chết mục tiêu!”

Lộ Miễn dẫn đầu một chương đánh trúng đầu tang thi, một loại phân phó đi xuống, một đám người hoảng loạn bắt đầu tập kết, nhưng vẫn có nhiều người bị dọa cho nhuyển chân, thì ngay lập tức liền trở thành đồ ăn cho tang thi.

Thấy đồng bạn bị tang thi ăn thịt rất tàn nhẫn, thịt màu đỏ tươi, xương trắng bạch, ruột gan cũng bị tang thi lôi ra bỏ vào miệng ăn.

Có vài đứa nhỏ sợ đến mức khóc thét lên, có người thì ói ra.

Tang thi ở xung quanh đều bị thanh âm hấp dẫn đến, nhưng Tiêu Luật Hằng nhíu mày quát: “Câm miệng! Nếu ai khóc thì không cho người đó ăn đường nữa.”

Thanh âm của tiêu hài tử liền im bặt, nhưng vẫn ghé đầu vào người thân khóc nức nở.

Trời tối, người nào mệt mỏi thì thay người phía sau nên tiếp tục chiến đấu.

Tang thi mặt trắng, có con mắt còn không tròn vẹn đầy đủ, móng tay thì sắc nhọn, không biết mệt mỏi hướng về phía đám người sống sót.

Cổ Đường Viên dùng dây mây ngăn lại bước đi của tang thi, đột nhiên khé mắt liếc thấy một nam tử đang đẩy một người phụ nữ ra ngoài, đồng tử liền co rụt!

Kéo nữ nhân kia về phía mình, dây mây trực tiếp quấn vài vòng trên cổ nam nhân đó, về mặt của Cổ Đường Viên không biểu cảm nói: “Người vừa rồi làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Không thể tha thứ được

Edit: LoveBabyCute

Nam tử kích động nhìn Cổ Đường Viên, há miệng thở dốc nhưng vẫn chưa nói được câu nào.

“Ta hỏi lúc này ngươi làm cái gì?”

“Ta.... Ta không có ý.”

Nữ nhân kia từ trong hoảng sợ khôi phục lại tinh thần, về mặt không thể tin về phía nam tử: “Ngươi cự nhiên.... .. cự nhiên.... .., ngươi không phải nói yêu ta sao, Vương Thành Lâm ngươi cái tên hỗn đản này!”

Nữ nhân không khống chế được nắm chặt tay đánh vào người nam nhân, trên mặt lại dàn dụa nước mắt.

Chuyện vừa rồi cũng có người thấy một màn kia, nên ánh mắt nhìn về phía nam tử kia đều là phẫn hận.

... ..

“Á!” Lại có thêm một người bị tang thi trảo trên cánh tay, ngay lập tức miệng vết thương liền sủi bọt. (Không biết miêu tả vết thương đó như thế nào, nhưng nàng nào muốn biết thì xem trường học xác sống Detention Of The Dead HD là biết.)

Cổ Đường Viên đem nam tử kéo đến cách tang thi chỉ có một thước liền dừng lại.

“Rống!” Tang thi thét lên một tiếng, móng vuốt đen xì sắc bén trảo lướt qua trước mặt nam tử*.

*Không biết nói sao nhưng mấy nàng cứ tưởng tượng là móng vuốt của tang thi sắp trảo đến mặt của nam tử thì Cổ Đường Viên kéo lại, nên nam tử không bị gì ngoài bị dọa sợ thôi ă.

“Không cần!” Nam từ giã dựa ngã về phía sau, hai tay chơi với như muốn bắt được cái gì.

Nữ từ nghẹn ngào, tay theo quán tính giờ ra, nhưng lại nghĩ đến chuyện vừa rồi liền thu tay lại.

“Sợ sao, sợ là đúng rồi.”

Cổ Đường Viên lấy vũ khí của hai người đứng bên cạnh, rồi đột nhiên xoay người xông vào đàn tang thi, mang theo dây mây quấn chặt vào thắt lưng của nam tử!

Đằng sau truyền đến từng trận thanh âm la hét sợ hãi (của nam tử), mà đằng trước Cổ Đường Viên đang nắm chặt thanh sắt đập vỡ liên tiếp hai đầu tang thi, rồi đập lên những xác chết đó mà nhắm ngay vào đầu con tang thi khác, hung hăng gõ xuống!

... ..

Điều khiển một dây mây khác cuốn lấy một con tang thi gần đó, đối với khuôn mặt đầy máu me khủng bố kia, Cổ Đường Viên không chút do dự kết thúc luôn mạng sống của nó.

Thanh sắt trong tay như một máy móc chỉ dành để giết tang thi, nhưng nơi mà cô đi qua, tang thi ngay lập tức ầm ầm ngã xuống, nhưng những xác chết đó rất nhanh bị những con tang thi khác dẫm đạp lên.

Phía sau lúc trước còn truyền đến những thanh âm hoảng sợ, nhưng rất không còn tiếng nào nữa.

Cổ Đường Viên động tác không ngừng, hai tay liên tiếp vung lên như một bản năng, nếu tang thi chỗ cô đã ngã xuống hết, thì cô liền đi tới phía trước, nơi đó có rất nhiều tang thi cần phải giải quyết a~

“Huynh đệ, mau đưa vợ nguoi về đi, ở đó rất nguy hiểm.”

Lộ Miễn nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Cổ Đường Viên, mắt sắc trầm xuống: “Cô ấy tự có chừng mực.”

Nghe Lộ Miễn nói như vậy, Lí Hiến cũng không nói gì nữa, mà tang thi phần lớn được Cổ Đường Viên dẫn đi, nên bọn họ cũng thoải mái lên không ít.

Sau khi mười mấy người chết thì cuối cùng tang thi cũng được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng cũng không làm cho những người sống sót này cảm thấy vui vẻ được, bởi trong cuộc chiến họ đã tận mắt nhìn thấy người quen, bạn bè, thậm chí có cả người thân bị tang thi ăn thịt ngay trước mắt họ, cả đoàn xe đều bao trùm không ưu thương.

Dù thoát khỏi số phận bị tang thi ăn thịt nhưng cũng có rất nhiều người không thoát khỏi móng vuốt của nó, nên biết tại mặt thế này, dù chỉ là một vết thương rất nhỏ nhoi, thì sáu giờ sau cũng không thoát khỏi vận mệnh biến thành tang thi.

... ..

Cổ Đường Viên trở về đoàn xe, quần áo sạch sẽ không giống như người vừa trải qua một cuộc chiến cùng với tang thi.

Đem dây mây ném qua một bên, nam tử cũng theo đó mà ngã bệt xuống đất, khó gian* còn có dấu vết thâm, phát ra từng đợt dị vị, ngay cả hiện tại trong không khí ngập tràn mùi máu cũng không che giấu được.

*Nơi giữa hai cái đùi đó, để như vậy cho nó bớt không ớn lạnh, mà ai không biết thì lạy luôn, chịu thua.

“Oành!” Côn sắt rơi xuống đất phát ra tiếng vang nặng nề, thân mình của nam tử cũng theo đó mà run lên, mà cô cũng lười để ý tới hắn, xoay người nhảy vào xe con báo, đem tất cả mọi người ngăn cách bên ngoài.

Ngồi trên giường, Cổ Đường Viên sờ sờ vào một quyển sách, sau đó nhẹ nhàng mở ra.

Đập vào mắt là một tấm ảnh gia đình đã cũ kỹ, bên trong là một đôi vợ chồng trẻ tuổi, người chồng thì đang bế một oa nhi ba tuổi, còn người vợ thì ôm một đứa nhỏ còn nằm trong tã lót.

Hai vợ chồng cười rất hạnh phúc, Cổ Đường Viên cùng mẹ cô rất giống nhau, ngay cả khi hai người cười lên trông càng giống như hai chị em sinh đôi, sự so sánh này là do anh hai nói cho cô biết, mà lúc đó cô còn rất nhỏ, ấn tượng duy nhất về người ba người mẹ này cũng chỉ có một tấm ảnh cũ.

Từ trang thứ hai trở đi đều là ảnh của cô với anh hai chụp đan xen với nhau, có tấm chỉ có một mình cô, có tấm có anh hai, có tấm thì là hai người chụp chung, lâu lâu cũng có Trịnh Phi chụp cùng, ngay cả ba mẹ Trịnh cũng có vài tấm trong đó.

Nhưng hai anh em cô đều không thích chụp ảnh, ảnh chụp đều ít đến đáng thương, hồi nhỏ lại càng ít, lật một lúc đã hết, mà tấm ảnh cuối cùng là lúc cả hai đều đã trưởng thành.

Sờ nhẹ lên khuôn mặt đang cười ôn nhu của Cổ Đường Viên, anh hai em rất nhanh sẽ đến B thị, rất nhanh sẽ gặp lại anh, chờ em!

... ..

Cổ Đường Viên trở ra thời điểm, đã là một giờ sau, mà biểu cảm trên mặt vẫn y chang như lúc mới lên xe làm người ta không thể đoán ra được cô đang suy nghĩ cái gì.

Tang thi vẫn như lúc trước cô bước lên xe, nằm ngổn ngang dưới đường. Cổ Đường Viên đi qua, bởi vì cô có thể cảm ứng được năng lượng, nên tốc độ của dây mây đào tinh hạch cũng nhanh lên không ít.

Toàn bộ quá trình, những người sống sót khác cũng nhìn thấy, có người muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng xem bộ dáng dính đầy máu me cùng nội tạng của tang thi, dù nó chết rồi nhưng cũng rất đáng sợ a~, vẫn không dám bước đến.

Tinh hạch cuối cùng cũng thu vào tay, Cổ Đường Viên nhìn về phía Lí Hiến:“Chuẩn bị xuất phát!”

“Nhưng....” Lí Hiến do dự nhìn về phía những người bị thương.

Cổ Đường Viên nhìn lướt một lượt mọi người trong đội ngũ:“Vậy các anh muốn làm gì?”

Phần lớn những tiểu đội chiến đấu đều có những người bị thương, có người không chịu nổi đả kích này mà khóc thét lên, sau khi nghe cô nói, thì lại không biết làm như thế nào.

“Ta, chúng ta sẽ không bỏ rơi bọn họ!”

Cổ Đường Viên liếc mắt nhìn người nam nhân trẻ tuổi đang cố hết sức lấy dũng khí nói ra lời này, thân nhiên đồng ý:“Vậy mang theo đi.” Nói xong cũng không để ý đến biểu cảm kinh ngạc của mọi người, xoay người rời đi:“Hiện tại có thể xuất phát được chưa?”

Cho dù vì mọi người mà mấy người kia mới bị thương, nhưng không khí trong đoàn xe vẫn rất không tự nhiên.

Sáu giờ sau làm sao bây giờ, lúc đó những người này sẽ biến thành tang thi rồi đối mặt với người thân của họ, những người thân đó lấy dũng khí ở đâu mà ra tay hạ thủ đây, nhưng có lẽ hiện tại tất cả mọi người ở đây đều đang chờ mong vận may sẽ đến với họ, bởi tận sâu trong lòng họ thì dù sao cũng chỉ là một vết thương bé nhỏ mà thôi, làm sao có thể biến thành tang thi ghê tởm ngoài kia được, nên kết luận cuối cùng mà nói thì có lẽ họ vẫn chưa chấp nhận được hiện tại, sự thật tàn khốc của mặt thế mang lại.

Vì vậy nên bọn họ cần một người đứng ra hạ quyết lệnh cuối cùng, để cho họ có mục tiêu mà phát tiết nỗi phẫn hận sợ hãi trong lòng, còn mình thì tự lừa dối rằng đó không phải là lỗi của mình, đó là lỗi của người khác.

*Ý của hai đoạn trên là: tự sâu trong lòng họ đều ích kỷ muốn bỏ lại những người bị thương, nhưng lại không dám nói ra, mà giả vờ ngoài mặt cảm động vì những người bị thương đó không tiết hy sinh mạng sống chiến đấu nên đồng ý cho những người đó đi cùng với mình, và họ cũng đang chờ đợi một người nào đó đứng ra ngăn cản không cho những người bị thương lên xe, để khi đó họ có cái cớ đó mà phát tiết nỗi phẫn hận sợ hãi, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu người đó. Khúc này khó hiểu nhỉ.

Nhưng Cổ Đường Viên cũng sẽ không ngốc đi làm những việc đó, cô thậm chí cũng không có đi an ủi những người bị thương hay người thân của họ, bởi từ đầu đến cuối cô chỉ là một ngoại nhân, mà một ngoại nhân thì không nhất thiết xen vào chuyện của họ.

.....

Sáu giờ sau, chuyện gì đến thì cũng đến, từng người từng người biến thành tang thi, rồi giờ móng vuốt sắc bén về phía thân nhân của mình, Cổ Đường Viên điều khiển dây mây ngăn cản động tác của một con tang thi đang có ý đồ tiến về phía cô.

Tang thi ngày càng nhiều làm cho những người sống sót khác run rẩy, biểu cảm trên khuôn mặt họ vô cùng vận vẹo, bọn họ đang giãy dụa, muốn thoát khỏi nơi này, nhưng lại không biết làm như thế nào.

Cổ Đường Viên chỉ cho dây mây buộc những con tang thi đến gần phạm vi của cô, cũng không động thủ giết hết chúng nó.

Là người cuối cùng sẽ biến thành tang thi, ở một nơi tràn đầy tiếng khóc lóc thê lương, nam nhân trẻ tuổi duy trì một tia lý trí còn sót lại hô lớn với những người xung quanh:“Giết ta.” Hắn không muốn biến thành quái vật.

Là ai cất tiếng khóc lớn hơn.

Cổ Đường Viên cũng không dừng xe lại, đoàn xe vẫn như trước tiến về phía trước, chính là phía sau lưng cô lại có hơn mười con tang thi đang bị dây mây trói chặt.

Té ngã xuống mặt đất rồi lại tiếp tục đứng lên, những con tang thi đó gặm nhẹ rồi bám riết không tha những người thân nhân bằng hũu ngày xưa.

“Dừng xe, mau dừng xe!”

Rất cục cựa cũng có người không chịu nổi mà hô lớn muốn dừng xe, Cổ Đường Viên không trả lời nhưng vẫn điều khiển cho xe dừng lại.

Tiếng kêu to đó là của một người nữ tử, thời điểm xe ngừng lại nháy mắt liền ngốc lảng, nhưng ngay đó liền gào khóc.

Những con tang thì nghe được thanh âm, liền rất nhanh đi tới, nhất thời làm cho đám người càng thêm hỗn loạn.

“Đi, đi mau, chúng nó sắp đuổi đến nơi rồi!”

Phía sau cùng với phía trước đều có tang thì lắc lư đi lại, người trong đoàn xe khóc lóc đủ, liền dần dần bình tĩnh lại.

“Người làm sao có thể như vậy, bọn họ vì chúng ta mới biến thành tang thì, như vậy đối với bọn họ chính là một loại vũ nhục.”

...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đàn văn đàn biến dị*

Edit: LoveBabyCute

*Đàn muỗi biến dị

Cổ Đường Viên đứng yên nhìn về mặt chỉ trích của cô ta, nhưng không nói gì.

“Vậy người nói nên làm sao bây giờ?” Trong mắt Tiêu Luật Hằng lóe lên tia kinh thường: “Lúc này người nói hay lắm mà, hiện tại nói lại cho mọi người ở đây cùng nghe.”

Cô ta nhất thời nghẹn khuất, mặt đỏ lên quát: “Trẻ con thì biết cái gì!”

Tiêu Luật Hằng bị quát thì sùng sột, sau đó “Oa” một tiếng khóc thét lên, quay người chôn đầu vào bả vai của Lộ Miễn, một bộ dáng đứa trẻ ngoan bị ức hiếp, nhìn vô cùng tội nghiệp.

Những người khác cũng đã sớm nghe thấy động tĩnh bên này, liền đứng xung quanh xem.

Thấy mọi người chỉ trỏ về phía mình, làm cho cô ta hoảng hốt một trận, nhưng nhìn thấy tang thì cách đó không xa, liền cố lấy lại dũng khí, tiếp tục nói: “Bọn họ vì bảo vệ mọi người mới biến thành bộ dạng như vậy, nếu hiện tại còn bị mấy người các người giết, thì chắc chắn ai ở đây cũng cảm thấy tâm như bị rét lạnh.” Những người khác đều là ăn trộm.

“Người nói không sai chút nào!” Lộ Miễn lấy tay vỗ nhẹ vào lưng Tiêu Luật Hằng: “Nhưng.... bọn họ vì cứu các người, mà không phải là chúng ta, từ xưa đến nay ta ghét nhất bị chụp mũ loạn.”

Cô ta bị giọng điệu sắc bén của Lộ Miễn làm dọa sợ, nhưng vẫn cố chấp quát cường nói: “Người sao lại nói những lời ác độc như vậy, lúc đó không phải là lúc mọi người nên đồng tâm hiệp lực giúp đỡ nhau sao!”

“Thịt chuột ăn ngon không?”

Cô ta sùng sột, tức giận nói: “Không cần nói sang chuyện khác.”

“Đi.” Lộ Miễn đột ngột gọi Lí Hiên tới, tay chỉ về phía bọn tang thì đằng sau: “Đem người thân hay bạn bè của những người đó lại đây, vì tiểu thư này muốn nói chuyện với bọn họ.”

Lí Hiên đã cùng với những người này sống cùng một thời gian, tuy không dài nhưng cũng đủ hiểu biết đôi chút về họ, chỉ với một hai câu nói thì người dần dần đi đến bên này.

Thấy Cổ Đường Viên luôn chăm chú nhìn về phía những con tang thì bị trói chặt, Tiêu Luật Hằng liền liếc trộm vài cái, thấp giọng nói: “Canh chừng giúp cho bọn người không hiểu lí lẽ này làm gì không biết nữa.”

“Có lẽ cô ấy nói đúng.”

Mất đi người thân thì những người ở lại sống tiếp trên đời đều vô cùng khó chịu, nhưng hiện tại lại thấy bọn họ bị biến thành cái dạng này thì sự thống khổ càng tăng thêm, nhưng chuyện này cũng không phải là chuyện mà cô ta có thể quyết định được.

Lộ Miễn đem miếng thịt đã nướng chín vàng cho Cổ Đường Viên, ngừng đầu quét một vòng những người mới tới: “Đừng làm cái gì, ngồi xuống hết đi, tôi mời mọi người đến đây là vì chuyện của thân nhân các người, mà vị tiểu thư này tựa hồ có biện pháp tốt, không ngại lắng nghe một chút.”

Nghe Lộ Miễn nói như vậy, ánh mắt của mọi người liền sáng lên dời về phía cô ta.

Tại thời điểm thấy Lộ Miễn đem những người kia tới thì cô ta có chút rối loạn, sắc mặt hơi ửng đỏ, nửa ngày mới nói ra được một câu: “Dù sao tôi cũng không đồng ý cho mấy người giết hại bọn họ.” Nói xong, ánh mắt còn lia về phía đám người cầu xin sự giúp đỡ.

Lộ Miễn nhìn theo hướng của cô ta, liền thấy một nam nhân đang cúi đầu tránh ánh mắt dò xét của hắn.

Những người thân của tang thi nghe thấy vậy liền liếc nhìn sau, sắc mặt tái nhợt, bọn họ biết mình không thể ích kỷ như vậy, bởi tang thi còn tồn tại một ngày thì mọi người trên đất nước không thể sống yên ổn được, nhưng nếu thật sự ra tay, bọn họ làm sao có thể trơ mắt nhìn mà hạ thủ.

“A Vũ nhất định đang rất thống khổ, ta không muốn thấy hắn như vậy nữa.” Đột ngột một cô gái khóc nức lên, ánh mắt kiên định nhìn mọi người: “Giúp cho bọn họ giải thoát đi.”

Những người xung quanh đều trầm mặc, một lúc lâu sau mới không tiếng động gật đầu đồng ý, một bác gái vừa khóc vừa đứng lên nói: “Ta chỉ có một đứa con trai duy nhất, nhưng mệnh hắn thật khổ mà, ông trời sao người không lấy luôn mệnh của ta luôn đi.”

Tro mắt nhìn người thân bạn bè biến thành tang thi, lại còn phải tự mình ra tay giết bọn họ, những điều đó rất ít người có thể chịu đựng được, làm việc đó cần phải có người hy sinh chính mình ra làm người ác.

Lộ Miễn đem dị năng tập trung lên đầu ngón tay, rồi sát nhập vào trong óc tang thi, ngay lập tức tinh hạch liền biến mất, tuy rằng phương pháp so với dĩ vãng cũng không khác biệt mấy, nhưng tối thiểu đẹp mắt hơn nhiều.

Đây là lần đầu tiên Cổ Đường Viên nhìn thấy Lộ Miễn sử dụng dị năng gắn kết, mà sức dao động của nó cũng vô cùng mãnh liệt, thậm chí không thua kém gì cô, nhưng như vậy cô cũng không nhìn ra thuộc tính của nó, chỉ có nhìn thấy một bóng đen mờ ảo.

Sau khi tang thi ngã xuống, Lộ Miễn cho hóa hệ dị năng lên hóa táng, ngay lập tức tro tàn bay lung tung trên mặt đất.

Đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt bắn tới, Cổ Đường Viên quay đầu lại, đối phương nhanh chóng dời ánh mắt, nhưng tia oán độc (oán giận, độc ác) trong mắt vẫn chưa kịp thu liễm.

Là người bạn gái bị kéo ra chôn tang thi của tên Vương Thành Lâm, hành vi ban ngày của Cổ Đường Viên làm dọa sợ cô ta một trận, những người thấy hành vi của hắn ta đều khinh thường, tự động đều bảo trì một khoảng cách, cho nên hắn chỉ có thể ở cách đội ngũ không xa, thậm chí đồ ăn nước uống cũng không ai đưa.

Cổ Đường Viên đứng lên, tính toán nghỉ ngơi dưỡng sức để ngày mai tiếp tục lên đường.

Nhưng vừa nhảy lên xe con báo, động tác liền dừng lại, mắt nhìn chăm chăm về hướng đông.

Cùng lúc đó, Lộ Miễn cũng nâng cao tinh thần cảnh giác nhìn về một hướng.

“Ông ơng ơng!”

Vừa nghe thấy thanh âm kia, trong lòng cô liền chấn động: “Tập hợp!”

Cho tới bây giờ chưa từng thấy Cổ Đường Viên hét to như vậy, tốp năm tốp ba người vừa rồi còn đang tụ tập thê lương xử lý tang thi, không kịp thời phản ứng được.

Thanh âm vừa rồi còn nhỏ xíu, mà hiện tại đã nhanh chóng lớn hơn rất nhiều, cơ hồ bằng thính giác người thường cũng nghe thấy được.

“Á!” Ngay tại lúc tiếng kêu thảm thiết vang lên, mọi người mới phản ứng được, nhìn thấy một đám muỗi to bé không đồng nhất bay đến, mà người nào bị chúng nó bao vây xung quanh trong nháy mắt chỉ còn lại bộ xương trắng, liền nhất thời hoảng loạn.

“Mau!”

Ba chiếc xe ngay khi Cổ Đường Viên dùng ý niệm hạ xuống liền cùng xe con báo đóng lại cửa khẩu, đem mọi người vây lại bên trong, điều khiển cho dây mây sinh trường dày đặc bao bọc bên ngoài xe, đem đàn muỗi biến dị ngăn cách bên ngoài.

Có những con không kịp ngăn cản, lúi vào trong đám người, đã bị mọi người tập hợp lại tiêu diệt, may mà những con vào được cũng không nhiều lắm, không đến mức làm cho mọi người mất mạng, nhưng ai bị cắn một ngụm thì sắc mặt đều tái nhợt, lung lay sắp đổ.

Sắc mặt của Cổ Đường Viên cũng có chút trắng bệch, dị năng cô sử dụng tiêu hao quá nhiều, mà bên ngoài đàn muỗi vẫn đang cố chấp phá dây mây muốn tiến vào bên trong xe.

Lộ Miễn để tay trên sàn xe, dị năng liền từ đó mà phóng ra bên ngoài. (tưởng tượng như dị năng xuyên thấu ă)

Cổ Đường Viên giật mình, mới nhất giai đã làm được đến trình độ như vậy, ngay cả cô cũng chỉ mới có thể phóng thích dị năng mà không thể khống chế.

Thừa dịp không có ai chú ý, liền uống một ngụm nước suối, dị năng liền khôi phục một chút, nhưng để đối phó với đàn muỗi ngoài kia thì như muỗi bỏ biển.

Khi muối khẩu châm* từ khe hở cắm vào, làm cho mọi người hoảng loạn đứng hết lên.

*Vòi muối.

“Đừng nhúc nhích!” Lộ Miễn hét lên: “Người già cùng trẻ nhỏ tập trung ở trung tâm, những người còn lại thì cố gắng đối phó với đàn muối, dĩ năng giả chú ý đừng làm hư tổn xe.”

Tất cả mọi người hiện tại đều đang rối loạn, nên tự nhiên có người nói cái gì thì nghe cái đấy.

Cổ Đường Viên không còn dư tính lực để đối phó với đàn muối, bởi cô đang phụ trách duy trì cho tất cả các xe không bị công phá.

Không gian càng ngày càng hẹp, vì tránh né lẫn đàn khẩu châm, nên tất cả mọi người đều đứng hết lên, tranh giành vị trí trung tâm.

Những đứa bé không hiểu chuyện liền oa oa khóc lên, cùng với tiếng quát mắng, nháy mắt làm cho không gian chật hẹp ảm ỉ không thôi.

Không biết ai đột nhiên dùng sức đẩy một cái, đụng thật mạnh vào người Cổ Đường Viên, ngay lập tức tay của cô rời khỏi xe, tức thì dây mây bao bọc bên ngoài bị đàn muối tấn công mãnh liệt làm hỏng rất nhiều lỗ lớn.

Chiếc xe lao đảo, làm mọi người ở bên trong chèn ép lên nhau, đàn muối cơ hồ bao vây xung quanh họ.

Ngay lúc Cổ Đường Viên ôm lấy Tiêu Luật Hằng thì thân mình của cô cũng được một vòng tay lớn bao trụ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh Chi Không Gian Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.